EDITURA AMB

MAEȘTRII ROMANULUI POLIȚIST

PETER CHAMBERS

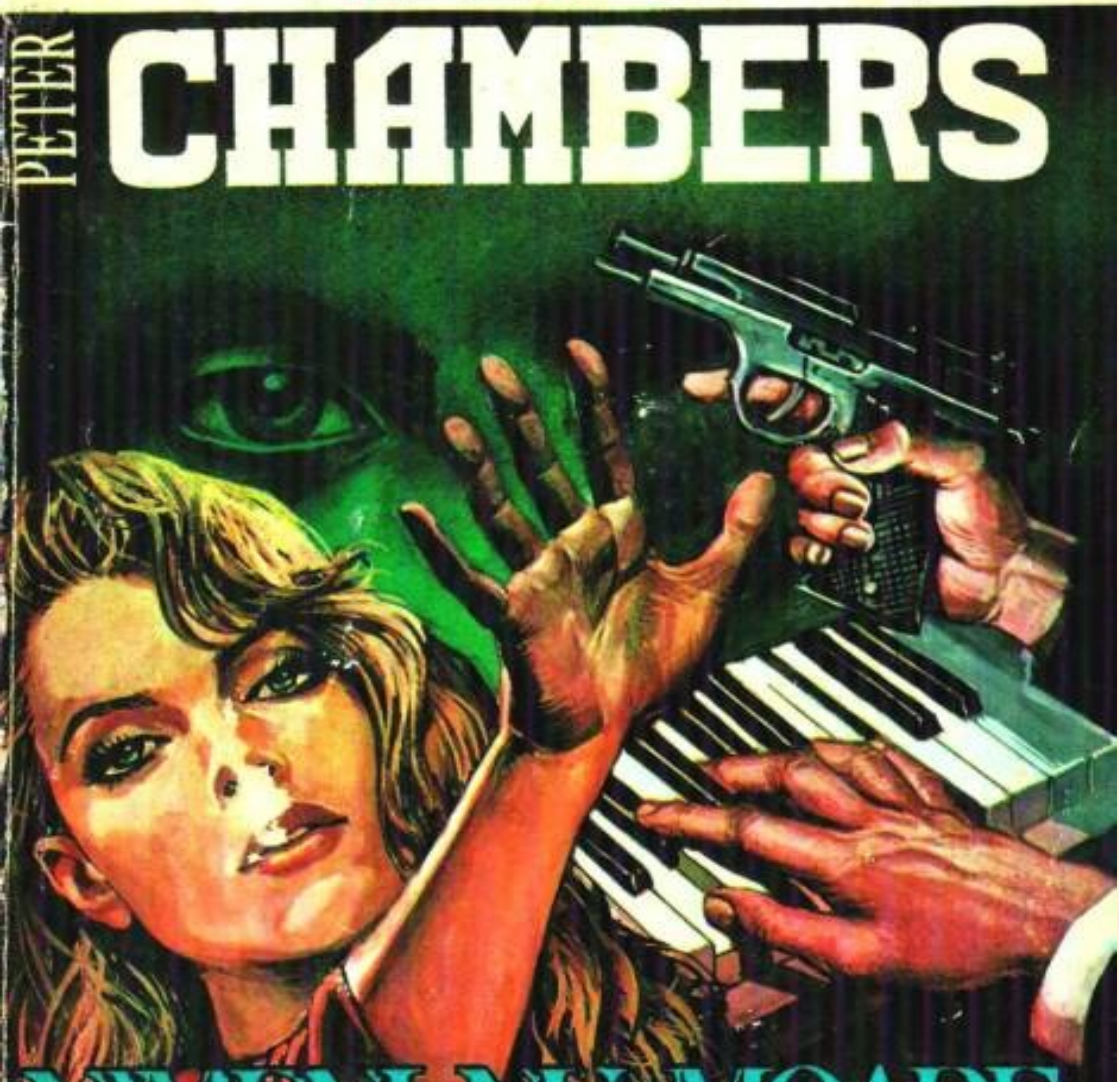

NIMENI NU MOARE DE DOUĂ ORI

PETER CHAMBERS

NIMENI NU MOARE DE DOUĂ ORI

PETER CHAMBERS
alte romane apărute la Editura AMB
DESPRE MORŢI NUMAI DE RĂU
RECVIEM PENTRU O ROŞCATĂ
În curând în aceeaşi colecţie
DAMELE SUNT UNEORI MORTALE

PETER CHAMBERS
NIMENI NU MOARE DE DOUĂ ORI
Editura AMB & MASTER TRADING

MURDER 15 FOR KEEPS – PETER CHAMBERS
Published by ROBERT HALE LIMITED, London
© 1964 by PETER CHAMBERS
1993, Editura AMB

Traducător: Ligia Nicolescu, Lidia Gheorghiu
Coperta: Valentin Tănase

ISBN 973-47-0036-7

PROLOG

Luna atârna într-o ceaţă fumurie, deasupra orizontului Manhattan-ului. Plouase mai devreme şi străzile umede reflectau lumina gălbuie a cerului. Era ora două, spre dimineaţă, şi totul era liniştit în jur, când un automobil sedan negru veni lin de după colţ şi se opri. Farurile se stinseră şi zgomotul motorului încetă. Maşina păru că dispare în întunericul înconjurător. Peste câteva clipe portiera se deschise şi cel care condusese coborî, uitându-se repede în ambele direcţii, să observe dacă nu se apropia cineva. Atent să nu facă zgomot, închise încet portiera. Avea gulerul trenciului bine ridicat în jurul feţei, iar borul pălăriei de culoare închisă, larg, era lăsat peste figură. În timp ce trecea strada, tălpile pantofilor, făcute dintr-un material uşor, amortizau ecoul paşilor. Se mişca lejer şi sigur, asemenea unui echilibrist pe sârmă, ca şi cum ar fi fost deprins parcă să meargă în întunericul nopţii fără să scoată niciun sunet. Putea fi de greutate medie, sau chiar mai mică, dar părea foarte îndesat. Pe o asemenea lumină, era greu să-ţi dai seama, mai ales din

cauza trenciului, dar oricum lăsa impresia că ar fi foarte gras.

Evitând faţada luminată a blocului, parcurse în linişte aleea laterală şi de aici pătrunse în curtea mică din spate. Acolo se aflau garajele celor care locuiau în clădire. Intrarea din spate a blocului era luminată de un bec suspendat deasupra uşii. Mergând întins prin curtea de beton şi mişcându-se cu siguranţa unui om pentru care locul era familiar, grăsanul se opri în faţa unuia dintre acele garaje joase. Avea posibilitatea ca în lumina slabă să distingă numărul 6, argintiu şi proeminent. Pălăria se clătină în semn de aprobare. Strecurându-se în spaţiul îngust ce despărţea garajele, se opri lângă o mică fereastră deschisă. Apoi, căutându-se în buzunarul hainei, scoase o lanternă stilou. În lumina care venea din clădire apăru umbra imensă a mâinii lui înmănuşate, care îndreptă lanternă pe fereastră. Raza minusculă trecu pe parbrizul maşinii aflate înăuntru. Plimbă rapid fascicolul peste maşină, arătându-se încântat de această identificare, apoi stinse lanterna şi o înfundă la loc în buzunar. La fel de silenţios pe cât venise, se furişă înapoi în curtea de beton. Rezemându-se de uşa garajului, îşi alese o poziţie care să-i permită să observe spatele clădirii şi se aşeză să aştepte. Unul dintre apartamentele de la etajul doi era luminat. Perdelele grele de la ferestre nu permiteau să se vadă înăuntru, dar fâşiile înguste de lumină de pe margini anunţau că în apartamentul 6 cineva este acasă.

Trecu o oră, apoi încă una. Grăsanul părea că amorţise de-atâta nemişcare, acolo, lângă garaj. Din când în când, în timpul veghii sale prelungite, o umbră se mişca după perdele, ceea ce avea darul să mai rupă din monotonia privirii sale aţintite în gol.

Ţipătul veni la ora patru şi zece dimineaţa. A fost doar unul singur, un strigăt de femeie, înalt, înspăimântat, ascuţit şi prelung, pe urmă, linişte. S-au aprins becurile la celelalte apartamente, mai multe

capete s-au arătat la ferestre. Întrebările treceau de colo-colo. Grăsanul rămase absolut liniştit, încrezător în protecţia nopţii. Apoi, sub lumina chioară de deasupra intrării din spate, apărură un bărbat şi o femeie. Grăsanul se trase rapid între garaje. Observându-i pe cei doi, care părăseau clădirea, câteva dintre persoanele de la ferestre s-au aplecat şi au strigat la ei.

— Vă cer scuze, oameni buni, îmi pare foarte rău. A fost doar un coşmar, atâta tot. O conduc pe doamna la un doctor. A suferit un şoc.

Aceste cuvinte ale bărbatului ajunseră foarte clar la cel care urmărea nevăzut din întuneric. Femeia reacţionă prompt la smucitura bruscă a celui care o ţinea de braţ ridicând capul către ferestre:

— Vă rog să mă iertaţi că v-am trezit în felul ăsta...

Cu aceasta, spectacolul se încheie. Se mai auziră câteva bombăneli, apoi ferestrele se închiseră. Bărbatul, pe jumătate împingând-o, pe jumătate târând-o, duse femeia până la garaj. Băgă o cheie în yală şi descuie uşa rabatabilă, împingând-o apoi uşor în sus, cât să dispară sub acoperiş. Era un tip tânăr, în jur de douăzeci şi cinci de ani; o expresie agresivă, sub un păr negru şi creţ; purta smoking şi un trenci aruncat pe umeri. Femeia, o făptură frumoasă şi palidă, avea oricât între douăzeci şi treizeci de ani. Cu nişte cearcăne mari, vinete, şi cu mişcările ei de somnambulă, părea marcată de suferinţă. Purta o rochie de lamé auriu, sub o capă de blană; rochia era plină de urme: nişte pete mari, închise, pe materialul strălucitor.

— Stai aici liniştită, până scot eu maşina. Iar crizele de nervi păstrează-le pentru când eşti singură.

Ea rămase acolo unde i se indicase, cu ochii înceţoşaţi, de parcă ar fi fost în transă. Motorul maşinii hurui la început, zgomotul devenind apoi uniform. Se auzi şuieratul slab al frânelor şi maşina ieşi cu spatele. Uşa din dreapta se deschise şi o voce poruncitoare îi ordonă fetei să urce. Ea urcă şi cel de la volan întoarse,

conducând spre aleea de ieşire. Pe urmă, se făcu din nou linişte.

Grăsanul stătu ascuns pentru moment. Lucrurile evoluaseră neaşteptat. Dacă s-ar fi grăbit puţin, mai avea timp să-şi ia maşina ca să plece în urmărirea celor doi, dar ezită. Apoi luă o hotărâre. În linişte şi fără grabă, se îndreptă spre uşa blocului. Îşi trase şi mai bine pălăria pe ochi, asigurându-se că gulerul trenciului era ridicat şi intră. Nu luă-n seamă liftul, preferând să urce pe scările acoperite cu mochetă. Când ajunse în hol, se opri şi ascultă cu atenţie. În liniştea perfectă, îşi putea auzi bătăile inimii. În sfârşit, ajunse la uşa apartamentului 6. La lumina becului din hol, scoase o cheie, o introduse în încuietoare şi o întoarse cu atenţie. Putea să nu fie nimeni în apartament, dar intrusul nu voia să se bazeze pe noroc. Îşi vârî mâna dreaptă sub haină şi o scoase ţinând un pistol automat de toată frumuseţea. Apoi, aproape cu graţie, păşi înăuntru. Plafonierele erau aprinse şi nu se afla nimeni în cameră. Lăsând în continuare impresia că nu se grăbeşte, închise uşa cu grijă după el. Era un apartament mic. Luxos, dar mic. Un living, două dormitoare, baia şi o bucătărie. Inspectă bucătăria şi baia. Goale. Primul dormitor era, de asemenea, gol, dar existau semne că dormise cineva acolo de curând. Umblă atent prin cameră, studiind, cercetând.

În al doilea dormitor descoperi fata. O observă în timp ce deschidea uşa şi se opri brusc, ţinându-şi respiraţia şi strângând din dinţi. Fata se afla pe podea. Dezbrăcată, cu excepţia unei brăţări ieftine la una dintre mâini. Braţul drept îi era prins şi răsucit în cămaşa de noapte de mătase, pe care o trăsese în încercările ei nebuneşti de a se elibera. De a se elibera de maniacul turbat, aplecat deasupra vaietelor ei şi implantându-i de mai multe ori un cuţit de oţel de opt inci în trupul ei lipsit de apărare. Covorul şi mobilele din apropiere erau împroşcate cu sânge. Capul era pe jumătate despărţit de

umeri.

Grăsanul îşi trecu limba peste buze. Mâna care ţinea arma îi tremură. Încet, parcă se strânse ceva în el. Nu se putea spune că n-ar fi fost obişnuit cu moartea violentă. Sălbăticia cu care fusese mutilată fata îl făcuse să dea înapoi câteva momente, dar acum îşi revenise. Reuşi să-şi adune gândurile. Punându-şi arma la loc în buzunar, începu să inspecteze apartamentul. Trebuia să fie rapid şi metodic. Fata ucisă putea să-i furnizeze exact genul de situaţie la care visase întotdeauna. Poate că se afla pe o pistă uşoară de aici încolo.

CAPITOLUL 1

Numele ei era Moira Chase şi – din moment ce stătea pe un scaun în faţa biroului meu – trebuia să mă gândesc la câteva motive care ar fi putut-o pune în acel gen de încurcătură, pentru a cărei rezolvare să fie nevoită să mă contacteze. Era o femeie înaltă şi cu o figură obraznică, în contrast cu severul costum verde pe care-l purta. Feminitatea ei lua în derâdere încercările evidente de a o ascunde, şi asta în ciuda eforturilor costisitoare a cine ştie cărui foarte scump expert în modă. Avea părul castaniu, cu bucle în jurul capului, strâns într-un coc la spate. Ochii, de culoare închisă, străluceau de câte ori îşi ridica privirea pentru a se uita cu atenţie în jur. Obrajii aveau trăsături clare, prelungi, conducând la o bărbie mică, dar bine conturată. Încercase să-şi facă gura neinteresantă, folosind un ruj cât mai şters, dar senzualitatea acestor buze n-avea cum s-o ascundă. N-ar fi fost de mirare să fi recurs şi la nişte ciorapi groşi pentru picioarele ei lungi şi frumoase, însă probabil îşi dăduse seama că ar fi exagerat. Erau bronzate într-o minunată nuanţă maro-auriu. Mă gândeam că are până

în treizeci de ani, dar niciodată n-aveam să fiu prea sigur. Pe al treilea deget de la mâna stângă purta un fel de bandă groasă de aur, lucru cu care atrăgea foarte mult atenţia.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, doamnă Chase?

Ochii ei frumoşi şi catifelaţi mă priviră gânditori. Se uita aşa cum ar fi făcut-o cineva care vrea să se mai convingă odată că avusese o idee bună venind la mine.

— Ştiţi cine sunt, domnule Preston?

Vocea era bună. O folosea simplu, ca să comunice cuvinte celorlalţi şi nu de parcă aş fi vreun căutător de talente de la un studio cinematografic important.

Am dat din cap:

— Nu, cred că nu.

— Sunt văduva lui F. Harper Chase. Soţul meu a fost un om foarte important în acest stat, până când a murit anul trecut.

Apoi aşteptă, ca şi cum mi-ar fi lăsat o secundă să reflectez la ce spune. I-am făcut jocul.

— Chiar el? am replicat. Dar îmi amintesc foarte bine de soţul dumneavoastră!

F. Harper Chase fusese un politician zgomotos, care activase în zona mea californiană, din câte îmi aduceam aminte. Moartea lui, survenită în urmă cu vreo cincisprezece luni, fusese un adevărat eveniment.

— Lumea s-a obişnuit.

Spuse asta pe un ton firesc. Cuvintele conţineau un fel de mândrie, sau chiar o undă de amărăciune care s-ar fi potrivit cu circumstanţele; cred totuşi că văduva târziu regretatului F. Harper Chase şi-ar fi putut rezolva durerea doar cu câteva aspirine.

Am depăşit momentul.

— Soţul meu a lăsat în urmă patru lucruri. Un gol în maşinăria politică, o fiică, Ellen, o grămadă de bani şi pe mine.

Nu vorbea doar de dragul de a vorbi. Era o discuţie

de afaceri şi mi se ofereau astfel datele preliminare. Expresia ei mă îndreptăţea să trag însă o concluzie din ultimele ei remarci.

— În această ordine? am întrebat.

— În această ordine. Frank a fost un politician adevărat, nu unul ca aceşti tipi siropoşi de astăzi. În multe privinţe era o reminiscenţă dintr-o altă eră. Cu el se făcea politică permanent, nu doar de la nouă dimineaţa, până la cinci după amiază.

— N-am avut ocazia să-l întâlnesc vreodată, dar ceea ce-mi spuneţi despre el corespunde cu ceea ce-mi amintesc că se vorbea. Aţi menţionat şi o fiică?

Ea aprobă:

— Ellen. Are şaptesprezece ani acum. De câte ori avea puţin timp liber, Frank mergea la ea. Era singura persoană la care ţinea într-adevăr. Era de partea lui, asta e.

Probabil îi lăsam impresia unui om care intenţiona să-i înregistreze orice reacţie; indiferent ce-ar fi spus. Dintr-o dată zâmbi. Ceea ce mi-a plăcut.

— Îmi pare rău, dacă v-am deranjat, domnule Preston. Poate, aţi crezut că am venit aici să caut un umăr pe care să plâng.

— Nu... deloc! am încercat să spun, dar a sunat neconvingător; de fapt, ăsta era exact lucrul la care mă gândisem.

— Poate ar trebui să vă vorbesc despre Frank şi despre mine. L-am întâlnit în urmă cu cinci ani în San Francisco. Avea cincizeci de ani atunci, de două ori vârsta mea. Am ieşit de câteva ori împreună. Soţia lui murise cu nişte ani înainte, deci nu era nimic rău în asta. Îmi plăcea să iau masa în locuri simpatice, şi el putea să-şi permită, şi mai departe nu am fost preocupată de ce avea să urmeze. Apoi a venit cu propunerea. Nu aveţi o ţigară?

A trebuit să aştept un timp – cât mi-a fost necesar pentru ţigări, brichetă, scrumieră – ca să aflu ce este cu

propunerea. Doamna făcea parte din categoria aceea de oameni care ţin permanent ţigara între degetul mare şi arătător.

— Mulţumesc. Tocmai spuneam despre propunerea pe care mi-a făcut-o Frank. Nu era ceva la care să mă fi aşteptat.

Am zâmbit. Mai mult ca să-i arăt că nu sunt genul care s-ar gândi la altceva. Ea însă nu zâmbi.

— Frank voia să se căsătorească. Voia pe cineva care să ştie să întreţină frecventele sale serate şi aşa mai departe. O persoană care să fie în acelaşi timp decorativă. Bineînţeles că erau un număr de femei care putea îndeplini aceste condiţii. Eu am mers mai departe, deoarece fusesem o vreme soră medicală. Frank era foarte preocupat de sănătatea lui. Casa îi era în permanenţă plină de reţete de la tot soiul de doctori şi cu tot felul de medicamente nou apărute pe piaţă. Şi mai era vorba de încă un lucru. Noua lui soţie trebuia să fie o femeie care s-o placă cu adevărat pe Ellen, şi Ellen pe ea.

— O întreagă listă de condiţii, am adăugat eu.

— Da, continuă ea pe un ton serios. Frank era foarte preocupat de acest lucru. Nu eram prima fată de care se apropiase. Mai fuseseră două înaintea mea: o fostă soră medicală de la armată, şi o doctoriţă care nu mai practica. Dar niciuna nu a trecut de Ellen. Oricum, nu vreau să povestesc mai departe. Cred că în acest moment e destul ca să înţelegi situaţia mea.

Acum, în sfârşit, speram să treacă la subiect. Asta nu pentru că aş fi avut de ce să mă plâng. Nu cred că mi-ar fi displăcut să conversez cu o femeie ca Moira Chase în fiecare după amiază.

— În legătură cu Ellen m-am hotărât să vin să te văd. Aşa cum am spus, are acum şaptesprezece ani. Nu e chiar frumoasă, dar destul de drăguţă, şi când va mai creşte, va arăta bine. Nu am dus lipsă de băieţi simpatici în jurul casei în aceşti ultimi ani...

Când începuse să vorbească despre fiica ei vitregă, i-am simţit o căldură în voce pe care nu o remarcasem până atunci. Exact genul de căldură pe care l-ai aştepta de la o mamă bună. Frank Chase ştiuse să aleagă, atunci când făcuse târgul cu Moira. A scuturat nerăbdătoare ţigara de marginea scrumierei. O parte din scrumul gri se împrăştie pe suprafaţa biroului. Nu păru să-l ia în seamă.

— ...Dar acum a apărut unul nou. Şi nu la fel de simpatic ca aceia de dinainte. Ellen e o mare iubitoare de jazz. Cunoşti genul ăsta: discuri, concerte şi toate celelalte.

Am aprobat.

— A intrat în relaţii cu un oarecare muzician: Numele lui este Kent Shubert şi cântă într-un loc numit *Club Coastal* aici în Monkton City. Cred că e un cântăreţ foare bun.

Numele îmi era familiar. Cunoscuţii mă avertizaseră să nu-l pierd pe noul pianist de la *Coastal*. Potrivit informaţiilor mele, nimeni de valoarea lui nu fusese ascultat prin aceste locuri, de multă vreme încoace. Venise din Golf.

— Am auzit de el. Mi-a spus cineva că e destul de bun, i-am confirmat.

— Dacă e bun sau nu în muzică, asta e altă poveste. Pe mine mă interesează însă că petrece prea mult timp cu fiica mea şi vreau să pun capăt acestei situaţii.

O spusese foarte clar. Eu mi-am făcut de lucru cu creionul pe o hârtie aflată pe birou în faţa mea.

— Aş putea să întreb ce obiecţiuni aveţi faţă de acest tip pe nume Shubert? Vreau să spun, de ce aţi tras concluzia că e ceva rău în prietenia lor?

— Domnule Preston, omul are în jur de treizeci de ani. Chiar şi într-o situaţie obişnuită aş putea fi suspicioasă dacă un bărbat de vârsta asta arată prea mult interes unei fete de şaptesprezece ani. Dar trebuie să ai în vedere că Ellen nu e una dintre puştoaicele acelea moderne, zvăpăiate, şi că a fost întotdeauna o

fată liniştită, căreia i-a plăcut să stea acasă. Şi nu uita, de asemenea, că atunci când va împlini optsprezece ani va moşteni o mulţime de bani de la tatăl ei.

— Aş putea să întreb cât de mulţi? am spus.

— Ceva peste două sute de mii de dolari. Deci, cum spuneam, sunt atentă la orice tip de vârsta lui Shubert, dar dacă mai adaug şi faptul că e cântăreţ de jazz, la ce m-aş putea gândi, decât la ce-i mai rău? Am avut ocazia să cunosc oameni ca el în trecut. Duc o viaţă uşuratică, de parcă fiecare zi ar fi ultima pe pământ.

Nu mă aflam acolo să-mi contrazic clienţii, aşa că nu am avut nicio obiecţie la spusele ei. În schimb am întrebat:

— Puteţi să-mi spuneţi exact ce v-aţi gândit că trebuie să fac eu, doamnă Chase?

— Aş dori să-ţi arunci o privire în trecutul lui. Să aflăm dacă nu e ceva ce ar putea să-mi folosească.

— Să vă folosească? La ce?

— Domnule Preston, spuse ea ferm, nu te-am întrebat dacă eşti de acord cu ceea ce fac. Port răspunderea pentru o fată de şaptesprezece ani, o fată care va moşteni foarte mulţi bani peste numai zece luni. Nu-mi place noul ei prieten. Dacă aş găsi vreun lucru evident, de exemplu că a avut încurcături cu poliţia, l-aş putea folosi ca să-l determin s-o lase în pace pe Ellen. Poliţia ar putea acţiona rapid în cazul unui răufăcător aflat în relaţii cu o fată de vârsta lui Ellen. Cred că s-ar putea găsi o motivaţie în genul influenţării spre delincvenţă a unui minor.

Fraza era una mecanică. Moira Chase nu o gândise pe moment.

— Deci aţi văzut deja un avocat, doamnă Chase?

Ea zâmbi uşor:

— Ei da, a fost primul lucru pe care l-am făcut, când mi-am dat seama cum stau lucrurile. Şi acesta m-a sfătuit să vin la dumneata.

— Cine anume?

— Bart Lytton.

Oho, începusem să ies în lume. Bartholomew J. Lytton era unul dintre cei mai proeminenţi avocaţi din stat. Dacă iniţial aveam dubii în a prelua cazul, ele au dispărut rapid. Un semnal de O.K. din partea lui Lytton era foarte folositor pentru a evalua poziţia pe care mă aflam, mai ales că venea de la un om al legii.

— S-a aranjat, doamnă Chase, sunt de acord să lucrez cazul. Înţelegeţi că nu vă pot garanta şi rezultatele, aşa încât mai acceptaţi să mergem mai departe?

Se ridică de pe scaun, surâzând:

— Asta se subînţelege. Succes, domnule Preston. Mă cauţi la telefon când ai ceva noutăţi?

— Desigur.

Am privit-o mergând de-a lungul încăperii, cu un mers ţeapăn, nenatural, care ar fi trebuit să descurajeze pe oricine s-ar fi gândit la ea ca la o femeie. Faptul mă uimea. Eram mirat de ce o femeie cu o înfăţişare ca a ei căuta să pară complet neatrăgătoare. Căci putea să încerce să pară oricum, numai lipsită de sex-appeal nu.

Era aproape cinci după amiază. Am apăsat soneria s-o chem pe Florence Digby. Dacă Bart Lytton binevoise să-mi dea ceva de lucru, atunci puteam face şi eu efortul să-i trimit un mesaj de mulţumire. Domnişoara Digby apăru cu agenda, se aşeză şi-şi aranjă în dreapta, pe birou, inevitabilele trei creioane proaspăt ascuţite. Domnişoara Digby mergea spre patruzeci şi cinci de ani, şi faptul că era încă singură putea fi considerat un blam adus stupidităţii majorităţii bărbaţilor. Încă atrăgătoare, ca fată trebuie să fi fost o adevărată bombă. Îmbrăcămintea ei era întotdeauna foarte bine croită, poate puţin prea severă, dar acest aspect nu era deloc rău pentru slujbă. Eu obţineam afacerile, dar Florence Digby era de fapt aceea care le trata negustoreşte. Ea administra în realitate toată treaba, inclusiv chestiunile financiare. Şi deci îşi putea permite să fie puţin acidă la

sfârşitul unei lungi zile fierbinţi, ca acum:

— Deschid pentru doamna Chase o listă de cheltuieli separată, sau o trecem în cea a casei?

Digby se gândea întotdeauna la ce putea fi mai rău, când aveam noroc de vreo femeie atrăgătoare drept client.

— Doamna Chase este chiar văduva lui F. Harper Chase. Deci poate suporta nişte cheltuieli, domnişoară Digby.

Zâmbetul ei rece indica faptul că o liniştisem. I-am dictat o scurtă notă către Lytton, mulţumindu-i acestuia că mă recomandase, dar fără referire la numele clientului nostru comun. Natural. Apoi i-am cerut un plic, timbrat pentru San Francisco.

— Ce fel de plic?

— Mijlociu.

Şi i-am indicat dimensiunile, mişcându-mi mâinile în aer. Când domnişoara Digby mi l-a adus, împreună cu scrisoarea către Lytton, ca s-o semnez, i-am spus că aveam de gând chiar să-l caut într-o zi. Apoi m-am uitat după adresa lui Joe Armstrong, în ghidul oraşului San Francisco. Joe îşi aranjase acolo un birou asemănător cu al meu, şi ne puteam ajuta unul pe altul în caz de nevoie. Am mâzgălit adresa, i-am scris câteva vorbe pe o foaie cu antet şi am băgat plicul în buzunarul dinăuntru al hainei. Apoi m-am dus acasă.

* * *

Dacă împăratul Nero, Gauguin, Barnum şi Bailey s-ar fi putut reuni vreodată într-o comisie pentru proiecte edilitare a primăriei, numai ei cred că ar fi fost în stare să născocească ceva în genul acelei Conquest Street. Cineva îmi spusese odată că numele Conquest era copiat după numele unei foste pieţe spaniole, plecând de la conchistadori, sau aşa ceva, şi cred că avea perfectă dreptate. Ideea că însuşi numele străzii era corupt îmi

aparţinea. Strada număra unsprezece blocuri, începând de la Fourth Avenue şi până jos la River Street, mergând mereu în pantă. Orice distracţie, dacă n-o vei găsi pe Conquest Street, înseamnă că încă nu s-a inventat. Toată gama de amuzamente se desfăşoară pornind de la teatrul din colţul lui Fourth şi până la capătul din vale, tot ce vrei şi ce nu vrei. O paradă nesfârşită de taverne, popicarii, scene cu fete care dansează, cluburi de jazz şi baruri, săli de jocuri şi multe alte lucruri zgomotoase şi neaşteptate. În concluzie, oricum ai lua lucrurile, ăsta nu e un loc unde să-ţi duci mătuşile în vârstă. La lumina zilei, faţadele jupuite ale acestor găuri de şobolani arată murdare şi neatrăgătoare, dar noaptea scena se transformă complet. Totul devine strălucitor şi sclipitor. Însă la fel de neatrăgător. Monkton este un oraş prosper, oricine poate să se îmbogăţească aici în câteva minute. Cu numai douăzeci de ani în urmă, era un oraş adormit; apoi aceste noi uzine ale apărării începură să se înalţe rapid pe vastele terenuri din împrejurimi. Acum locul era în plină efervescenţă. Iar o afluenţă bruscă de bani produce de obicei ceva în genul lui Conquest Street. Desigur în locul ăsta se agitase întotdeauna o mulţime de oameni. O parte din această lume în mişcare muncea câte ceva, erau proprietari de baruri, vânzători, chelneri şi alţii ca ei. Restul se situau mai jos de mijloc. O jumătate din ei erau fraierii, cealaltă o adunătură de pungaşi, escroci, speculanţi, intermediari, vânători de ponturi, borfaşi, codoşi, femei disponibile pentru orice bărbat. Prostituate leneveau în fiecare uşă, pe toate străduţele laterale, adresând invitaţii răguşite tuturor, fără excepţie. Cine are ochi sensibili ar face bine să şi-i ţină departe de Conquest în timpul nopţii, unde dezlănţuirile multicolore ale luminilor de neon sunt ca într-un coşmar al unui pictor impresionist.

Se făcuse nouă seara când am ajuns. Noaptea vuia de-atâta muzică zgomotoasă izbucnind din zeci de locuri deodată. Nu mult mai departe, aerul curat şi răcoros al

Pacificului adia deasupra oraşului. În schimb, aici pluteau fumul de gazolină şi de ţigări ieftine şi o sută de mirosuri de mâncare. Am lăsat maşina pe o stradă alăturată, încuind-o cu grijă. *Club Coastal* era doar un nou nume pentru o veche hrubă, care a ascuns aceleaşi lucruri de când îmi puteam aminti eu sub douăzeci de nume diferite. Uşa de la intrare era luminată, iar scările care coborau aveau mochetă roşie. Un neon puternic făcea vizibil numele locului, dinăuntru şi dinafară. În faţa intrării, atârna un panou pe care scria „Muzica în persoană, Kent Shubert”. Dar fără nicio poză.

Coborând scările, auzeam cum hărmălaia şi zgomotele străzii se stingeau treptat în urmă. Iar de jos mă întâmpina o muzică plăcută şi învăluitoare. La capătul scărilor am trecut printr-un careu luminat, care dădea în foaier. Fata de la garderobă se sprijinea pe o tejghea joasă. Avea părul blond-argintiu şi, văzând-o, te gândeai că ar avea nevoie să-şi procure ceva îmbrăcăminte puţin mai groasă înainte de venirea iernii. Când mă văzu, se îndreptă, cu o figură resemnată.

— Bună, Peggy. O nouă slujbă, ai?

— A, dumneavoastră sunteţi, domnule Preston. Credeam că e vreun client.

— Dar chiar sunt un client. Aveţi şi băuturi aici, nu-i aşa?

— Desigur, dar... – dădu ea din umeri – ştiţi ce vreau să spun.

— Ştiu ce vrei să spui, Peggy. Îţi urez mai mult noroc cu următorul.

Barmanul era un tip nou pentru mine. Am poposit într-un scaun înalt, acoperit cu plastic verde, găsindu-mi un unghi din care să pot avea sub ochi întregul loc. Un mic pian era aşezat pe o platformă îngustă într-un colţ. Acolo, stătea un tip slab, fumând o ţigară şi discutând cu o fată înaltă îmbrăcată în negru. El oferea o faţă vioaie şi inteligentă, de sub o claie de păr negru. I-am dat treizeci de ani, sau pe aproape. După câteva minute, fata plecă

şi se aşează la o masă. Kent Shubert se descotorosi de ţigară şi reveni la clape. Zgomotul scăzu brusc în club. Nu era o linişte perfectă, nu vei putea obţine nicăieri aşa ceva, dar suficient ca să-mi dau seama că mare parte din clienţi veniseră acolo într-adevăr să asculte. Am ascultat şi eu. Cum ştim, sunt fel de fel de pianişti. Există acel tip care umple timpul scoţând aceleaşi şaizeci de note de câte ori îi vine rândul, umblând în sus şi-n jos pe clape, ca într-o goană fără rost. Totul trădând cât e de greu să-ţi foloseşti cum trebuie cele de două ori cinci degete. Mai este apoi aiuritul care recurge la orice stratagemă care l-ar putea ajuta să evite melodia sau succesiunea originală a acordurilor. Şi un altul, tipul care-şi iroseşte vremea bătând insistent pe un singur acord, cu gând să distragă atenţia de la incompetenţa lui muzicală. Dar Shubert nu se număra printre aceştia. El cânta „Mi-apari ca dintr-un vis”. În prima parte nu părea să aibă nimic special, doar un bun muzician profesionist cântând o binecunoscută melodie, dar pe urmă Shubert n-a mai urmărit compozitorul. Cânta ca şi cum pianul ar fi fost o întreagă orchestră, diferitele secţiuni contribuind la alternarea frazelor. Era în stare să dezvolte un aranjament până în punctul în care pianul nu mai reuşea să cuprindă întreaga serie de tonalităţi pe care el şi le imagina. Şi atunci putea să facă trecerea înapoi, la maniera moderată; în asta consta geniul lui. În loc să o resimtă neplăcut, ca în cazul unei treceri bruşte, ascultătorul însuşi era în stare să audă încă acele secţiuni inexistente. Ascultătorul era pur şi simplu absorbit în orchestraţie. Era într-adevăr o experienţă. Când a încheiat, m-am alăturat aplauzelor, şi n-am făcut-o deloc din politeţe.

— Grozav, nu-i aşa?

Era barmanul.

— Teribil, am zis eu. Pot să-i ofer ceva de băut?

— Oricine poate să-i ofere de băut unuia ca el, domnule.

Privi spre locul unde Shubert îşi plimba absent degetele pe clapele albe şi negre. Peste câteva clipe, pianistul îşi ridică privirea şi recepţionă semnalul. Apoi părăsi scaunul şi începu să-şi facă drum spre noi. A fost nevoit să se oprească de vreo trei ori, ca să-i asculte pe cei care-i spuneau cât de mare fusese. În final, a ajuns.

— Vă iau ceva de băut? l-am întrebat.

— Mulţumesc.

Barmanul îi turnase deja trei degete de whisky. Shubert prinse paharul cu degetele lui lungi şi subţiri.

— În sănătatea ta, spuse şi bău pe jumătate.

Fiind aproape de el, am putut să-i văd oboseala pe faţă. Ochii lui n-aveau deloc astâmpăr, şi avea acel obicei de a-şi freca reverul jachetei cu degetele de la mâna stângă. Nu era chiar atât de înalt cum credeai, văzându-l la pian. În jur de un metru optzeci, şi subţire de sus şi până jos. Mă îndoiam că ar fi cântărit mai mult de o sută cincizeci de livre[1]. Şi mă mai îndoiam că whisky-ul era primul pentru el în acea zi, mai curând al zecelea.

— Îţi place muzica? mă întrebă el brusc.

În realitate era absent. Stătea lângă mine, eu fiind cel care-i plătea băutura din mână, dar mintea lui era departe de aici.

— Întrucâtva, i-am replicat. Mi-a plăcut ceea ce am ascultat chiar acum. În special prima parte din cea de a treia melodie. Tristano, nu-i aşa?

Acum era cu mine. Ochii săi rătăcitori se întoarseră şi-mi studiară faţa. Zâmbetul lui era al unui şcolar surprins umblând la gem.

— Deci, ţi-ai dat seama? O cânt câteodată. Câteodată, când sunt obosit, sau când mi se face de-a dreptul lehamite de această companie. Ageamii ăştia – şi-şi plimbă mâna, arătând de-a lungul clubului – habar nu au. Aş putea să cânt liniştit şi primele două exerciţii din „Cum să înveţi singur pianul”. Şi ei tot mi-ar declara că am fost strălucitor.

[1] Livra (pound) – 453,6 g.

— Atunci, păcat am remarcat. Căci eşti prea bun să ai nevoie să-i înşeli.

A exclamat pufnind:

— Sunt mare! Sunt senzaţional! Din cauza asta îmi şi zdrelesc degetele în înalta societate dintr-o speluncă aşa cum este asta.

— Cânţi muzică pentru muzicieni, am zis. Trebuia să-ţi dai seama de asta de mulţi ani. N-ai să te îmbogăţeşti niciodată.

— De fapt, ştiu asta. Şi mă gândesc că n-am niciun motiv să-mi placă.

L-am lăsat să se descarce.

— Şi, totuşi, ce te-a adus la Monkton? Sunt atâtea oraşe unde-ai putea să fii apreciat mai mult decât aici.

— Puţine. Am încercat în câteva. Merge câteva săptămâni, poate chiar luni. Pe urmă sunt obligaţi să schimbe show-ul, omule. Chiar de-aş fi Paderevski, tot n-aş putea să le modific sistemul. Clienţii vor schimbare, mă lămuri el, terminându-şi şi restul băuturii. Mulţumesc pentru whisky. Acum sunt obligat să trec la muncă.

Aşează paharul gol pe tejgheaua barului şi plecă. Conducerea redusese cheltuielile pentru iluminat în club şi lăsase un simplu spot roz peste pian. Shubert se aşează, îşi flexă degetele de câteva ori şi începu bucata „Ceai pentru doi”. Luminând din spatele încăperii, un blitz mă anunţa că vreun fotograf îşi făcea treaba. O brunetă atrăgătoare, cu trupul strâns într-un soi de costum din plasă, ţinea pe unul din umeri aparatul de fotografiat şi blitz-ul cu bec strălucitor. Se plimba. Prin local, pozând la cerere şi încasând câte cinci dolari de la acei tipi, fericiţi fie şi numai pentru că aveau şansa să-i vorbească. Când s-a apropiat suficient, am făcut-o să se uite la mine:

— Cât costă? am arătat spre aparat.

— Cinci dolari, răspunse, cu o voce răguşită, ca a unui scandalagiu dintr-un bâlci.

— Şi cât durează până văd poza? am întrebat,

scoţând o bancnotă de cinci dolari.

Dădu din umeri. Bine cel puţin că începuse în felul ăsta, cu făcutul pozelor, dar, în legătură cu o fată clădită ca ea, nu puteai garanta cum va sfârşi. I-am privit buclele frumoase care i se revărsau pe umeri.

— Douăzeci de minute, cred.

Am mai scos o hârtie de cinci:

— Deci în cât timp ziceai că aş putea să văd poza?

Se înveseli puţin:

— Zece minute, e bine?

— O.K.

Începu să-şi facă de lucru cu echipamentul.

— Unde vrei să te scot, în faţa barului? întrebă ea.

— Nu, nu vreau poza mea, dragă. Ci a pianistului. Şi am făcut un semn cu capul spre cercul de lumină roz.

— Cum? Zece dolari pentru fotografia unui pianist. Păi, poţi să cumperi poza tipului doar pentru cinşpe centţi.

Nu era suspicioasă, doar curioasă.

— Sunt iubitor de muzică, înţelegi. Du-te şi fă-o!

I-a trebuit cam un minut, sau aproape, ca să găsească unghiul cel mai potrivit. În fine, se arătă satisfăcută. Becul fulgeră, şi ea se întoarse către mine, şi-mi făcu un semn de O.K. cu degetele. Apoi traversă sala şi dispăru după nişte draperii argintii. Eram atât de absorbit ascultând ce cânta Shubert, încât n-am observat-o când a venit înapoi.

— Asta-i!

Şi-mi aruncă poza în mâini. Mai era încă umedă. Shubert fusese surprins într-un moment când întorsese capul către asistenţă şi deţineam astfel o imagine a capului şi umerilor săi.

— Perfect. Mulţumesc, dragă.

I-am dat cele două hârtii de cinci. Ea le împături cu grijă şi le băgă înăuntrul casetei aparatului.

— Numele meu e Fay. Oricând vei avea nevoie de vreo fotografie. Sau orice altceva.

Nu se mai referea la poze.

— Voi ţine minte, Fay. Şi mulţumesc încă o dată.

Am aşteptat până şi-a sfârşit Shubert numărul. Poza aproape se uscase. La ieşire, i-am făcut un semn discret cu mâna lui Peggy, dar era prea ocupată cu doi marinari la garderobă, ca să mai observe. La lumina becului din hol, am scos din buzunar plicul adresat lui Joe Armstrong şi am pus înăuntru fotografia lui Kent Shubert. Apoi l-am lipit şi am ieşit în stradă. Jumătate de bloc mai jos, am găsit o cutie de scrisori pentru poşta de noapte şi-am lăsat să alunece plicul alb înăuntru.

Regăsindu-mi maşina în locul în care o lăsasem, am simţit o adevărată uşurare. Încuiată sau nu, o maşină parcată are viaţă scurtă la acest capăt al lui Conquest Street. Urcând cu maşina spre oraş, mă gândeam că avusesem o zi bună. Se făcuse zece şi jumătate şi poate că un somn odihnitor de noapte nu mi-ar fi prins rău.

Locuiesc într-o zonă numită Parkside Towers. Amintindu-mi de zilele când scăpasem din armată, după problema cu Coreea, ştiu că obişnuiam să spun că, atunci când îmi voi putea permite, mi-ar place să trăiesc într-un loc în genul Parkside Towers. Mulţi dintre prieteni mă credeau nebun în zilele acelea. Dar am avut noroc. Mi-am realizat proiectul. Clădirea unde stau nu este lângă niciun parc, iar paisprezece etaje nu fac chiar un turn, dar locul îţi poate oferi orice nivel de confort la care a-i avea pretenţia, dacă buzunarul îţi permite. Maşinile pot fi parcate la subsol şi de acolo se poate lua liftul, care te lasă la orice etaj. Nu-l foloseam prea des, pentru că îmi plăcea să mai schimb o vorbă cu portarul de la intrarea principală. Oricum, nu mă puteam obişnui să urc cu liftul doar până la etajul doi. Am băgat maşina în locul corespunzător apartamentului meu şi am urcat pe rampa de beton spre partea laterală a clădirii. Stelele îşi făceau meseria din plin, iar cerul avea acea tonalitate intensă, mai mult decât albastru. Luna nu strălucea cu întreaga ei putere, aşa încât lumina nu era prea puternică. Tocmai fredonam o melodie pe care o auzisem la Shubert, în

clipa când l-am zărit pe grăsan. Ieşise pe neaşteptate, calm, din spatele unor arbuşti de pe marginea aleii. Avea îmbrăcăminte scumpă şi purta una din acele pălării *Homburg*, închise la culoare. Tăietura hainei trebuie să fi fost strâmtă, după felul în care-şi îndesa mâinile în buzunare. Mai ţinea şi altceva înăuntru, în afară de degete. După cum arăta, puteai să-l iei drept unul de pe Wall Street, dar, în momentul când vorbi, glasul îl arătă din altă parte. Poate din San Francisco Bay, de exemplu.

— Eşti Preston, nu?

— Asta, depinde. Cine este interesat să ştie?

— Nu e politicos să te eschivezi când cineva îţi pune o întrebare.

Asta era o altă voce şi lucrul care mi-a plăcut cel mai puţin a fost că venea chiar din spatele meu. M-am întors încet să arunc o privire spre cel de-al doilea amic, dar acesta stătea chiar în umbra clădirii. Totuşi, nu atât de departe încât să nu pot vedea greul pistol *45*, pe care-l ţinea întins spre mine. Dacă ar fi apăsat pe trăgaci în acea clipă, partea stângă a capului meu ar fi zburat.

— Preston, îţi bagi nasul în locuri care sunt nesănătoase pentru nasuri.

Vorbise din nou grăsanul.

— Chiar aşa, ce fel de locuri?

— Ia uite ce mare vorbăreţ e! Un adevărat viteaz! a zis el în bătaie de joc.

Totul mergea prost. Şi tot ce puteam spera în momentele acelea era să se întâmple un miracol. Dar nu a fost să fie. Ceea ce a urmat a început cu faptul că individul acela gras s-a tras câţiva paşi mai aproape de mine.

— Ţineţi nasul curat, puişor. Uite, asta îţi va ajuta să ţii minte.

Avea de gând să mă trăsnească. Mâna lui dreaptă ieşise din buzunarul hainei şi se zări o lucire stinsă de metal. Trebuia să mă mişc rapid şi cu pricepere. Dar m-am mişcat încet şi prost. M-am rotit în faţa lui, încercând

să scot pistolul cu mâna stângă. Mă aflam la vreo doi iarzi[2] de el, când grăsanul mă lovi în zona gâtului cu ţeava de la armă. M-am oprit din mişcare, cu ochii într-o ploaie de steluţe roşii. Apoi, ceva mă izbi în umărul drept. Înţelegeam cu disperare că nu trebuie să ajung la pământ.

Însă am primit în stomac o lovitură puternică de pantof şi m-am încovoiat, cu o violentă senzaţie de vomă. Un alt picior peste genunchi m-a dezechilibrat şi am căzut în praf. Cu asta, eram curăţat.

— Cine s-ar fi gândit că tipul nu e atât de tare pe cât se presupunea?

Era o voce nouă, de bărbat, de undeva de mai departe. Mi se părea că o mai auzisem înainte, dar eram prea preocupat încercând să scuip praful care-mi intrase în gură. Cineva râdea. M-am întors, căutând să mă ridic de pe jos. În sfârşit, am reuşit s-o fac, clătinându-mă, pe jumătate conştient. Am zărit o siluetă venind spre mine. M-a lovit din nou, dar de data asta slab. A fost greşeala lui. Cu ajutorul unui mic procedeu pe care a învăţasem în Coreea, i-am folosit atunci propria greutate. Pierzând terenul de sub picioare, a aterizat frumuşel pe aleea de beton. Înţelegeam că se lovise bietul de el şi îl durea, fapt care mă umplea – recunosc – de un fior fierbinte de satisfacţie sălbatică. Am încercat să râd, însă n-am reuşit să scot niciun sunet. Apoi, o greutate parcă de o tonă m-a izbit violent în rinichi. Faţada clădirii parcă explodase, când m-am aruncat jos ca să mă protejez. Am izbit pământul şi m-am întors tocmai la timp să pot vedea un picior încălţat în piele zburând spre faţa mea. Mi-am ferit faţa şi am încasat lovitura aia de copită în plină ureche. Deasupra mea plutea de-acum ceva ca o mare pătură neagră, pe care mi s-a părut c-o trag şi mă acopăr.

Cât timp am rămas aşa, acolo, nu ştiu. Când am început să-mi revin în simţiri, dinţii îmi clănţăneau de frig. Eram lovit în unele locuri despre care parcă uitasem

[2] Iard = 0,914 m.

că aparţin trupului meu. Roua mă pătrunsese şi, când mi-am trecut încetişor o mână peste mine, am descoperit că nu mai purtăm jachetă. În momentul acela, nu-mi păsa nici de asta, nici de nimic altceva. Am reuşit să mă ridic în picioare, la a patra încercare. Nu din cauză că nu m-ar fi ajutat picioarele. Le aveam îndoite sub mine.

Lumina lunii devenise acum strălucitoare. Am putut să-mi văd jacheta pe pământ, la câţiva iarzi mai încolo. Mi-au trebuit cinci minute ca să ajung la ea. Toate buzunarele erau goale. Am zărit ceva metalic care lucea şi mi-am descoperit cheile maşinii la poalele unui tufiş. Toate celelalte lucruri care-mi aparţineau erau primprejur, aruncate la întâmplare. Portofelul, când am ajuns în sfârşit la el, era intact. Aveam înăuntru mai mult de o sută de dolari, în bancnote mici, dar vizitatorii mei nu fuseseră atenţi la bani. Capul mi-l simţeam ca sub un ciocan pneumatic, dar măcar acum stăteam mai mult sau mai puţin pe picioare. Mi-am imaginat că era timpul să mă duc spre casă.

Jack, portarul de noapte, îmi aruncă o privire şi ieşi repede, de la masa lui de portar.

— Domnule Preston, dar ce s-a întâmplat? mă întrebă neliniştit.

— Un accident, Jack, un mic accident... De la prea multă băutură. Am căzut, dând să ies din maşină. Ce vrei, beton pe jos... Accident.

Mă privi cu atenţie, apoi mă luă de braţ, ajutându-mă să merg spre lift. Cred că nu prea arătam ca unul care, vrând să coboare, căzuse din maşină.

— Să chem un doctor? mă întrebă.

— Nu, nu. Nu e nevoie. Este în regulă. Dacă nu te superi, ajută-mă mai bine să urc pe scări.

— Cu plăcere. Bineînţeles.

Săracul om era atât de preocupat să-mi fie de folos încât a realizat o adevărată operă de artă din a mă purta pe scări până la apartamentul 6B. Căldura din interiorul clădirii mă făcea să-mi fie somn. Mă duse înăuntru. N-am

mai avut putere să-l împiedic să facă ceea ce i se părea lui că trebuie. A insistat să mă ajute să-mi scot hainele. Cred că a făcut cea mai mare parte din treabă. Îmi simţeam trupul ca pe-o durere intensă peste tot. Aveam vânătăi foarte urâte la umăr şi în spatele urechii, unde unul dintre noii mei prieteni îşi aplicase lovitura de picior.

— Urâtă căzătură, domnule Preston. Arată ca şi cum v-aţi fi lovit în mai multe locuri. Ce-o fi fost pe jos când aţi căzut?

Am încercat să zâmbesc. Dar mă durea rău o parte din maxilar, aşa că am renunţat.

— De fapt, dacă vrei să ştii, Jack, am avut o mică dispută cu o doamnă pe care am condus-o acasă în noaptea asta. I-am înţeles greşit intenţiile şi ea m-a corectat.

— Deci, aşa. E-n regulă, domnule Preston, cred că asta e treaba dumneavoastră. Dar eu continui să mă gândesc la un doctor...

— Uf... Ce-ai zice mai bine de o băutură? Una rece. Şi serveşte-te şi tu.

Mi-a adus o porţie zdravănă de scotch; am băut-o pe nerăsuflate. Ceea ce mă mai învioră temporar.

— Lăsaţi-mă să vă pun ceva peste aceste vânătăi, domnule Preston. Am nişte medicamente jos, la mine...

— Nu, mulţumesc, Jack. Nu, îmi ajunge, totul va fi O.K.

Ne-am mai contrazis puţin, dar în final l-am convins. Când părăsi apartamentul, stinse şi lumina. Întunericul era binevenit. M-am întins în pat, încă ţinând în mână paharul gol. Cred că am adormit, dacă pot numi asta somn. Mă aflam în faţa unui zid. Mai mulţi indivizi alergau în jurul meu jucând fotbal. Iar ceea ce izbeau ei cu picioarele eram chiar eu. Moira Chase mă lovi, pasând, şi bău dintr-un pahar înalt şi verde. De fiecare dată când mă lovea câte unul, ea se bucura, scoţând strigăte de încurajare. Apoi paharul se prefăcu într-un revolver imens, încât de-abia cu amândouă mâinile

reuşea să-l ţină. Când izbuti să-l ţină bine, îl îndreptă spre urechea mea. Apoi începu să înjure, doar că nu mai era deloc Moira, ci Kent Shubert. „Îţi place Tristano, ai?” strigă el. Nu l-am băgat în seamă. Eram prea preocupat de un uriaş câine alsacian care se apleca în faţa zidului, deasupra mea. Câinele rânji. Avea mutra grăsanului. Mai apăruse pe acolo şi un fierar, care, stând cu spatele la mine, bătea ceva pe o nicovală cu un baros foarte mare. M-am aplecat peste umărul lui să văd ce se afla pe nicovală. Era chiar capul meu. N-aş zice că asta a fost cea mai bună noapte a mea.

CAPITOLUL 2

Mă căţăram pe malul înalt şi abrupt al unei tranşee noroioase, negre. Dincolo de vârf, era ziua de mâine. Săgeţile soarelui mă loviră în ochi şi partea din spate a capului îmi pocni. Când să mă mişc, totul mă durea. Simţeam că spatele mă doare mai rău decât umerii, iar capul mai rău decât spatele. Frumoasă competiţie! M-am târât până la duş şi am întors până la capăt robinetul de apă rece. Jetul de apă ca gheaţa îmi produse o mulţime de noi necazuri, mai ales în jurul locurilor dureroase. Am stat acolo până ce dinţii au început să-mi clănţăne, apoi am plecat. M-am înfăşurat într-un halat de baie şi am început să-mi caut ţigările. O secundă mi-a trecut prin cap să las baltă toată afacerea. Dar era prea devreme ca să judec cum trebuie. Câteva dintre lucrurile care-mi veneau în minte nu păreau, simpatice. Ca, de exemplu, discuţia pe tăcute pe care urma s-o port cu grăsanul, când aveam să-l prind singur. Ducându-mă cu gândul înapoi, la noaptea trecută, mi-am amintit că grăsanul şi asociaţii săi îmi luaseră haina şi-mi scotociseră buzunarele. Ei căutau ceva anume şi ceea ce căutau ei

era o fotografie a unui oarecare pianist, căruia cred că-i ştiam numele. Poza devenise importantă pentru motive care-mi scăpau deocamdată. Cum n-o găsiseră, asta mă făcea şi pe mine să rămân în continuare important. Atunci când cineva doreşte atât de intens un lucru, cel puţin cât arătaseră ei, se înţelege că nu se va lăsa păgubaş după prima încercare. O să mai aud multe în legătură cu această fotografie. Începeam să-mi pun întrebarea dacă mai era cazul să am totală încredere în clienţii mei, aşa cum se obişnuieşte. Dacă puteam să cred că singura mişcare greşită pe care o făcuse Kent Shubert fusese doar aceea de a fi cântat pentru o moştenitoare de şaptesprezece ani, înseamnă că eram un maimuţoi nenorocit. Deci o discuţie neîntârziată cu Moira Chase trebuia neapărat inclusă în program.

Era acum zece şi douăzeci dimineaţa. L-am sunat pe Joe Armstrong la biroul lui din San Francisco şi am vorbit cu asistentul său, unul pe nume Sloan. Armstrong n-avea să vină la birou până după amiază. Da, plicul meu sosise deja şi da, el îi spusese lui Armstrong că e vorba de o afacere fierbinte. Mulţumindu-i, am pus receptorul la loc. Apoi am făcut ordine, m-am îmbrăcat şi am plecat. Eram înţepenit şi mă durea în douăzeci de locuri deodată, aşa încât, dacă s-ar fi găsit cineva să-mi ofere chiar şi numai zece cenţi, aş fi fost în stare să renunţ la toate şi să mă târăsc înapoi în pat pentru tot restul zilei. Dar cine mai e dispus azi să îţi ofere zece cenţi?

Trecuse puţin de ora unsprezece, când mi-am lăsat maşina în faţă la Benito. Benito e o sală de biliard aproape de centrul oraşului. Probabil nu vă puteţi imagina de ce aproape nimeni nu vine să joace biliard în timpul zilei şi adevărul e că nu sunt mulţi cei care o fac. Dar sunt totuşi unii care folosesc locul ca pe un fel de club. Un loc unde să mergi să mai bârfeşti, să mai ciuguleşti câte un pont, să mai pui ţara la cale. Benito însuşi e ca unul dintre puştii ăia care şi-ar vinde şi mama pentru o hârtie de zece dolari. Tocmai îşi făcea de lucru

cu o mătură Benito, chiar în faţa intrării, vrând să lase impresia că munceşte serios.

— Charlie e pe-aici? l-am întrebat.

Se opri deasupra măturii, mă privi cu atenţie, dădu să vorbească, apoi se răzgândi şi-mi arătă cu capul înspre scări. Am urcat. Omul pe care-l căutam se afla la capătul sălii, vorbind încet cu un individ numai piele şi oase, numit Mournful Harris. Ştiam prea bine că nu trebuie să întrerup o conversaţie intimă. Se afla un rând de scaune goale chiar în faţa uşii. M-am aşezat şi am privit la omul de la masa de biliard cea mai apropiată. Era pe punctul de a da o foarte dificilă lovitură. Un tip mic şi gras, cu o ţigară zdrenţuită între dinţi se întoarse de la locul său de la masă către mine, mă privi cu interes şi-mi spuse:

— Pe două de zece dolari că nu-i reuşeşte?

— Nu pariez, i-am răspuns. L-aş vedea în stare să reuşească şi cu un baston de baseball. Insul dădu din umeri şi se întoarse la loc. Artistul la care se referea îşi ridică privirea, îmi făcu cu ochiul şi lovi cu tacul alene. Bilele porniră să se împrăştie pe suprafaţa mesei. Am zâmbit.

Charlie Surprise tocmai terminase de vorbit. Se ridică, îşi luă rămas bun şi veni de-a lungul sălii înspre mine. Acesta nu era numele lui adevărat, desigur. Iniţial fusese Suprosetti, sau cam aşa ceva, dar nimeni nu putuse vreodată să-l pronunţe corect, ori nici măcar nu încercase. A devenit Surprise şi aşa, i-a rămas numele.

— Pe mine mă căutai, Preston?

— Îhî. Aşează-te şi hai să punem puţin ţara la cale.

Ezită, apoi se aşeză în scaunul gol din dreapta mea. Tricoul lui havaian arăta ca şi cum n-ar fi trecut pe la o spălătorie în ultimele şase luni. Şi dacă nasul meu nu se înşela, Charlie nu dăduse prea mult de lucru – în aceeaşi perioadă – nici fabricilor de săpun. Dar îmi trebuiau informaţii şi, când ai asta pe listă, eşti nevoit să mergi la sursă sigură. Iar sursa era Charlie Surprise. Cunoştea totul despre toţi şi despre toate. De unde îşi aduna toate

aceste informaţii nimeni nu ştia, dar pentru una de cinci dolari Charlie era în stare să-ţi spună povestea vieţii oricărui individ din oraş. Dacă dădeai zece, atunci era capabil să-ţi scrie practic o întreagă carte despre asta.

— Dar îmi spui repede, Preston, de acord? Nu-mi prinde bine să fiu văzut vorbind cu tipi ca tine.

— Bine, Charlie! Bătrânul bar *Flamenco* şi-a schimbat din nou „faţa”. Este numit acum *Club Coastal.* Spune-mi şi mie cine plăteşte „zugrăveala”?

El înghiţi nervos şi îşi roti ochii, privind cu teamă prin sală.

— Ascultă, Preston, „vopselele” de care te interesezi sunt tare periculoase. Cineva şi-ar putea atrage o groază de necazuri, fie şi numai gândindu-se la lucruri ca astea...

— Bine, am înţeles. Îţi voi plăti pentru orice belea, Charlie. Şi un „multiplu de cinci” pentru secretele pe care ai să mi le spui.

I-am întins trei hârtii de cinci dolari. El se uită din nou în jur, apoi luă repede banii şi îi vârî în buzunarul de la pantaloni.

— Te văd la Dutchman, peste douăzeci de minute, şopti el.

Nu ştiam ce să cred. Ăsta nu era comportamentul obişnuit al lui Charlie. El juca întotdeauna scena cu pericolele care se ascundeau peste tot. Era mişcarea lui, pentru a mai ridica suma respectivă, şi de obicei îi mergea. Dar azi dădea impresia că e speriat cu adevărat. Bineînţeles, putea să fie un bluff mai mare decât de obicei; Charlie având probabil nevoie de mai mulţi bani să-şi întreţină „sistemul, de lucru”, mai departe.

Charlie era jucător la curse. „Lucra” acolo după o formulă sigură, în căutarea marelui câştig, şi sistemul lui înghiţea o mulţime de bani. Această formulă garantată a fost singura sa preocupare de ani şi ani încoace, dar unicul câştig pe care l-a obţinut a fost de Crăciun, în urmă cu patru ani, când i-a luat lui Jule Keppler o sută

unsprezece dolari. El paria câte o sumă ca asta în fiecare săptămână a anului, dar rămânea un optimist incurabil. Natural. Ca orice jucător la curse. M-am dus la Dutchman şi m-am aşezat într-un colţ, cu o halbă de bere. Charlie sosi puţin după mine, privind atent prin barul întunecos, după ce scăpase de lumina strălucitoare a străzii. Când mă observă, veni repede şi se aşează în faţa mea, bătând nervos cu degetele pe masa dintre noi:

— Ascultă, Preston, trebuie să uiţi că ai aflat chestiile astea de la mine. Nu am prea mulţi prieteni în acest oraş şi nu-mi pot permite să mai pierd şi dintre ei.

— Relaxează-te, Charlie. Ştii că întotdeauna mi-am protejat sursele de informaţii. Şi acum, zi despre *Club Coastal*.

— Este al lui Toreno.

— Cum?

Nu mă las atât de uşor surprins, dar aşa ceva nu mi-ar fi trecut prin cap. Vittorio Toreno ştiam că opera pe o scară paşnică. Sosise în Monkton cu puţine luni în urmă, dar deja avea o acţiune pusă pe roate în Millions Mile. Nu puteam înţelege ce rost avea să mai adauge la asta un fleac, cum mi se părea *Club Coastal.* Pe de altă parte, desigur, nu uitam să adaug la socoteală şi vânătăi le mele.

— Eşti sigur de asta, Charlie?

— Nu am venit aici ca să fiu, insultat. Eu sunt întotdeauna sigur. M-ai întrebat ceva, ţi-am răspuns. Asta e tot?

Se ridicase pe jumătate, dar eu i-am pus o mână pe încheietură. Plictisit, s-a aşezat înapoi.

— Sigur că vreau mai mult, Charlie. Pentru cincisprezece dolari am nevoie de mai mult. Mult mai mult. Sau mă răzgândesc.

— Lui Toreno nu i-ar place dacă ar afla că am vorbit cu tine despre afacerile lui.

Nu am mai adăugat nimic. Am stat pur şi simplu liniştit, fixându-l pe Charlie cu o privire împietrită. Charlie

este nervos din fire.

— Mă rog, asta-i situaţia... În urmă cu două sau trei luni am auzit că Toreno era interesat să cumpere. Voia un local mic, cu autorizaţie pentru băuturi alcoolice. Dar ceva „curat”, fără jocuri de cărţi, fără „fetiţe” sau altceva de genul ăsta. Doar băutură în limita legii şi un pic de muzică.

— Şi asta pentru ce? am întrebat.

— Preston, nu cred că vei reuşi să afli mai multe amănunte. Ţi-am spus atât, că Toreno intenţiona s-o cumpere. Cum crezi că s-ar simţi un grangur ca el, dacă fiecare pârlit din oraş ar începe să pună întrebări despre afacerile lui? Voia localul, e-n regulă? Îl voia neapărat.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Şi Ollie Baker a auzit de asta.

Ollie fusese managerul de la *Flamenco*.

— Ollie se lăuda că o să dea o lovitură, ceva ce n-a văzut oraşul de când s-au eliberat sclavii. Oricum, Ollie şoptise către una sau două persoane că ar renunţa la bar şi pentru o sumă în jur de şapte mii. Ar fi fost o bombă, nu?

Şapte bătrâne pentru o chestie amărâtă ca *Flamenco*. Ar fi fost crimă curată şi la cinci sute.

— Şi totuşi Toreno a plătit fără să clipească, am zis eu liniştit.

— Ei aş? De unde ştii? Tu îţi baţi joc de mine, Preston? Cunoşti deja toată povestea asta?

Am dat din cap că nu.

— Sunt un psiholog, Charlie. Pot să-mi dau seama după tonul tău de ceea ce urmează să se întâmple.

Faţa lui era a unui om care a irosit zece minute construind o poveste, numai pentru a reuşi să-l facă pe interlocutor să-şi dea seama de poantă înainte de final.

— Aşa cum spuneai, Toreno a plătit. Ollie a înhăţat covrigul atât de iute încât şi-a fript şi degetele. A părăsit şi oraşul, chiar. Şi n-aş pune pariu c-o să se mai întoarcă vreodată.

De fapt, pe mine nu mă interesa Ollie Baker.

— Asta-i tot ce ştii despre club?

— Cum adică asta-i tot? N-am spus destul? Charlie era ofensat.

— Ba da, e minunat. Mă bucur de compania ta, Charlie. Mai stai.

I-am pus încă o momeală pe masă, între mâini. Acestea s-au închis ca acele flori carnivore din America de Sud. Douăzeci de dolari erau o grămadă de bani plătiţi pe informaţii, mai ales când mă gândeam dacă aveam sau nu justificarea să-i trec în contul Moirei Chase. Dar adevărul era că acum intra şi un interes personal în toată chestiunea, şi încă unul cu urme dureroase. Aşa că nu mă deranja chiar dacă ar fi fost să dau din banii mei.

— Zi ceva mai mult, Charlie. Vorbeşte-mi despre Toreno.

Se uită la mine cu neîncredere:

— Dar tu ştii totul despre Toreno!

— Nimeni, am oftat, nimeni nu ştie totul despre vreun lucru, Charlie. Să presupunem că eu abia am ajuns în oraş. Şi nu ştiu nimic despre Toreno, O.K.? Povesteşte-mi câte ceva despre el.

— E un fel de joc, nu?

— Un fel.

Speram c-o să reuşesc să obţin ceea ce nu ştiam despre bandit. A început încetişor, apoi s-a încălzit, văzând cu câtă seriozitate îl ascultam.

— Atunci e-n regulă, dacă spui că eşti sigur. Toreno ăsta a dat rapid lovitura la Monkton, în urmă cu şase, şapte luni. Venise din Golf, nimeni nu ştie exact de ce. Nicio încurcătură cu poliţia până atunci. În general, nimic să sară în ochi, lucruri obişnuite. Dar individul învârte ceva, oricine poate să observe asta. Îi are şi pe ăştia trei tipi cu el, ca nişte umbre. Ei nu vorbesc cu nimeni, doar se ţin după boss, oriunde ar umbla. Nu cred să aibă ceva de împărţit cu vreun talent local. Li s-a dus vestea încă

din San Francisco. Toreno e deja prezent, chiar înainte să sosească, şi nimeni împrejur nu şi-ar dori s-ajungă la discuţii cu aceşti inşi din Frisco. Băieţii joacă dur, nu glumă. – Făcu o pauză -. Cam aşa ceva voiai? Zău că sună aiurea!

— Sună aproape bine, Charlie. Zici că Toreno a avut mână bună. Apoi?

Apoi s-a dovedit că de fapt treaba fusese aranjată. Ştii, unul din acele palate de pe Millions Mile. Intenţionează să facă din el un fel de cazino în stil mare. Totul la o foarte înaltă clasă şi strict doar pentru cei de rang. Locul e o minune. O casă impozantă, foarte mare, în mijlocul unor terenuri proprietate. Terenurile sunt cam de mărimea Texasului, aşa că oricine s-ar simţi cu musca pe căciulă n-ar avea cum să se teamă aici de vizite surpriză.

— Am auzit de casă. Reiese că i s-a îngăduit să cumpere în zona asta. Am înţeles că întotdeauna proprietarii de pe aici refuză să vândă unor persoane nedorite.

Dădu viguros din cap, în semn de aprobare.

— Chiar aşa este. Şi treaba asta a uimit mult timp pe toată lumea. De fapt, mă gândesc că mulţi nu au aflat nici până azi cum a făcut-o.

Se opri brusc, aşteptând să-l mai linguşesc puţin.

— Dar tu i-ai dat de capăt, Charlie, nu-i aşa? Ce-ar fi să-mi spui şi mie?

— Asta şi aveam de gând. Se spune că locul îi aparţine lui Marsland Freeman II.

Pronunţă numele cu un fel de veneraţie, rezervată grămezilor de bani pe care îi deţinea Marsland Freeman II. Nu că l-aş fi criticat pe Charlie pentru asta. Pesemne că şi eu m-aş fi arătat la fel de plin de admiraţie dacă venea vorba de patruzeci şi şapte de milioane de dolari.

— Eşti sigur în privinţa asta? Aha, e-n regulă, e-n regulă! am zis, grăbit, văzând expresia ofensată ce i se aşternuse pe faţă. Deci, eşti sigur. Dar de ce? De ce ar

ajunge un asemenea tip la anumite afaceri cu Toreno?

— Ah! Chalie părea îngrijorat; se îngrijorează de fiecare dată când ceva se petrece în lume şi el încă nu ştie.

— Asta e o întrebare de şaizeci şi patru de dolari, Preston. Tu nu mi-ai pus în mână decât douăzeci. Nu că aş avea neapărat răspunsul.

— Deci, Toreno s-a mutat în casa cea mare, şi-a instalat mesele, şi-a mai chemat ceva ajutoare de jos, din Golf, şi a aşteptat fraierii.

— Aşa e. Am auzit că e un joc curat şi simpatic, dacă îţi permiţi să dai taxa. Toreno spune că numai găinarii îşi înşeală clienţii. Dar procentajul e tot în favoarea lui. El îşi măreşte grămada de bani şi toată lumea e fericită.

— Şi apoi brusc trânteşte aiureala aia, de jos de la *Club Coastal*. Tu ce-ţi închipui în privinţa asta, Charlie?

— Uite ce e, Preston, ţi-am spus deja ceea ce nu ştiai. După părerea mea e o tâmpenie. Tot ce ştiu eu este că Toreno e un om aranjat. E-n legătură cu toţi cei mari din Frisco. Are afaceri cu Marsland Freeman II. Dacă îi vine lui să facă o trăsnaie, cum e cazul cu Clubul, asta e. Poate s-a ţicnit. Cred că şi eu m-aş fi ţicnit în locul lui.

Nu se putea zice că Charlie nu avea dreptate spunând asta. Şi eu simţeam la fel.

— Mai spune-mi doar un singur lucru, Charlie. E un fleac pentru tine. Trebuie să vorbesc ceva cu unul. E destul de scund, gras, pesemne vreo sută nouăzeci de livre, în jur de treizeci şi cinci de ani, îmbrăcăminte scumpă. Presupun că lucrează pentru Toreno. Îl cunoşti?

Şi-a rotit iar privirea şi a ascultat cu luare aminte în timp ce i-l descriam pe grăsan. Apoi s-a luminat la faţă şi mi-am putut da seama că mai câştigasem un punct.

— Da. E Băieţelul, Wiener, foarte proastă companie. Se spune că e unul dintre cei care duceau pancarte pentru sindicat în New York. Îhî, lucrează pentru Toreno, chestie absolut sigură.

— Bine, dar de ce? Toreno nu se ocupă cu genul ăsta

de afaceri. Aici nu prea ar fi de lucru pentru un individ de soiul ăsta.

— Ştii cum devine chestia cu jocurile de noroc, Preston. Cumperi mese pentru cărţi, începi să aduni dolari, şi te gândeşti că poate nişte brute or să-ncerce să ţi-i ia. Aşa că poate n-ai de lucru pentru un individ cum e Băieţelul. Dar îl ţi pe lângă casă, aşa încât cei care pândesc să-şi dea seama că nu le-ar fi prea bine să dea buzna.

Făcu un gest larg cu mâinile, ca să sublinieze cât era de simplu raţionamentul lui.

— Se poate. Şi unde pot să-l găsesc pe Băieţel?

Acum intrăm pe un teren tare, nume, adrese, lucruri de felul ăsta. Cu aşa ceva reuşea Charlie să-şi plătească chiria.

— Ferndale Apartaments pe Chaucer Avenue. Numărul 14.

M-am simţit foarte bucuros de viaţă în general şi de Charlie Surprise în particular. Acum puteam fi în stare să am acea discuţie cu Băieţelul.

— Sunt pe cale să-ţi rotunjesc un sfert de sută, Charlie. În interesul sănătăţii tale, cred că ar fi bine să uiţi că ai auzit vreodată de un anume Preston.

— Pentru douăzeci şi cinci de dolari pot s-o uit şi pe mama.

A înghiţit şi ultima bancnotă. I-am zis:

— Acum aş vrea să ies. Cel mai indicat e să-mi laşi cinci minute înainte de a pleca şi tu. Şi să nu mai fii văzut nicăieri în preajma mea.

— Ai zis să plec? În niciun caz, bătrâne. Am de gând să rămân aici, să văd programul de după amiază de la Santa Anita. Poate când s-o înnopta să-mi iau valea.

Am ieşit pe trotuar. Soarele lucra din plin acum, lichidând orice pată de umbră. Un automobil decapotabil trecu pe lângă mine. La volan era o roşcată cu o rochie albă fără bretele. Avea un bronz minunat, culoarea nucii, şi mă privi şăgalnic în timp ce trecea, gândindu-se la

plajă. Orice individ cu ceva creier în cap s-ar fi aflat pe plajă într-o zi ca asta, aşteptând să apară ceva precum roşcata în chestiune. Am oftat, m-am scotocit în buzunar după fise, şi am intrat într-o cabină telefonică să formez numărul. Am ascultat frumuseţea de apel aproape un minut, înainte ca dincolo cineva să ridice receptorul.

— Alo!

— Doamna Chase? am întrebat.

— La telefon. Cine e?

— Mark Preston. Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă Chase. Pot să vin acum?

Ea ezită.

— Trebuie imediat? Vreau să zic, e atât de important?

— Va fi nevoie doar de câteva minute, am insistat.

— În regulă... domnule Preston. Pe la cât să vă aştept?

Trebuie să recunosc că vorbisem în viaţa mea şi cu oameni mai entuziaşti decât părea doamna Chase. Mi-am privit ceasul. Era la amiază.

— Pot fi la dumneavoastră în jumătate de oră. Să zicem doisprezece-treizeci?

— Foarte bine. Vă aştept atunci.

Adresa Moirei Chase era la câteva mile afară din oraş, la Muerto Canyon. Ea nu lăsa impresia că moare de nerăbdare să mă vadă şi, pe mine o asemenea stare de lucruri mă făcea curios. Mi-am dat seama că profitând de faptul că intensitatea traficului scădea în cursul prânzului, aş li putut ajunge acolo în ceva mai mult de zece minute. Urcând în maşină, am pornit motorul şi am ieşit din centrul oraşului.

CAPITOLUL 3

Muerto Canyon este o deschidere între două dealuri, lungă de vreo două mile. În anul 1662, un oarecare Căpitan Hernandez a venit în vale în fruntea unei puternice armate. Căutau aur şi umblau să jefuiască. Nu s-au ales însă decât cu o ambuscadă, concepută perfect de către indieni, care i-au prins zdravăn în interiorul enclavei naturale şi s-au pornit să tragă în ei cu săgeţi aprinse de sus, de pe dealuri, din poziţii tainice. Hernandez n-a mai avut nicio scăpare. Până în acel moment, reputaţia sa se bazase mai mult pe curajul cu care înfrunta doamnele, decât pe cel cu care ar fi înfruntat forţele militare, dar când a fost la o adică, cel puţin aşa se povesteşte, s-a bătut ca un leu-paraleu. Toţi membrii micuţei armii au fost ucişi şi apoi mutilaţi, după moda *en vogue* pe vremea aceea. La încheierea acţiunii de măcelărie, au fost îngropaţi laolaltă, atât oamenii lui Hernandez, cât şi un mare număr de indieni. Locul a căpătat un renume foarte prost, ca fiind bântuit de fantome, şi timp de vreo două secole, lumea s-a ţinut departe de el. Apoi, caravanele de căruţe, în nesfârşitul

lor pelerinaj către Eldorado, au început să folosească totuşi canionul, ca drum natural. Mai târziu, când traiul izolat n-a mai constituit un pericol pentru oameni, vreo doi-trei indivizi s-au apucat să-şi clădească un cămin pe versantele inferioare ale dealurilor. După aceştia, au sosit purtătorii progresului, care au presărat întreaga vale cu proprietăţi de tip *ranch*. Şi toate s-au făcut cu cheltuieli imense. Clădiri bune şi zdravene, înconjurate de mari suprafeţe de teren, la preţuri bune şi zdravene.

Casa pe care o căutam eu era aşezată la o distantă ceva mai mare de şosea. Pe o latură a cutiei poştale albe se afla gravat cu litere citeţe, negre, numele *Chase*. Am trecut cu maşina pe lângă ea, am dat de un loc unde puteam întoarce şi am pornit înapoi, aproximativ un sfert de milă, înspre oraş. Am tras pe-o mică ridicătură şi am parcat într-un loc de unde puteam ţine sub observaţie intrarea casei. Cred că-mi cam pierdeam timpul aiurea. O adevărată acţiune de punere sub supraveghere, doar pentru că femeia nu s-a cutremurat de groază în faţa perspectivei de a primi vizita mea! Poate că era vorba şi de o oarecare atracţie fizică. Poate-o făceam din cauză că Moira Chase era mult prea femeie şi că vânătorul din mine pornise să-nşface prada. Ce chestii aiurite-ţi mai trec prin cap în timp ce stai într-o după amiază toridă, în atmosfera sufocantă a unui automobil!

Eram acolo de exact opt minute, când a-nceput o oarecare mişcare. O limuzină albă, aproximativ cât un autobuz al unei agenţii de transport interstatal, a ţâşnit brusc de pe peronul casei Chase, a făcut stânga pe şosea şi s-a îndreptat către locul unde aşteptam eu. M-am lăsat s-alunec iute, în jos pe scaun, aşa că abia am reuşit s-arunc o ocheadă pe fereastră. Limuzina a trecut lin pe lângă mine. La volan era un bărbat brunet, bărbierit proaspăt. Purta o cămaşă sport în carouri, deschisă la gât, lăsând la vedere câteva fire de păr negru, ondulat. Cred că n-avea nici măcar o umbră de bănuială că m-ar putea interesa în vreun fel, drept care nici nu s-a

sinchisit de mine, când a trecut vâjâind în mare viteză, pe lângă maşina mea. Întreaga sa atenţie era concentrată asupra drumului. Îl cunoşteam din vedere şi îmi doream să nu-l fi cunoscut nicicând. Îmi complicase viaţa destul şi aşa, fără să mai aibă legături şi cu Moira Chase. Era Vic Toreno.

Acum aveam suficiente lucruri la care să mă gândesc, în vreme ce aşteptam să treacă minutele care mai rămăseseră până la ora douăsprezece şi jumătate. Am slăbit frâna, am coborât de pe ridicătură către panglica de beton şi m-am îndreptat spre casa clientei mele. Era o casă cu o arhitectură aiurită, înconjurată în întregime de o verandă. Construită din lemn şi piatră albă, de provenienţă locală, clădirea avea un aspect solid şi se vedea că este locuită. Prea multe locuri în zilele noastre dau impresia că ocupanţii lor se află doar în trecere.

Am descins din maşină. De la o fereastră deschisă, o voce mi-a strigat:

— Salut?

Mi-am ridicat privirile şi am văzut o fată aplecată peste pervaz, care mă cerceta cu interes.

Avea părul blond, strâns în coc. Evident, femeile Chase adorau cocurile. Obrazul acesteia era prelung şi frumos cizelat. Poate nu era chiar ceea ce se cheamă o frumuseţe, dar avea o-nfăţişare atrăgătoare. Ochii căprui lăsau să se ghicească inteligenţa vie, care se ascundea în spatele frunţii înalte, frumos bronzate. Aceasta trebuia să fie Ellen.

— Ai ceva de vânzare? m-a întrebat ea.

— Nu vând nimic. Am venit la doamna Chase.

— Un moment.

Şi a dispărut. A reapărut după o clipă, trecând prin uşile de sticlă ale verandei. Purta un complé galben – sutien şi şort. Sutienul era de fapt doar o batistă-nnodată şi încă una de dimensiuni minuscule. Întregul ei trup se afla în perioada tranzitorie de la şcolăriţă la femeie. Un

an încă şi batistuţa cea subţirică va fi insuficientă pentru a mai acoperi sânii tineri şi jucăuşi. Era încălţată cu sandale mexicane, împletite. Avea picioare lungi şi subţiri, frumos desenate, acoperite cu acelaşi bronz cafeniu ca şi restul corpului.

— Eşti Ellen, am spus. Numele meu este Mark Preston.

— Te salut din nou, Mark Preston! a rostit cuvintele, rulându-le în jurul limbii. Îmi placi. De unde ştii cum mă cheamă?

— Mam... ei, doamna Chase mi-a vorbit despre tine.

— Moira? S-a uitat în spate pentru a fi sigură că nu ne ascultă nimeni. Ce ţi-a spus Moira despre, mine?

Tremura de curiozitate, asemenea unui căţeluş căruia i s-a spus că-i o potaie de treabă.

— Ei, m-am prefăcut că-ncerc să-mi aduc aminte... să vedem... A spus că eşti drăguţă.

— Buuun. Şi mai ce?

— A spus că te vei transforma într-o femeie grozav de atractivă.

— Chiar aşa?

Era peste măsura de-ncântată. Şi-a pus mâinile-n şold şi a-nceput să se-nvârtească-ncet şi provocator. Când a revenit cu faţa la mine, m-a întrebat.

— Ei, ce zici? A avut dreptate?

— A mai spus că ai şaptesprezece ani. Am rostit delicat: Şi asta, Ellen, te distanţează enorm de un om de vârsta mea.

— Pfff! a pufnit ea. Eşti demodat. Ia gândeşte-te, dac-ai pune mâna pe mine acum, ce răsplată ai căpăta peste vreo doi ani, când voi fi deja în floare!

Am chicotit:

— O asemenea fată va avea nevoie de mai mult exerciţiu fizic, decât acela de a-mi împinge scaunul cu rotile... Totuşi, nu mi-ai spus încă unde este doamna Chase.

— Lipseşte câteva clipe. Mi-a spus să mă ocup eu de

tine. N-ai vrea să stai jos?

S-a aruncat, fără pic de eleganţă, într-un scaun de grădină. M-am aşezat în faţa ei şi mi-am scos un pachet de ţigări. Ellen a aşteptat să-i ofer una şi ei. Ei bine, nu i-am oferit.

— Ai ştiut deci de la bun început că nu vând nimic?

— Aş! Asta-i întrebarea pe care o pun tuturor. Unii se simt ofensaţi. Mai ales dacă-s foarte bogaţi şi importanţi.

— De asta-s sigur.

Speram că nu se va porni brusc să mă interogheze despre scopul venirii mele aici. Avea un fel atât de franc de a se adresa cuiva, încât ideea de a-i turna un sac de minciuni îmi repugna.

— Ah, domnule Preston! Ce drăguţ din partea dumneavoastră să treceţi pe la noi!

Am sărit în picioare, deoarece, la o uşă mai îndepărtată, se ivise Moira Chase. Purta o rochie în alb şi negru, cu o croială extrem de simplă. Nu pare cine ştie ce când o exprimi aşa, dar să nu se uite, în interiorul acestei rochii, era Moira. Mi-a întins o mână rece şi mi-a zâmbit. Dacă Ellen arătase până acum ca un copil, în faţa acestei femei echilibrate şi îngrijite, părea chiar un bebeluş.

— Bună ziua, doamnă Chase! Tocmai am făcut cunoştinţă cu Ellen.

— Văd. S-a întors către fiica sa vitregă: Ellen, de câte ori trebuie să-ţi spun că eşti cam bătrâioară pentru a ţopăi astfel?

— Ufff! Ellen s-a aşezat ţeapănă şi a pufnit: Uite-n ce lume trăim, Mark! Sunt prea bătrână pentru jumătate dintre lucrurile existente în viaţa aceasta şi mult prea tânără pentru cealaltă jumătate! Mi-a făcut cu ochiul aşa încât să fie cât se poate de vizibil pentru toată lumea. I-am răspuns în acelaşi fel, iar Moira n-a fost nicidecum sigură dacă treaba îi era pe plac sau ba.

— Şi ce subiecte de conversaţie v-aţi găsit amândoi? ne-a interogat ea.

— Ei, din cele obişnuite. Din jumătatea pentru care eu sunt prea tânără, a replicat Ellen. Nu trebuie să-ţi faci griji, dragă, a continuat, deoarece pe fruntea Moirei apăruse o umbră ce aducea a-ncruntare. M-a făcut K.O. Nu m-ai făcut?

Fără doar şi poate, iată o fată capabilă să menţină un ritm vioi al conversaţiei.

— Ei, chiar K.O., nu, am răspuns eu. Mai degrabă un fel de reacţie întârziată.

— K.O., a repetat ea, reîntorcându-se către Moira. Mi-a spus c-am să mă plictisesc să-i tot împing scaunul cu rotile. Ştiţi ce, eu nu pot sta aici toată ziua, să schimb cu voi, bătrânii, vorbe de duh. Am o mulţime de lucruri de făcut.

A dispărut, trecând în zbor peste treptele albe de lemn.

— Deci, domnule Preston, îmi permiţi să-ţi ofer mai întâi ceva de băut?

— Mulţumesc, aş fi încântat dacă ar putea fi ceva foarte diluat şi foarte rece.

Am urmat-o în casă. Înăuntru era răcoare. Am remarcat mobila scumpă, din aceea grea, care nu-şi mai găseşte mulţi cumpărători în zilele noastre... Întreaga încăpere mă făcea să simt incapacitatea timpului de a o marca în vreun fel. Exceptând câteva modernisme flagrante, cum ar fi telefonul de culoarea fildeşului şi iluminatul electric, locul ar fi arătat aproximativ la fel cu şaptezeci de ani în urmă, când Moira şi cu mine am fi tras cu puştile de la ferestre, în timpul vreunui festin organizat de Pieile Roşii.

Mi-a întins un pahar înalt, brumat.

— Încearcă asta.

Am încercat. Undeva, printre cubuleţele de gheaţă şi sucurile de fructe, era şi ceva gin.

— Ce zici de Ellen?

Şi-a depus trupul pe un scaun cu spătar înalt. Poza ei, aşa cum arăta acum, trimisă unei reviste de specialitate

şi adresată altor scaune cu spătar înalt, ar primi un răspuns rapid.

— E un copil bun, îmi place. Sper totuşi că nu umblă brambura, vorbind cu oricine aşa cum a vorbit cu mine. Unii s-ar putea să nu priceapă că nu-i decât un joc.

Moira a dat din cap meditativ.

— Înţeleg perfect ce vrei să spui. Partea proastă însă este că nu-ntotdeauna sunt sigură că-i doar un joc... Vreau să zic... tinerii sunt atât de imprevizibili... Închipuieşte-ţi că cineva, un bărbat de pildă, ar lua de bune toate astea. Nu crezi că o combinaţie ca aceasta, de îndrăzneală şi orgoliu, i-ar putea aduce veritabile necazuri?

Am ridicat din umeri.

— Tot ce se poate. Acum este aproape femeie. Nu prea văd prin ce mijloace vă imaginaţi c-o veţi putea păzi mereu. Şi ştiţi ce, doamnă Chase? Ellen va trebui, oricum, să descopere cum este făcută lumea. Şi nu de la dumneavoastră sau de la vreo prietenă, ci de la un bărbat.

Şi-a apăsat cu iuţeală palmele una de cealaltă. A fost o despărţire de calmul ei obişnuit, dar şi-a revenit rapid.

— Asta ne aduce către motivul venirii dumitale aici, nu-i aşa?

Am pus paharul pe o măsuţă joasă din lemn.

— Doamnă Chase, dacă vreţi să reuşim, va trebui să fim sinceri unul cu celălalt. Acum, după ce am văzut-o pe Ellen şi am vorbit cu ea, am căpătat o idee mai clară în ceea ce priveşte problema care vă preocupă pe dumneavoastră. Cu aspectul său fizic şi cu personalitatea sa, Ellen constituie o sursă de nelinişte pentru orice părinte. Dacă mai punem peste asta şi banii, putem fi siguri că se va petrece ceva.

— Ceva de genul acestui om – Shubert? a-ntrebat ea încetinel.

— Da, ceva de genul acesta, am aprobat eu. Deşi el nu pare a fi un individ chiar atât de rău.

— Te-ai întâlnit cu el? Suna de parcă ar fi fost surprinsă de asta.

— Aseară. I-am oferit ceva de băut şi am avut o scurtă conversaţie amândoi.

Acum era total absorbită de relatarea mea.

— Aţi conversat? Despre Ellen?

— Nu. Despre Tristano.

Moira Chase era dotată cu prea multă stăpânire de sine pentru a arăta mai mult decât o uşoară undă de mirare.

— Tristano? Mă tem că nu-nţeleg chiar totul. Acesta este un local?

— Nu, doamnă Chase, este un pianist. Cel mai bun. Despre el am vorbit cu Shubert.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa. Având în vedere ceea ce mă adusese acolo, adică ceea ce trebuie să fac pentru dumneata, m-am gândit că n-ar fi o idee rea, dacă i-aş face tipului o poză.

— O fotografie? De ce?

— Doamnă Chase, m-aţi rugat să aflu istoria acestui bărbat. Asta înseamnă că trebuie să pun nişte întrebări. De obicei, oamenii nu reţin numele, dar este suficient să le arăţi un profil bine luat sau un bust prins de aproape şi treaba e ca şi făcută, i-am explicat eu cu răbdare.

— Oh, da, da, acum înţeleg. Şi aţi obţinut ceva?

— Da, am căpătat ceva – o poză. Cineva a considerat însă că ideea mea n-a fost chiar atât de grozavă.

Am privit-o atent, pentru a surprinde orice semnişor care mi-ar putea indica faptul că ea auzise deja de treaba asta.

— Vrei să spui că el a obiectat?

— Shubert? Nu. Nu Shubert. Altcineva.

Am rămas în expectativă.

— Domnule Preston, mă tem că nu-s prea pricepută la ghicitori. Ce-ncerci de fapt să-mi spui?

Moira încetase să mai fie foarte rezervată. Dădea

impresia că, în ceea ce mă priveşte, devenisem prea dificil şi nimeni nu trebuia să-i facă dificultăţi văduvei lui F. Harper Chase.

— Bine, să trec la povestea cu bătaia. Aseară, când m-am întors acasă de la *Club Coastal*, am avut musafiri. Nişte bărbaţi duri, ameninţători, nu v-ar fi plăcut absolut deloc. Mi-au spus că n-ar trebui să-mi bag nasul, unde nu-mi fierbe oala. Mi-au explicat asta cât se poate de clar şi chiar s-au deranjat să-mi tragă şi o bătaie zdravănă.

— O bătaie zdravănă?! a şoptit ea neîncrezătoare. Dar nu pot crede aşa ceva! Pur şi simplu, nu pot să cred.

— Nu?

Mi-am descheiat rapid nasturii de sus ai cămăşii. Apoi, îndreptându-mă către locul unde şedea ea, m-am aplecat şi i-am arătat spinarea.

— Sunt acolo vreo două-trei locuri unde ar trebui să-mi închipui că m-am lovit singur, i-am spus.

— Oh! a lăsat ea să-i scape o exclamaţie uşoară. Sărmana dumitale spinare.

Apoi am simţit o foarte delicată atingere pe marginile unuia dintre punctele mele dureroase. Brusc, am avut impresia că durerea mi s-a mai dus puţintel. Şi-a plimbat degetele pe partea exterioară a rănilor, apăsând uşor pe ici, pe colo. La apăsar, am tresărit.

— Dar n-ai aplicat niciun tratament! Aşteaptă doar un minut, şi-ţi aduc eu ceva.

Am clătinat din cap:

— Nu, mulţumesc. N-are rost. Nu prea mă dau eu în vânt după titireli d-astea femeieşti. Am vrut doar să vedeţi singură.

— Am văzut. Nu fi copil, domnule Preston! Contuziile acestea cer îngrijiri medicale. Ai uitat că eu sunt soră calificată?

Ceva din tonul glasului ei m-a dus departe de valea Californiei. Îmbrăcămintea în alb şi negru a făcut-o brusc să devină asexuată şi rochia a-nceput să arate mai mult a şorţ alb, bine scrobit. Moira Chase a devenit atât de

impersonală, încât am început să simt izul antisepticelor. A părăsit camera şi s-a-ntors extrem de repede, aducând cu ea o cutiuţă albă.

— Aşază-te acolo, mi-a ordonat ea, indicându-mi un scaun cu spătarul înalt. Şi scoate-ţi cămaşa.

Nici nu mi-a trecut prin minte s-o contrazic. S-a apropiat şi m-a cercetat minuţios.

— Aş vrea să mă ierţi că nu te-am crezut, a rostit moale. Îmi pare rău. Pur şi simplu, situaţia mi s-a părut a nu fi reală. Vreau să spun... astfel de lucruri...

— Ştiu. Este O.K., doamnă Chase. Despre aşa ceva citeşti în ziare, auzi la radio, însă întotdeauna este vorba despre altcineva, niciodată despre tine, niciodată despre un cunoscut. Vă înţeleg perfect simţămintele.

— Mulţumesc.

După asta s-a pus pe treabă: a deschis cutia şi a început să extragă de-acolo fel de fel de borcănaşe şi tubuleţe. Pe-o bucăţică de tifon alb a întins ceva dintr-un tub şi a-nceput să mă ungă pe piele. Am simţit o imensă uşurare.

— Cred că asta te va ajuta puţin, a spus ea.

Am aprobat din cap. Nu era un timp propice conversaţiilor. Tot ce-mi doream era să rămân aşezat acolo pe vecie, iar ea să mă tot trateze cu gelul acela. Prea curând însă, mişcările magice s-au topit.

— Gata. Asta o să-ţi fie de folos.

Cuprins de regrete, am întins mâna să-mi iau cămaşa, dar ea şi-a înălţat un deget:

— Doar peste câteva minute, domnule Preston. Lasă-i unguentului timp suficient pentru a se usca, altfel se va lua tot pe cămaşă.

— Ah, da...

Acum, la încheierea capitolului cu „Doctorul Kildare”, m-am simţit dintr-o dată ridicol, stând aşa, pe jumătate dezbrăcat, în aceeaşi încăpere cu o femeie frumoasă care mi se adresează cu „domnule Preston”

— Ce te face să crezi că cei trei bărbaţi au vreo

legătură cu fotografia lui Kent Shubert?

— După ce mi-au făcut asta, am arătat înspre umărul meu, s-au apucat să scotocească peste tot ca s-o găsească.

— Dar, desigur că dumneata te aflai în stare de inconştientă, de unde ştii ce căutau ei? a protestat ea. Poate că n-a fost decât un act de tâlhărie.

— Aha! Doar că n-au luat nimic de la mine, nici măcar sută de dolari pe care o deţineam în momentul acela.

— Înţeleg.

Părea că reuşisem, în sfârşit, s-o fac să se împace cu această idee.

Considerând c-am fost destul timp dezavantajat, stând aşa, despuiat, am înşfăcat cămaşa de pe marginea scaunului, mi-am aruncat-o pe mine şi m-am încheiat în grabă. Expresia Moirei Chase era clar dezaprobatoare, dar la dracu' cu toate astea!

— Doamnă Chase, motivul pentru care am venit astăzi aici, a fost ca să văd în ce stadiu ne aflăm.

— Nu prea pot să urmăresc ideea dumitale.

— Veţi putea. Ieri a-ţi venit la mine şi m-aţi angajat. Era vorba despre un bărbat care nu prea vă este pe plac şi care umblă după fiica dumneavoastră vitregă. Vroia-ţi să descopăr în legătură cu el ceva care să-l scoată din joc. M-am dus deci să cunosc băiatul şi să-i fac o pozişoară. Imediat după asta, trei profesionişti pun mâna pe mine şi mă fac miţe-fărâmiţe. De ce?

— Zău, domnule Preston, de unde să ştiu eu?! Pe obraji i-au apărut două pete intens colorate. În sfârşit, începeam să mă înţeleg cu Moira Chase.

— Nu ştiu de unde, aţi putea să ştiţi. Pentru asta mă aflu aici. Probabil vă închipuiţi că, într-un caz ca acesta, aşa ceva este perfect normal. Permiteţi-mi să vă spun că greşiţi. Nu mă plâng de zgârieturile acestea. Băieţii aceia m-au rănit, dar o s-o scot eu la capăt. Oricum, pentru zgârieturi, o să vă încarc nota de plată. Când accept o treabă ca asta, mă aştept ca omul interesat să fie alături

de mine. De ce nu? Observaţi însă că personajele acestea noi sunt în afara înţelegerii noastre. Ce-ar fi să-ncercaţi să fiţi alături de mine, altfel, aşa să-mi ajute Cel de Sus, renunţ la acest caz.

— Pentru asta nu te condamn. Nu-ţi pot cere să suferi atâta. De unde puteam să ştiu? şi-a ridicat ea umerii, într-un gest de neputinţă.

— Aţi fi putut afla. Să zicem că l-aţi fi putut întreba pe Toreno.

Culoarea i-a dispărut din obraji. Pe sub bronz, era palidă.

— Toreno?

— Aa-ha. Vic Toreno. Pe numele adevărat, Vittorio. E amic cu voi, nu-i aşa?

— Cred c-ai mers prea departe. Ei, da, bine. Îl cunosc pe domnul Toreno. Dar este absolut imposibil ca acesta să aibă vreo legătură cu cele ce s-au petrecut în noaptea trecută, a rostit ea înţepată.

— Ei, aş! Principalul personaj de azi-noapte a fost un individ colorat, numit Wiener-Băieţelul. Lucrează pentru Toreno. La *Club Coastal*, unde cântă Shubert, şi care-i proprietatea lui Toreno. Femeia care m-a vârât în afacerea asta, este una dintre prietenele lui Toreno. Cred că aveţi dreptate, numele său abia dacă apare în toată povestea asta.

Pe chipul ei se înregistra o mare surprindere. A uitat chiar de faptul că prezenţa mea începuse s-o agaseze.

— Eşti sigur de toate acestea? Vreau să spun că...

Expresia de pe faţa mea a făcut-o să renunţe.

— Acum totul este la latitudinea dumitale, doamnă Chase. Dacă vrei să renunţ, e O.K. O să-ţi trimit factura, plus un adaos pentru bătaie. Dacă vrei să continui, e tot O.K., dar trebuie să mă accepţi fără rezerve. Trebuie să-ţi cunosc decizia. Deci, ce-ai ales?

— Bineînţeles că vreau să continui. În ceea ce mă priveşte, nimic nu s-a schimbat. Vreau ca bărbatul acela, Shubert, să nu se mai ţină scai de Ellen. Nu există niciun

motiv care să mă facă astăzi să am alte sentimente decât am avut ieri.

Am dat din cap. Acum eram mai puţin vulnerabil, decât fusesem cu zece minute înainte.

— Deci, să continui. Trebuie însă să vorbim despre Toreno. Ce relaţii sunt între dumneata şi el?

— Sunt văduvă, domnule Preston. Şi nu una dintre cele bătrâne. Am prieteni. Uneori îmi place să ies în lume. Vic Toreno este unul dintre bărbaţii cu care mă întâlnesc în mod regulat.

— Dar nu-i chiar exact unul de calibrul dumitale, nu-i aşa? Nu-mi imaginez că alţi prieteni – cetăţeni bine situaţi – îl pot considera ca pe un partener ideal pentru o partidă de bridge.

— Ştiu, este un jucător pasionat. Personal, nu consider jocurile de noroc o crimă reprobabilă, domnule Preston. Vic este-ntotdeauna atent şi politicos, ştie ce-i place unei femei. Vorbind despre cetăţenii aceia bine situaţi, află că Vic este cu mult mai interesant decât majoritatea lor. Întrucât se pare că este nevoie să mă spovedesc dumitale, pot să-ţi mai spun şi că eu cred că este mult mai puţin incriminator să conduci un cazinou, decât să subtilizezi banii celor ce plătesc impozite, construind poduri şi spitale de calitate inferioară, care se vor dărâma după doi ani de la ridicarea lor.

În glasul ei s-a strecurat o uşoară umbră de dispreţ. De parcă ar fi jucat rolul de martor la o investigaţie efectuată de Senat. Vic Toreno era pentru Moira Chase mai mult decât un individ oarecare, dintr-o imensă grămadă de prieteni. Mi-a confirmat asta cu fiece cuvânt rostit de ea.

— Dac-o să vrei, i-am spus, putem discuta despre asta altădată. Acum aş dori să aflu altceva. Care este legătura dintre Toreno şi Kent Shubert?

A privit pe deasupra mea. Chipul îi era mai animat ca oricând. Era evident că, vorbind despre Toreno, discutăm despre ceva ce merită din plin să constituie subiectul

unei conversaţii.

— Muzica. Vic este entuziasmat de muzică de jazz. A venit cu Shubert la club într-o seară, doar pentru ca eu să-l pot asculta cântând. Vic face adesea astfel de lucruri.

— La Club? am întrebat eu.

— Oh nu-i vorba de *Club Coastal.* La *Alhambra*. Localul lui Vic. Shubert a venit şi a cântat acolo. Apoi, altădată, a venit aici cu Vic. În felul acesta a ajuns el s-o cunoască pe Ellen.

— Înţeleg. Şi ştiai că Toreno este proprietar la *Club Coastal*?

— Nu. Habar n-am avut până ce nu mi-ai spus-o dumneata acum. Nu c-ar exista vreun motiv pentru care el ar fi obligat să-mi vorbească despre afacerile lui. Ştii, doar, eu nu-i sunt partener de afaceri, a subliniat ea.

— Nu, nu ştiu, doamnă Chase, i-am răspuns eu. Altceva am vrut să-ntreb. Bine, Shubert a cunoscut-o pe Ellen. Şi-apoi?

— Au început să se-ntâlnească. Cred că mai întâi ideea i-a aparţinut în exclusivitate lui Ellen. S-o fi dus cu vreun grup de prieteni acolo unde lucra el. Doar aşa, să-i asculte cum cântă. Prietenii s-au dispersat încet-încet. A rămas numai Ellen.

— Doar că acum ideea nu-i mai aparţine lui Ellen în exclusivitate, nu-i aşa? am întrebat-o eu.

— Oh, nu! Bănuiesc că Shubert a auzit despre banii ei şi a decis că este o legătură profitabilă.

— Tot ce se poate. Numai că acum el a-ndrăgit-o pe Ellen. Ceva destul de simplu pentru un bărbat, aşa-i?

— Domnule Preston, părerea dumitale despre motivele lui Shubert îmi este indiferentă. Eu vreau să scap de el!

Am ridicat o mână, pentru a o opri să treacă la jigniri personale:

— Bine, bine! Un lucru însă tot n-am aflat până acum: Dacă Toreno este cel care a adus aici băiatul, şi dacă el

este un prieten atât de apropiat dumitale, sunt convins că i-ai spus că nu eşti de acord ca Shubert să se vadă cu Ellen. Toreno l-ar fi putut opri.

A făcut o mutriţăăă! De fapt, a strâns doar din buze, dar la nivelul ei, aceasta era o mutriţă.

— Vezi, asta este ceea ce mă intrigă. I-am spus-o lui Vic cu mai multe ocazii, dar el n-a făcut decât să râdă de mine. Mi-a zis că n-am niciun motiv de-ngrijorare. Bătrânul Kent este un băiat de treabă, inofensiv ca o păsărică. M-a asigurat de fiecare dată că nu-i va face niciun rău lui Ellen.

— Dar dumneata nu eşti de acord cu asta, nu-i aşa?

— Nu.

A ridicat capacul unei cutii din lemn negru şi mi-a întins-o. Interiorul ei era împărţit în două compartimente. Ţigările din stânga erau turceşti, cele din dreapta Virginia. Am avut grijă s-o iau spre dreapta. Apoi am aprins bricheta în beneficiul ei şi am observat din nou cât de inconfortabil îşi ţine ţigara. Evident, marca turcească îi era destinată în exclusivitate.

— Mulţumesc. A aruncat fumul parfumat în sus, iar acesta a rămas suspendat deasupra capului ei, asemenea unei aure cenuşii. Nu, nu-s de acord. Domnule Preston, eu n-am fost bogată dintotdeauna. Înainte de a mă căsători, am lucrat destul de mult şi am cunoscut bărbaţi de toate soiurile. În ceea ce priveşte bărbaţii, fetele îşi dezvoltă un al şaselea simţ. Întâmplarea îţi scoate în faţă şi pe câte unul care nu-i chiar aşa cum ar trebui să fie. Nu-i vorba de ceva ce poate fi definit clar, doar un simţământ, dar înveţi să te-ncrezi în el. Şi Kent Shubert produce tocmai un asemenea efect asupra mea.

— Însă nu şi asupra lui Ellen, am remarcat eu.

— Adevărat. Dar Ellen nu-i decât un copil. Peste câţiva ani va fi în stare şi ea să-şi descopere Kent Shuberţii ei. O să am eu grijă ca învăţăturile acestea să nu-i parvină prea târziu. Deci, aşa stau lucrurile acum, domnule Preston.

— Ei, asta-i problema dumitale. Eu o voi rezolva aşa cum vei dori, i-am răspuns. În legătură cu Toreno. Desigur, unui om care face lucruri extraordinare, doar pentru a-ţi fi pe plac, n-ar trebui, în mod normal, să i se pară extrem de complicat să-l îndepărteze pe Shubert de fiica dumitale.

— Bineînţeles, aşa am gândit şi eu. Dar n-a vrut s-o facă. Iar eu n-am vrut să insist prea mult deoarece, domnule Preston – a clipit repede de câteva ori – alt lucru pe care l-am descoperit cu ani în urmă este că, dacă-ţi petreci prea multă vreme, criticându-ţi prietenul, foarte curând te trezeşti că nu mai ai prieten.

Ceea ce era cât se poate de adevărat.

— Deci, asta-i povestea? Păcat că nu mi-ai spus încă de ieri despre dumneata şi, despre Toreno, am remarcat eu.

— Regret. N-am crezut c-ar putea fi ceva care să te privească direct.

N-a vrut să fie dură. A fost doar o remarcă.

— Şi încă în ce măsură... Vezi incidentul de aseară, i-am adus eu aminte.

— Daa... a rostit ea incolor, îmi pare rău.

M-am ridicat de pe scaun.

— Dacă se mai iveşte ceva, te găsesc aici oricând? am întrebat.

— În marea majoritate a timpului aici se află cineva care să-ţi spună unde pot fi găsită.

M-a însoţit către uşile de sticlă prin care ieşise Ellen ceva mai devreme. Exista încă o chestiune de discutat şi-mi storceam creierii să găsesc modul cel mai potrivit de a o introduce în conversaţia noastră.

— Doamnă Chase, nu sunt aici pentru a-ţi îndepărta amicii. Vezi însă că subiectul pe care-l am în cercetare se leagă de Toreno la fiece pas. Poate – am continuat eu cu iuţeală, deoarece părea că intenţionează să mă-ntrerupă –poate că nu-i vorba de el personal. N-am niciun motiv să-i exclud pe cei din sistemul lui de organizare, pe cei

apropiaţi de el. Avem însă un singur mijloc de a-i opri pe aceştia să fie atât de bine informaţi.

— Vrei să nu-i spun nimic lui Vic. Da, cred că este o precauţie normală. Mai ales dacă ţinem cont de cele întâmplate.

A primit-o bine. Asentimentul ei n-avea nicio urmă de ranchiună. În prezenţa afacerilor, se excludeau toate celelalte. Chiar şi un prieten ca Toreno.

Ellen Chase nu s-a mai arătat până ce am ajuns eu la maşină şi am pornit motorul.

În drumul de-ntoarcere spre oraş, m-am oprit la un local de pe marginea şoselei; venise timpul necesar înghiţirii unui sandvici şi a unei sticle de coca. În vreme ce-naintam către Monkton City, am simţit crescând în mine un sentiment delicios – acela generat de-o reîntâlnire cu Băieţelul Wiener.

CAPITOLUL 4

Chaucer Avenue este unul dintre noile trasee, răsărite acolo unde altădată era periferia oraşului. Larg şi drept, este tipic pentru felul în care s-a dezvoltat această parte a burgului, în urma boom-ului creat de construirea uzinei de armament... De-a lungul întregului drum, sunt plantaţi copaci, cu o distanţă de câte douăzeci de yarzi între ei şi se-nalţă clădiri care, deşi noi, nu sunt chiar atât de forţat diferite de cele ce existau deja în zonă, încât să constituie o ofensă pentru ele.

Ferndale Apartmenţs este un bloc de opt etaje, cu apartamente de câte două sau trei camere, la preţuri medii. Majoritatea locuitorilor sunt oameni cu moderate succese în afaceri, de tipul celor cu două grade sub şef. Un loc liniştit şi respectabil, situat dincolo de şosea, cu oarecare pretenţii, după cum încearcă să-l definească grădiniţa de flori, aşternută de-a lungul întregii faţade. Evident, Toreno ţinea ca băieţii săi să dispună de adrese de calitate bună. Dacă Charlie Surprise a fost bine informat asupra lui Wiener-Băieţelul, atunci acesta începuse prin a se-nvârti prin fel de fel de cercuri până

să ajungă la culmile prezentului. Apartamentul patrusprezece se afla la etajul doi. Am apăsat pe butonul soneriei şi am aşteptat. Dincolo de uşă s-a produs o oarecare moşmondeală, dar n-a venit niciun răspuns. Am mai pus niţel clopoţelul la treabă. În sfârşit, un glas a rostit:

— Ce s-a întâmplat?

Era exact glasul de care aveam nevoie – acela al unui mardeiaş umflat, îmbrăcat într-un costum de două sute de dolari.

— Western Union – poşta! am răspuns eu, cu un slab tremolo.

Din partea interioară a uşii s-a auzit scrâşnetul unui zăvor tras. Uşa s-a deschis, lăsând să apară în faţa ochilor mei, figura masivă a lui Wiener-Băieţelul. Privirea sa a rămas lipită de ciocul *38*-ului meu – *Police Special*, în timp ce chipul său a prins culoarea moletierelor.

— Retrage-te uşurel, Wiener, i-am spus. Avem ceva de discutat.

Pupilele sale s-au pironit pe armă. S-a dat înapoi cu paşi lenţi, iar eu l-am urmat în acelaşi ritm încetinit. Cu un tip atât de operativ ca acesta, n-aveam de gând să risc, apropiindu-mă prea mult şi dându-i astfel ocazia să pună laba pe revolverul meu. Mi-am ţinut deci pistolul cât mai aproape de mine, urmărindu-l pe individ cu ochii, în scopul de a-i surprinde orice expresie spontană care mi-ar fi putut semnala vreo tentativă de a întreprinde ceva.

Mai târziu, de câte ori mi-au revenit în minte cele întâmplate atunci, mi-am tot spus că în aranjamentul respectiv ceva n-a fost în regulă, sau că eu n-am reuşit să remarc un amănunt care mi-ar fi atras atenţia că nu toate erau cum ar fi trebuit să fie. Tot ce pot să jur este că-n prima secundă ţineam arma în mână, îndreptată asupra lui Wiener-Băieţelul, iar în secunda următoare, am fost pocnit vârtos în ceafă cu o forţă teribilă, în timp ce preşul cu model chinezesc s-a înălţat de la podea

pentru a se opri în obrazul meu. Nu mi-am pierdut complet cunoştinţa. Am simţit cum nişte mâini m-au apucat de subţiori şi am fost târât în altă încăpere. Uşa s-a închis şi am rămas singur. Am zăcut acolo, blestemându-mi nechibzuiţa de a lăsa necontrolat dosul uşii. Din camera vecină se auzeau voci înăbuşite. Îmi bubuia capul prea tare pentru a mai fi în stare să dau vreun sens sunetelor exterioare. Mă aflam în dormitor. M-am agăţat de un scaun care mi s-a părut a fi suficient de solid şi m-am ridicat cu chiu cu vai în picioare. Individul care m-a lovit trebuie să fi fost novice în domeniul acesta. Nu m-a atins exact unde trebuia, altfel aş mai fi stat şi acum întins lat pe podea. Tocmai îmi cântăream şansele de a o lua la sănătoasa pe fereastră, când alături au izbucnit tunetele şi trăsnetele. După încă vreo două împuşcături, s-a stins şi ultimul ecou şi s-a aşternut tăcerea. Sprijinit de peretele de lângă uşă, aşteptam să vină şi rândul meu. Am apăsat pe clanţă după aproximativ un minut şi am remarcat că nu s-au ostenit nici măcar să mă-ncuie. Încet, foarte-ncet, am întredeschis puţintel uşa dormitorului. Cea de la intrarea în apartament era dată de perete. Am păşit în camera de zi. Din dreapta mea a răsunat un horcăit groaznic. M-am întors la ţanc, pentru a vedea cum Băieţelul se-nalţă băţ, din fotoliu. În încercarea sa disperată de a se ridica în două picioare, Wiener îşi încleştase ambele mâini pe braţele fotoliului. Efortul îi contorsionase chipul, iar gâtlejul său emitea continuu o hârâială şuierată. Cămaşa albă arăta oribil peste pieptul în care trei gloanţe sfâşiaseră totul, croindu-şi drum în interiorul trupului. Din gură, ieşea bolborosind o spumă roşie. Viaţa îl părăsea cu repeziciune, dar el dădea dovadă de o impresionantă forţă. A reuşit chiar, nu ştiu cum, să se şi ridice. Cred însă că nu mai era în stare să mă şi vadă, ochii îi muriseră deja.

Şi-a fluturat deodată braţul drept, într-o încercare finală de a respinge ideea că aşa ceva i s-ar putea

întâmpla tocmai lui. După asta, şi-a împins înainte piciorul stâng, pregătindu-se, parcă să traverseze camera. Schimbarea de echilibru, însă, a depăşit posibilităţile sale, forţele slăbindu-i din ce în ce mai mult. În momentul în care piciorul a părăsit podeaua, masa sa apreciabilă s-a balansat spre înainte şi el s-a întins pe jos cât era de lung. În cădere, a atins o măsuţă de cristal, iar sunetul strident al acesteia m-a făcut să sar ca ars.

Ştiam că trebuie să părăsesc locul ăsta cu toată viteza, dar, în clipa aceea am zărit *38*-ul zăcând lângă uşa de la intrare. Clătinându-mă, m-am îndreptat într-acolo şi m-am aplecat să-l ridic. Am detectat un miros înţepăcios şi usturător şi o senzaţie neplăcută a prins să-mi pâlpâie în adâncul stomacului. Am desfăcut magazia pistolului – lipseau trei gloanţe.

— Aruncă-l sau trag!

Nu glumea. Am aruncat arma şi m-am întors către voce. Aparţinea unui poliţist de stradă, îmbrăcat în uniforma kaki, de vară, a Poliţiei din Monkton City. Arunca săgeţi şfichiuitoare prin deschizătura îngustă a ochilor săi, în timp ce stătea acolo, în cadrul uşii, cu revolverul negru-albăstrui aţintit în direcţia mea.

— Bine, acum întoarce-te cu faţa la perete!

Cunoşteam obiceiurile. M-am răsucit cu braţele deasupra capului şi mi-am lipit palmele de zid. Mâna s-a plimbat iute peste trupul meu.

— N-ai ce să mai găseşti, i-am spus eu.

— Taci din gură! Aşează-te acolo!

Mi-a indicat scaunul din colţul camerei. În apropierea acestuia nu se afla nimic care să poată fi apucat şi azvârlit şi nicio fereastră prin care să mă fi putut arunca eu însumi. Băiatul fusese grozav de atent la lecţii. M-am dus într-acolo şi m-am aşezat.

— O.K., a-ncuviinţat el cu capul. Cine eşti dumneata?

I-am spus cine sunt.

— Şi individul?

A arătat spre grămada de carne, care fusese cândva

Băieţelul Wiener.

— Îl cheamă Wiener.

— Ahaaaaaa! Şi de ce l-ai omorât?

— Nu eu l-am omorât, am rostit ostenit; capul continua să-mi plesnească, de durere.

Vocea lui a devenit şi mai puţin prietenoasă, dacă aşa ceva mai era posibil.

— Uite ce-i, Preston, când am chef de glume, mă uit la televizor. De ce l-ai omorât?

Brusc, am simţit că mi se face lehamite de toate... Începând cu cei care m-au pocnit în cap şi m-au împins de colo-colo. Eram pornit împotriva întregii lumi. Tot ce-mi doream, era să mă târăsc undeva, într-o văgăună şi să dorm vreo zece ani de-acum încolo.

— Uite ce, domnule ofiţer, eu ştiu cât de încântat eşti acum. Ai pus laba pe un criminal periculos, practic, chiar în momentul săvârşirii faptei şi tot tacâmul, dar acum lasă-mă-n pace, da? Du-te şi mâzgăleşte câteva bilete de parcare.

— Ascultă, tu...

A făcut un pas înainte, după care s-a oprit, controlându-se. Peste buzele strânse a prins să-i fluture un surâs ameninţător.

— Sunt sigur c-or să aibă ei grijă de tine acolo, gură bogată! Vreo două-trei ore după aceea, n-o să mai fii în stare să arăţi lumii cât de mare eşti.

— Grozav! Ce-ar fi dac-ai telefona chiar acum la Secţia de detectivi? Asta-i o treabă care-i priveşte pe ei.

— I-a chemat deja colegul meu. Ai să vezi, ăia nu-s aşa de delicaţi ca mine. Ştii ce, recunoaşte tu tot în chiar clipa aceasta şi rezolvăm cazul în sectorul nostru. Tipii ăia de la Criminală devin uneori teribil de afurisiţi.

Era ceva nou pentru mine.

— Nu ştii dacă Rourke e de serviciu? m-am interesat eu.

— Căpitanul Rourke? Îl cunoşti? Îi cam pierise siguranţa.

— Mai bine decât tine. Nu-i căpitan. E locotenent. Are doar titlul de Căpitan al Secţiei de detectivi, dar gradul său este de locotenent. La Secţia Criminală, adică de criminalistică, statul de plată al oraşului Monkton nu ajunge până la rangul de căpitan. După ce-o să mai slujeşti o vreme forţele poliţieneşti, ai să-nveţi şi amănuntele astea.

— Ce? Chiar aşa? Îl făcusem praf. Întrucât nu i-am răspuns, a continuat: Şi-acum, despre el, despre Wiener ăsta... Zici că nu tu ai făcut-o?

— Ţi-o spun. Şi ţie, dar aş prefera să i-o spun lui Rourke. O fi de serviciu?

Şi-a consultat ceasul de la mână.

— Îhî... Cred că da. Azi e de la două, până la miezul nopţii.

M-am simţit uşurat. John Rourke era o veche cunoştinţă de-a mea. Nu folosesc cuvântul prieten, deoarece unul dintre adevărurile vieţii este că un detectiv particular nu poate nicicând să-i fie prieten real unui ofiţer de poliţie în exerciţiu. Sunt prea multe puncte în care opiniile şi loialitatea lor intră în conflict. De-ar fi fost însă posibil, eu şi Rourke am fi devenit prieteni. Lui n-o să-i placă aranjamentul şi o să-mi frece zdravăn ridichea pentru asta, dar cel puţin n-o să mă bage la zdup doar pentru motivul că deţin un permis de detectiv particular. Cunosc însă vreo doi-trei care-ar face-o.

A mai venit un poliţist de stradă. Acesta s-apropia de vârsta de pensionare şi a rămas complet impasibil în faţa cadavrului lui Wiener. După asta, şi-a întors privirea către colegul său, care arborase o expresie cât se poate de degajată.

— Trebuie să apară şi cei de la Criminală, a rostit noul venit cu o voce plictisită. Ăsta ţi-a făcut ceva necazuri, Hansen?

— Nooo. Din negaţia fermă, reieşea clar că cel ce mă capturase n-avea deloc de gând să renunţe la poziţiile cucerite. El era „băiatul mereu la post” şi niciun huligan

sau bandit ţăcănit nu va căpăta ceva în plus de la el.

Noul sosit n-arăta c-ar fi fost cumva impresionat. Treizeci de ani de cadavre şi pistoale l-au deprins cu astfel de situaţii. Cum l-au deprins şi cu poliţişti de stradă tineri şi isteţi nevoie mare.

— Cum te cheamă? Mie mi se adresase acum.

— Preston. Mark Preston.

— Eşti cumva rănit, Preston?

Până s-apuc eu să dau vreun răspuns, s-a băgat Hansen în vorbă.

— Nu, Ed, nu-i rănit.

Cel mai în vârstă s-a întors către el:

— L-ai examinat, nu-i aşa?

— Examinat? Nu, n-a fost necesar. Am vorbit cu tipul. Nu-i rănit.

— Ai vorbit deci cu el? glasul era încărcat cu ironie. Cred că asemenea grad de calificare îi este suficient unuia din Alaska. Eu am conversat cu Timmy Regan un ceas, după ce l-am înghesuit pe taraba aia. Dacă vrei să rămâi ca mine, poliţist de stradă pentru toată viaţa, lasă-l, pe unul arestat de tine să păţească acelaşi lucru. Eşti rănit, Preston?

— Doar câteva zgârieturi, i-am spus, dar îţi mulţumesc că te-ai gândit la asta.

A clătinat scurt din cap. Hansen, prins că-şi neglijase una dintre îndatoriri, se cam dezumflase. Necazul cu sticleţii ăştia „teoreticieni”, este că unicul loc unde-i poţi lovi, ca să-i şi doară, este la regulament. A spus:

— Şi chiar aşa a fost cu Regan ăla?

— Chiar aşa. I-au dat o gaură în burtă cu un şiş. A ştiut că noi suntem prin apropiere, aşa că şi-a îndesat nişte cârpe în rană şi a-ncercat s-ajungă la frontieră.

Exact de amintirile acestea aveam eu nevoie acum, ca să-mi treacă timpul mai uşor. Au mai zburat astfel vreo două-trei minute fără ca vreunul dintre noi să mai scoată vreo vorbuliţă. Apoi au venit cei de la Cartierul General al Poliţiei. Niciunul n-a catadicsit să-mi dea cea

mai mică atenţie. Încăperea s-a umplut de oameni – care s-au pus să măsoare toate cele, să acopere cu praf suprafeţele plane, pentru descoperirea amprentelor – şi de flash-uri scânteind precum aureolele sfinţilor.

Medicul legist al poliţiei, alături de un altul, necunoscut, a-ngenuncheat lângă trupul lui Wiener. Totul arăta ca un veritabil haos, o formă specială de haos, care nu-mi era străină. Fiecare om de-aici ştie exact ce are de făcut şi o face cu măiestrie de expert. Când îşi vor uni informaţiile, ofiţerul care investighează cazul va afla o mulţime de lucruri interesante. Iar ultimul sosit a fost tocmai acest ofiţer. Am observat cum Hansen îşi aranjează chipiul şi, imediat după asta, a intrat John Rourke. Şi-a făcut ochii roată, măturând cu privirea întreaga încăpere, până-n cele mai ascunse colţişoare. Când au ajuns la mine, ochii i s-au îngustat puţin:

— Preston? Ce-i cu el aici?

Hansen s-a prezentat dinaintea lui, arătând ca un soldat dintr-o formaţie de marş:

— Hansen, sir, maşina de patrulare numărul doisprezece, cvartalul patru. Am găsit acest om la locul crimei şi l-am reţinut pentru anchetă.

Rourke a ascultat cu mare atenţie raportul obişnuit al lui Hansen despre cum a primit el o chemare de urgenţă şi tot tacâmul. Când acesta a terminat, Rourke a spus:

— Mulţumesc. Aş dori să mai rămâi pe-aici vreo câteva minute. S-ar putea să mai am nevoie de dumneata.

După expresia arborată de Hansen, era clar că el considera că merită mai mult decât nişte simple mulţumiri. Părea că nimeni nu era capabil să realizeze ce mare erou este el. Chiar în acel moment a reintrat în cameră şi colegul său.

— Ed, Ed Caine, a rostit Rourke, tot chipul său luminându-se de la un zâmbet larg.

Jumătate dintre cei prezenţi acolo şi-au întrerupt activitatea pentru a arunca o privire omului care-l făcuse

pe John Rourke să zâmbească.

A surâs şi Caine, apucând mâna ce-i fusese întinsă.

— Hallo, locotenente! Nu ne-am mai văzut de-un car de ani!

— Aşa-i, cred c-au trecut vreo trei anişori de la ultima noastră întâlnire, nu?

— Apropo, ce mai fac Alice şi fetele?

— Bine, foarte bine. Sper că şi Mollie tot aşa, nu?

— Zilele astea a cam avut probleme cu spatele, dar, în general, e O.K.

În timpul convorbirii dintre cei doi, Hansen a rămas ţintuit pe loc de uimire; nu ştia că ei au recrutat împreună pe la-nceputul anilor treizeci. Nici eu nu-l mai văzusem pe Ed Caine până atunci şi nu am realizat cine este, decât în clipa în care Rourke i-a rostit numele. Anii treizeci au fost destul de zgomotoşi pentru tinerii ofiţeri de poliţie, iar aceştia doi au căpătat o veritabilă faimă în vremea aceea.

Tocmai mă gândeam că Rourke nu se va apropia de mine până ce nu va conversa cu fiecare cetăţean din oraş când, în sfârşit, a pornit către locul unde mă aflam. Punctând cu vârful degetului mare uşa de la dormitor, mi-a spus:

— Vom sta de vorbă acolo.

L-am urmat. Odată intraţi, s-a aşezat pe pat şi şi-a extras din buzunar unul dintre micuţele sale trabucuri spaniole, atât de poluante.

— Închide uşa şi găseşte-ţi un loc, mi-a spus.

Am închis uşa şi m-am aşezat exact pe scaunul folosit de mine ceva mai devreme pentru a mă înălţa în picioare. Rourke a scăpărat un chibrit de unghia degetului mare. Printre dinţi i-a ieşit o volbură de fum galben şi usturător, care a-nceput să i se-ncolăcească împrejur. Şi-a rotit ochii, în căutarea unui locşor în care să-şi parcheze chibritul, hotărându-se pentru un coşuleţ de gunoi din carton, aflat în vecinătatea patului.

— Ascultă, Preston, ce-i cu toată aiureala asta?

Nu se uita la mine, dar asta nu-nseamnă c-ar fi putut să-i scape chiar şi cea mai mică schimbare intervenită în expresia chipului meu.

— Mă aflu în stare de arest? l-am întrebat.

Şi-a scos trabucul din gură şi s-a pornit să-l studieze meditativ. Când a-nceput să vorbească, vocea îi era de catifea. De o moliciune periculoasă.

— Preston, azi-noapte aici, în partea de nord a oraşului, s-a aprins un foculeţ. Au pierit trei oameni. Băieţii de la laborator susţin c-ar fi vorba de un incendiu premeditat. Asta se numeşte omucidere. Trei omoruri. Acum se pare că ne-am mai pricopsit cu unul. Şi-a mişcat scurt degetele şi o ceaţă de scrum cenuşiu, întunecat, a zburat de la trabuc şi a aterizat pe podea. De ieri, de la ora două, după amiază, am lipsit de la locul de muncă exact o oră. Cât să-mi iau micul dejun şi să mă bărbieresc. Pe biroul meu, trei crime nerezolvate. Nu mai am nevoie de încă un caz. Dar sunt ofiţer de serviciu, deci tot mie-mi revine şi ăsta. La fel şi tu. Aşa c-aş putea să te bag la zdup şi să mă ocup de anchetarea ta vreo săptămână. Nu vreau să fac asta. Ca de obicei, tu vei avea o povestioară de-nsăilat. Deşi nu mă-ncântă perspectiva, trebuie s-o ascult. După cum ţi-am spus, nu vreau să toc banii contribuabililor ca să te hrănesc pe tine, dar dacă tot te-ai vârât în mocirla asta, ajută-mă în aşa fel, încât să nu fiu nevoit să-ţi pomenesc numele nici măcar în treacăt până miercurea viitoare. Ce-i cu toată tărăşenia asta?

Vorbea pe bune. Mai fusesem eu închis şi altădată pentru mai puţine motive decât avea Rourke acum.

— N-ar prea fi cine ştie ce de povestit, am început eu. Nici măcar nu-l cunosc pe Wiener ăsta. Aseară, când am ieşit...

— Să te duci, unde?

— Doar aşa, prin împrejurimi, ceva de băut pe ici, pe colo, ştii cum e. Purtat de val...

— Nu, nu ştiu cum e. Purtat de val, încotro?

Am menţionat câteva localuri. Din cele cu dever mare, unde consumatorii se schimbă din cinci în cinci minute, unde un chip nou poate să treacă cu totul neobservat. El şi-a ridicat o mână:

— Te-ai lăsat, deci, purtat de val... Şi apoi?

— Am pornit înapoi destul de devreme, către locuinţa mea... M-am gândit că poate reuşesc să dorm mai bine în noaptea aia. Unde locuiesc eu, maşinile se garează la subsolul clădirii. M-am gândit că, înainte de a urca la mine, să fac un ocol până la uşa de la intrare, să schimb vreo două vorbe cu portarul de noapte. Şi-n momentul acela, am fost atacat...

— Atacat?

Şi-a ridicat o sprânceană şi a-nceput să mă studieze atent. Am râs:

— Ei, nimic la vedere. Băieţii au practică serioasă. Totul se face ascuns de ochii marelui public.

— Oferă-mi statutul de invitat privilegiat: arată-mi câteva locuri inaccesibile marelui public.

Am repetat acţiunea de scoatere a cămăşii şi m-am ridicat în picioare, pentru ca el să-mi poată vedea noile ornamente dorsale. Rourke a mormăit:

— Foarte drăguţ. Deci, ai fost atacat. Din ce motiv a fost declanşată acţiunea?

— Bănuiesc că doar jaful. Mai întâi, individul ăsta burduhănos mi s-a proţăpit dinainte; apoi, ceilalţi doi s-au pornit să mă lucreze pe la spate. Nu le-a trebuit prea mult timp. Următorul lucru de care-mi amintesc, a fost miezul de noapte. Aveam două cucuie-n plus şi o sută şaisprezece dolari în minus.

— Şi imediat ai chemat poliţia, nu?

Ştia el foarte bine că n-am chemat nicio poliţie, că, în asemenea circumstanţe, n-o voi face niciodată.

— Nu, n-am vrut să deranjez poliţia pentru un mărunt caz de tâlhărie. Mi-am închipuit c-aş putea să-l rezolv eu singur.

S-a înveselit brusc:

— Bravo, bravo! Acum începem să ne mai luminăm şi noi. L-ai recunoscut pe Wiener în personajul cel gras, ai venit să-l vizitezi în după amiaza asta şi l-ai găurit în câteva locuri. Grozav! Vrei să-ţi chem avocatul?

M-am străduit să-mi suprim un zâmbet:

— Ei, bine, nu. Nici chiar aşa. Vezi, lucrurile nu s-au petrecut exact aşa cum ţi le-ai imaginat tu.

A ţâţâit, cu limba presată pe dinţi.

— Dragule, dragule. Ce păcat! Oricum, aştept să-mi mai oferi câteva detalii.

— Ascultă, pe grăsan nu l-am cunoscut dinainte, dar l-am reperat conform uzanţelor. M-am interesat azi dimineaţă pe ici pe colo, dacă există cineva care să ştie de vreun individ care să corespundă descrierii mele.

— Şi-a apărut Wiener?

— Exact.

Am continuat să relatez cele petrecute din momentul sosirii mele la Ferndale Apartments. Rourke pufăia furios din trabuc în timp ce-i mesteca viguros celălalt capăt. Spre sfârşitul povestirii mele, acesta arăta ca o zdreanţă prăpădită.

— Şi vrei ca eu să-ţi accept astea, Preston? a rostit el, când am terminat.

— Aşa s-au petrecut lucrurile, locotenente, am răspuns eu.

— Ai ceva împotriva unei întrebări suplimentare? a continuat, fără să mai aştepte obiecţiile mele: tipul care şi-a imaginat că tâlharul de azi noapte a fost Wiener, avea vreo idee cam pe unde era înşurubat acesta?

— Mi-a spus că-i poreclit „Băieţelul”. Îi făcea unele mici servicii lui Toreno.

— Lui Toreno? Mici servicii? a rostit Rourke rar. Ar trebui să-ţi găseşti alte surse de informare, Preston. Auzi la el, mici servicii! Wiener trăia în buzunarul lui Toreno. Uită-te la apartamentul ăsta. Ai idee cu cât se-nchiriază?

Am dat din cap, iar el a continuat:

— Să-ţi spun eu atunci. Este vorba de două sute zece

dolari pe lună. Destul de piperat pentru un tip care trăieşte din mici servicii ocazionale, tâlhărind oamenii pe alei dosnice, nu crezi?

— Nu m-am gândit la asta, i-am răspuns.

— Păi, să te cam gândeşti. Şi mai meditează şi la asta: Conform informaţiilor mele, care-mi place să cred că-s mai corecte decât ale tale, Wiener ăsta primea cam cinci bătrâne pe săptămână pentru „micile servicii" făcute lui Toreno. Consideri absolut normal ca un individ ca acesta să-şi rişte libertatea pentru a şterpeli câteva boabe-n plus de la beţivi?

N-am spus nimic. Povestea mea, aşa slăbuţă cum era ea, avea un avantaj superb: puteam dovedi aproape în întregime cele relatate de mine, exceptând cele ce se petrecuseră în apartamentul lui Wiener, după sosirea mea aici. Iar Rourke mă cunoştea destul de bine, pentru a şti că o asemenea faptă nu era genul meu.

— Mai ai ceva de spus, Preston?

Era de datoria lui să-ntrebe, aşa că a-ntrebat. Dar ştia că nu aveam de gând să mai spun ceva.

— Înţeleg că n-arată cine ştie ce, dar acesta este purul adevăr.

— Aha...

Rourke s-a dezlipit de pat şi, adâncit în gânduri, s-a pornit să rătăcească prin cameră. M-am abţinut de la orice acţiune care ar fi putut să-l disturbe. Dată fiind actuala sa stare de spirit, nu scăpasem încă de tot de riscul arestării pentru suspectarea de a fi săvârşit un omor.

— Ascultă, Preston. Dac-aş spune că m-ai încântat cu povestea ta, aş minţi. Ştiu că este perfect verificabilă, dar nu-mi place. Aici mai este ceva, ceva la care încă n-am reuşit s-ajungem. Sunt poliţist activ de treizeci de ani şi-ntr-atâta amar de vreme începi să-nveţi câte ceva despre oameni. Dacă pe-aici s-ar mai afla vreo armă, sau dacă Wiener ar avea măcar un cuţit, atunci aş fi spus că tu eşti cel ce l-a ucis. Şi chiar în acest moment ţi-aş

remite un bilet fără-ntoarcere, către camera de gazare. Dar, în prostia mea, sunt convins că tu n-ai fi fost în stare să-l omori aşa, cu sânge rece. O să-ţi dau drumul. Poate că-s prea bătrân pentru treaba asta. Ar cam trebui să ies la pensie. Ofiţerul de serviciu găseşte un mort la un minut de la săvârşirea omorului. Şi mai dă şi de un al doilea bărbat, cu arma crimei în mână. Iar eu îl eliberez pe acest al doilea. Nu-mi mulţumi, mi-a retezat-o el chiar în clipa în care m-am pornit să spun şi eu ceva. Nu-mi mulţumi. Mulţumeşte-ţi ţie însuţi pentru felul în care ai colaborat cu noi în trecut!

M-am îndreptat către uşă.

— Ei, Preston! M-am oprit. Dac-auzi ceva în legătură cu asta, care mă poate interesa şi pe mine, îmi cunoşti numărul de telefon.

— Am luat notă, am spus.

Am trecut pe lângă băieţii de la secţia de Detectivi, care continuau să fie ocupaţi cu diversele lor instrumente. Hansen şi Caine stăteau în picioare, chiar lângă uşa de intrare şi sporovăiau între ei. Când m-a văzut că-s gata s-o iau din loc, Hansen şi-a întins o mână, încercând să mă oprească. Caine i-a spus:

— Las-o baltă! Tipul ăsta nu-i pentru parohia noastră. Sper să ne revedem, Preston.

— Şi eu. Dar într-alte circumstanţe. *Bye*, *bye*, băieţi!

Odată ajuns afară, am observat cu uimire că nimic nu se schimbase. La bordura trotuarului erau aliniate patru maşini de-ale poliţiei, dar în afara celei ce aparţinea echipajului de patrulare, niciuna nu arbora vreo etichetă specială. Pe cealaltă parte a străzii, o femeie îşi pusese canişul în mişcare. A mai trecut şi un puşti pe bicicletă, având mâinile înfipte adânc în buzunare, care-şi ghida maşinăria cu genunchii. Nimic de pe Chauser Avenue nu arăta că un individ gras şi muşchiulos, numit Wiener Băieţelul, a fost găurit mortal de un glonte, în miezul acestei zile paşnice.

M-am dus la biroul meu. Miss Digby m-a întâmpinat

ţeapănă şi demnă.

— Dă-mi un răgaz să-mi trag sufletul, Miss Digby. Întârzierea mea se datorează faptului c-am fost suspectat de a fi comis un omor de gradul unu.

Ceea ce era perfect adevărat.

— Oh, şi cine a fost ucis, domnule Preston?

Tonul ei arăta cât de nerăbdătoare era s-o afle.

— Un bărbat foarte gras, numit Wiener. Cu propria mea armă. Îmi dai, te rog, cheile?

Mi-a întins cheile peste birou şi am pătruns în camera mea de lucru. Unul dintre dulapurile cu dosare are sertarul de jos întotdeauna încuiat. Am ales cheia de care aveam nevoie, am vârât-o în broască şi am tras sertarul afară. În interior se afla un revolver *38 Police Special*, frate de cruce cu cel pe care-l reţinuseră oamenii legii. Nu era chiar acum momentul să mă plimb prin ţinut, bazându-mă doar pe protecţia puternicei mele drepte. Am verificat arma şi m-am bucurat din nou să constat ce mult aveam de câştigat, pentru că o păstrasem mereu curată şi unsă. Iată cel puţin unul dintre lucrurile bune pe care le-am învăţat la armată. Am încuiat sertarul la loc, iar arma, plus o rezervă de cartuşe, mi le-am vârât în buzunarul, vestei. Exista însă un dezavantaj foarte mare: noul meu prieten nu era înregistrat pe numele meu la Poliţie. Pentru fiecare licenţă – doar o armă. Acum purtam asupra mea o armă neînregistrată şi asta mă făcea pasibil de-o pedeapsă grea, la fel ca pe oricare alt bandit de rând. Când i-am înapoiat cheile lui Florence Digby, i-am spus:

— Fii, te rog, bună şi caută-mi-l la telefon pe John Armstrong.

Când m-am îndepărtat de biroul ei, o aud:

— Printre altele, astăzi s-a petrecut ceva ciudat.

A rămas în aşteptare, aşa că i-am spus:

— Zău? Şi ce anume?

— A sunat o femeie şi a-ntrebat de tine. I-am spus că nu eşti aici, iar ea mi-a spus că, de fapt, n-are nicio

importanţă, probabil c-a dat, din greşeală, de alt Preston.

M-am aşezat pe marginea biroului lui Miss Digby:

— Continuă.

— Ei, am întrebat-o pe care Preston îl caută şi ea mi te-a descris pe tine. Cel puţin, descrierea ei corespundea suficient cu tine, pentru a-mi imagina că este aproape imposibil să mai existe un Preston care să-ţi semene într-o asemenea măsură.

— Ia te uită!! Şiii..?

— I-am spus că portretul ţi se potriveşte perfect, la care ea a spus: „Ah, vă mulţumesc” şi a-nchis telefonul.

— Asta mă depăşeşte, am răspuns eu. Aş îndrăzni să spun că va reveni, dacă vrea să discute cu mine în legătură cu vreo problemă. Incidental, aseară m-am ales cu câteva zgârieturi. Pune-le în contul Doamnei Chase.

— Bine. Cât?

— Asta va depinde de totalul general. Oricum, nu mai puţin de-o sută.

Când m-am ridicat, una dintre umflăturile de pe spinare mi-a trezit o amintire nu prea plăcută şi m-am corectat pe loc:

— Mai bine, o sută cincizeci.

Peste zece minute a apărut pe fir şi Joe Armstrong din San Francisco. După politeţurile uzuale, l-am întrebat:

— Ia spune-mi, ce-i cu băiatul meu?

Armstrong părea agasat:

— Ascultă, Preston, aici nu-i o instituţie similară cu banda ta formată dintr-un singur om, care mai şi cere banii înainte. Suntem o companie de mare forţă. Două ore după ce am primit fotografia, am şi pus, pe unul dintre investigatorii mei să-l urmărească pe individ.

— O.K., sunt emoţionat. Şi care-i rezultatul?

— Pe jumate, ai avut dreptate. Băiatul a fost pianist. Aici a fost cunoscut sub numele de Kenny Napoli. Mi s-a spus că interpreta excelent notele albe şi negre.

— N-are cazier? Vreau să spun, n-are chiar nimic? Mi-ar fi de folos măcar şi o depăşire de viteză.

S-a auzit cum foşneau nişte hârtii, după care Armstrong a revenit:

— E curat. Nu-i el un personaj prea plăcut, dar e curat.

Eram zdrobit. Când am pornit pe calea deschisă mie de Moira Chase, am considerat totul ca fiind doar o activitate nouă. Până la bătaie şi până a mă-ntâlni cu Ellen, am tot sperat că doamna Chase are dreptate. Pur şi simplu nu-mi puteam imagina copilul acela drăgălaş, alături de un muzician acrit, care era şi cu mulţi ani mai în vârstă ca ea. Am continuat deci să iscodesc:

— Şi ce-l face atât de antipatic?

— Bea prea mult şi nu te poţi baza pe el. Cunoşti genul – o vreme lucrează ca un băiat de treabă, dar apoi, din când în când, o face lată şi dispare pentru toată lumea, câte două-trei zile.

— O problemă destul de afurisită pentru patronii săi, am intervenit eu. E cumva rău famat pe la agenţiile care se ocupă cu chestii din astea?

— Nicio agenţie n-a fost până acum în legătură cu păsărelul ăsta. A lucrat numai şi numai pentru Toreno. Îl ştii, Vic Toreno. De curând a plecat în direcţia voastră.

— Aici ar cam putea fi ceva, am sugerat eu. Ce-o avea Shubert sau Napoli cu Toreno, că nu se pot despărţi unul de altul? Am auzit că-i un patron căruia îi plac subalternii punctuali.

— N-aş putea să-ţi spun. Cercetările mele n-au ajuns până acolo. Singurul lucru sigur este că Toreno este înnebunit după muzică de jazz pentru pian şi că, după părerea lui, acest Napoli este cel mai mare în acest domeniu.

— Evident. Tipul continuă să lucreze într-un club de-al lui de-aici, din Monkton.

— Ce vorbeşti? Ei, stai să-mi notez şi asta. S-ar putea să-mi fie de trebuinţă cândva. Cam asta-i tot ce-am aflat eu, Preston. Mai pot face ceva pentru tine?

— Îmmî.

Ştiam că tarifele lui Armstrong erau de domeniul fantasticului, dar m-am hotărât să mai risc niţeluş în chestia asta.

— În legătură cu Toreno, am continuat eu. Sunt sigur că poţi acoperi cu numele lui o cantitate de hârtie, suficientă pentru a debusola piaţa de celuloză.

— Cam aşa. Eşti curios să vezi şi tu?

— Nu. Nouăzeci la sută îmi pot imagina şi singur. Poţi să pui pe unul dintre funcţionarii tăi să-mi schiţeze povestea vieţii lui? Câteva nume, date, locuri, toate în cronologie exactă, ar putea constitui o lectură interesantă pentru serile astea cam reci.

— De asta poţi fi sigur. Ia să vedem, cât o fi ceasul acum? Pauză scurtă, în care Armstrong îşi priveşte ceasul şi evaluează treaba în minte. Cred că diseară-i gata de expediere. O s-o ai mâine dimineaţă la prima oră.

— Perfect, îţi mulţumesc.

Ne-am spus reciproc ce vechi şi minunaţi prieteni suntem noi şi ne-am încheiat convorbirea. Imediat ce am lăsat receptorul jos, soneria a târâit din nou. Era Miss Digby.

— Domnul Toreno pe fir. Ţi-l dau?

— Sigur.

În timp ce aşteptam să-mi facă legătura, am realizat că Toreno mi-a luat-o înainte. Odată şi-odată tot trebuia noi să ne-ntâlnim, dar uite că Toreno a fost cel ce a făcut prima mişcare. Moira Chase mi-a promis că nu-i va pomeni, nimic despre mine, aşa că pe ea am exclus-o. Şi totuşi, iată-l pe fir. De ce?

— Preston? a venit întrebarea.

Vocea era adâncă, aproape muzicală. Ar fi putut aparţine unuia dintre acele convingătoare personaje de la centrele de dezintoxicare, care-ţi înţeleg întotdeauna nefericita stare în care te afli.

— La telefon Preston, am confirmat eu. Toreno, nu?

— Da, eu, domnul Toreno. Părea puţintel cam şifonat

de asta. Oricum, eu îi ador pe cei ce se intitulează singuri „domn”. Uite, Preston, ar trebui să stăm puţintel de vorbă.

— Şi despre ce oare am putea, vorbi noi doi? am răspuns eu.

Tonul său şi-a mai pierdut din muzicalitate.

— Ascultă, băgăreţule, cu mine să nu vorbeşti aşa! Mie nu-mi place când mi se vorbeşte aşa! Nu vreau decât o convorbire amicală. Ai să vezi că-s un om cu care te poţi înţelege foarte uşor.

— Acum sunt cam ocupat, i-am răspuns eu. Poate săptămâna viitoare...

— Nicio săptămână viitoare! Astă seară, Preston! La mine, la *Alhambra*. Ştii unde-i asta, nu? La ieşirea din Boulevard Palmside.

— Dacă vrei să fii luat drept localnic, Toreno, trebuie să-nveţi obiceiurile locale. Pe-aici, Palmside Boulevard este cunoscut că Mila Milionarilor.

— O să-mi înregistrez asta-n memorie. E util pentru cazul că aş dori să intru-n consiliul orăşenesc sau în ceva similar. Diseară, deci. Pe la nouă.

— Eşti nebun, am sărit eu. Nu vreau să vorbesc cu tine. Şi chiar de-aş vrea, n-aş face-o în preajma unei case-ntunecate pe un teren particular. Ai putea-ngropa acolo o sută de indivizi ca mine şi nimeni nu i-ar descoperi vreodată.

— Foarte amuzant! De ce crezi c-aş vrea să-ţi fac vreun rău? Ai săvârşit oare ceva care să mă supere?

Acum era isteţ. Aproape că-l şi vedeam cum se bate singur pe umăr.

— Mai ştii? Oamenii interesaţi în diverse afaceri pot fi foarte vulnerabili.

Brusc, s-a plictisit de conversaţie:

— O să-ţi plătesc pentru deranj. La nouă, la *Alhambra*. Dacă eşti sperios, adu-l cu tine şi pe şeful poliţiei şi cheamă şi televiziunea. Eu nu vreau decât să stăm de vorbă.

Şi-n mâna mea, a rămas un receptor mort. Am cochetat cu ideea că poate nici n-am să mă duc la *Alhambra*. Doar aşa, ca să-i demonstrez lui Toreno că pe lume mai sunt şi oameni care nu cad în genunchi când pocneşte el din degete. Ar fi o chestie grozavă, nu?

Dar mi-am notat în minte şi să mă interesez dacă la *Alhambra* se cerea cu impetuozitate să-mbrac costum de seară.

CAPITOLUL 5

Era seară – ora opt şi cincisprezece minute. Mă admiram singur în oglinda din apartamentul meu. Destul de picant, mi-am spus. Haina albă a lăsat un pustiu în buzunarul meu, când mi-am cumpărat-o, dar arăta că de un milion de dolari. Ceea ce însemna cu mult mai mult decât plătisem pe ea. Tipul din partea vânzării mi-a şoptit că era un material nou. Există atâtea materiale noi, că nici nu-s în stare să le ţin minte numele la toate. Dar acesta, oricare-ar fi fost el, îşi atinsese scopul. Îmi mai aranjez puţin cravata şi sunt aproape gata de plecare. Legea nu mi-a returnat arma încă, dar pot ţinti la fel de bine şi cu cea de rezervă. Deşi nu cred că voi avea ocazia. Când mi l-am strecurat la subsuoară, am ştiut că *38*-ul şi cu mine ne vom despărţi chiar la uşa de la intrare. Prima acţiune pe care o va declanşa sosirea mea acolo va fi o pipăire totală, după care *38*-ul mă va părăsi. Şi-atunci, ce rost au toate pregătirile astea? Pentru că, după cum m-a învăţat un bătrân coleg, dacă oamenii caută ceva, lasă-i să găsească ceea ce caută. După care, prezintă-le cealaltă jumătate. Jumătatea mea

cea mare, una dintre posesiunile cu care mă mândresc eu, este un micuţ instrument aducător de moarte, cunoscut sub numele de *derringer*[3]. Această delicată operă de artă are o lungime de exact trei inchi, dar lasă uşor pe cineva cât se poate de mort, dacă este îndreptat în direcţia cea bună. În anexă, are o curea din piele moale şi un etui. Mi-am eliberat braţul stâng de strânsoarea mânecii de la haină şi am fixat arma cea sensibilă pe antebraţ. Am lăsat-o acolo, sprijinită de ceas. Este prevăzută şi cu un dispozitiv care s-o împiedice să alunece afară din etui, atunci când ţii braţul în jos. Mi-am smucit cu putere braţul de vreo câteva ori, pentru a fi sigur că totul a fost făcut cum se cuvine. După asta, m-am îmbrăcat la loc cu sacoul alb, exersând şi scoaterea rapidă a armei cu ajutorul degetului mare de la mâna dreaptă. Acesta a fost finalul pregătirilor. În sfârşit, figura îmi reuşea perfect.

Înainte de plecare, am încercat s-o sun pe Moira Chase. Târâitul zgomotos de la celălalt capăt al firului m-a anunţat continuu că nu-i rost să primesc vreun răspuns. Şi asta mi se-ntâmpla pentru a patra oară, începând cu ora şapte. Am vrut s-o anunţ pe Moira, pentru a nu se arăta prea surprinsă, dacă ne vom întâlni cumva la Toreno. Se presupune că ea nu mă cunoaşte. Am renunţat.

Pe măsură ce mă apropiam de estul îndepărtat al oraşului, traficul devenea tot mai rarefiat. După cincisprezece minute, roţile mele se-nvârteau de-a lungul lui Palmside Bulevard, cunoscut mai bine sub numele de Mila Milionarilor, a cărei construcţie a fost începută de spanioli. Ei doreau să facă un drum drept, asemenea celor romane, direct de-a latul continentului, dar, după vreo şapte mile, au lăsat totul baltă. Fiind singurul drum adevărat pe-o suprafaţă de câteva sute de mile, bucăţica asta de teritoriu a-nceput să fie căutată asiduu de cei ce

[3] derringer – mic pistol cu ţeava largă, care poartă, numele inventatorului (amer.) (N.T.).

aveau destule parale pentru a-şi cumpăra căruţe trase de cai şi alte chestii similare. Femeile lor au început să-şi plimbe rochiile şi coafurile moderne, evantaiele, umbreluţele şi ce mai aveau. Astfel, încet-încet, s-a acceptat ideea că, pe ambele laturi ale acestor câteva mile de pavaj, locuiesc oamenii cei mai înstăriţi. Acum, la multă vreme după ce avalanşa de aur a adus cu sine o mulţime de excelente căi de acces, ducând fiecare într-altă direcţiei afară din Monkton City, tradiţia a rămas totuşi. Un om obişnuit poate trudi o viaţă fără a fi în stare să strângă suficienţi bani, pentru a-şi cumpăra acolo un loc de veci. De altfel, la cumpărare mai există şi alte restricţii, în afara preţului; şi anume, diferite discriminări incomode pentru posibilii solicitanţi, care, deşi n-ar rezista la o examinare atentă efectuată de-o curte cu juri, aici sunt bine înrădăcinate. Din acest motiv devenea şi mai surprinzător faptul că un om ca Marsland Freeman II, supertipul privilegiatului şi al moştenitorului bogat, i-a permis unui individ de teapa lui Toreno să-şi procure o proprietate pe Millions Mile.

După ce-am încercat de vreo două ori s-ajung la destinaţie, m-am trezit la intrarea pe drumul pavat pe care-l căutam. Aici era o scândură albă, pe care se afla înscris cu litere de modă veche, din fier forjat, numele *Alhambra*. La treizeci de yarzi mai încolo, lumina farurilor mele a lovit într-o poartă. Am încetinit, am oprit şi am aşteptat. Puţin. Din spatele copacilor din stânga s-a ivit un bărbat. Şi el purta un costum alb de seară.

— Bună seara, sir, pot oare să fac uzuala verificare a legitimaţiei de membru al clubului nostru?

Era extrem de politicos.

— Mie nu, amice. N-aş fi în stare să fac faţă îndatoririlor. Toreno a dorit să mă vadă, i-am răspuns eu.

— Am înţeles. Numele dumitale este?...

— Preston. Mark Preston.,

S-a aplecat peste geamul deschis de lângă scaunul şoferului şi a-nceput să mă examineze cu atenţie.

— Aşteptam un Preston. Mai există ceva în afara dumitale, care să-mi spună că eşti acela?

M-am căutat în buzunar şi mi-am extras de-acolo carnetul de conducere.

— O.K.! a dat din cap cu satisfacţie. Niciodată nu poţi fi destul de atent în afacerea asta.

Şi-a înclinat capul peste umăr, pentru a-mi indica afacerea la care s-a referit şi care era *Alhambra* şi nicidecum vreo afacere particulară pe care poate o am eu cu boss-ul său.

— Sigur, i-am răspuns eu. Este O.K. dacă intru?

— Vă rog!

Şi-a mlădiat braţul şi poarta s-a întredeschis lin, făcându-mi suficient spaţiu, pentru a putea pătrunde cu maşina. Asta însemna că pe undeva, în afara razei mele vizuale, mai era un om care pusese în funcţiune butonul electric cu ajutorul căruia a fost descuiată poarta. Dacă eu m-aş întoarce în mare viteză dinspre local, odată ajuns la ultimul gard, aş avea de colaborat cu două persoane. O privire furişată prin oglinda retrovizoare mi-a arătat cum poartă se-ncuie în urma mea. Printre copaci s-a strecurat un val de lumină strălucitoare şi, în curând, dinaintea mea a apărut o casă. Luna nu răsărise încă, aşa că mi-am putut face o idee asupra locului numai cu ajutorul luminii care venea de la mai multe ferestre. Era asemenea unei locuinţe particulare, plină cu oaspeţi sosiţi spre a-şi petrece aici un week-end. Singura pată de pe tablou era semnul în formă de săgeată, pe care stătea scris cuvântul „parcaj”. Am urmat indicaţia până ce-am dat de-o îngrăditură în care se aflau deja vreb douăzeci-treizeci de maşini, sosite aici înainte de venirea mea. Am întors şi mi-am aşezat rabla cu faţa către ieşire, pentru cazul că ieşirea va fi cumva cea mai stringentă dorinţă a mea. O cărare bine luminată ducea de la-ngrăditură către o aripă a casei, trecând printr-o grădină spaniolă, după cum am reuşit eu să disting prin întunericul de la marginea ei. Patru trepte de piatră – şi iată-mă pe-o

terasă de marmură, care pare a-nconjura întreaga clădire. Sub o arcadă grilată, un bărbat şi o femeie în toalete de seară sprijină zidul. Şi ei şi eu ne-am prefăcut a nu ne fi văzut şi, până la intrarea principală, calea a rămas liberă. Perechea de porţi din fier forjat era dată de perete. Am păşit printre ele, îndreptându-mă spre uşa grea de la intrare. În timp ce eu căutam în jurul meu ceva de apăsat sau de clopoţit, uşile s-au deschis fără niciun zgomot. În holul discret luminat stătea un bărbat.

— Domnul Preston? m-a interpelat acesta.

— Da.

Am intrat. Deci băieţii de la drum telefonaseră deja. Locul era păzit precum Fort Knox-ul. De ambele părţi ale holului spaţios – mai multe uşi. Câteva erau deschise şi eu puteam auzi voci vesele şi clinchete de pahare. În capăt, scara cea lată care ducea la etajele superioare. Pe ea – o carpetă, groasă. Noul meu prieten m-a condus în direcţia acestei scări şi m-a lăsat să trec înaintea sa. De jos a răsunat râsul unei femei, iar eu mi-am dorit grozav să am ocazia să arunc o ocheadă prin uşile acelea. Când treptele s-au terminat, am dat de un alt hol, luminat mai cu zgârcenie decât primul. Paşii ni se-ngropau în covorul cel pufos şi moale, în vreme ce ne duceau spre uşa cea mai îndepărtată. În tot acest timp, escorta mea n-a scos nici un cuvânt. Era un individ mătăhălos, de felul celor care preferă să converseze mai mult cu pumnii. Mă-ntrebam de n-o fi cumva unul dintre cei doi însoţitori de-aseară ai lui Wiener, numai că atunci n-am reuşit să-l văd pe niciunul dintre ei, pentru a fi în stare să-l identific acum. Odată ajunşi, el a deschis uşa, mi-a făcut semn să intru şi a intrat după mine. Am pătruns într-o cămăruţă lipsită de absolut orice fel de mobilier sau alte ornamentaţii. Doar patru pereţi albi şi inevitabilul covor gros. Matahala mi-a zâmbit, scuzându-se parcă, şi-a extras din buzunar un pistol automat şi a rostit:

— Arma!

Nimic mai mult. Doar atât. Şi şi-a întins o mână.

— Hei, asta ce mai este? am protestat eu. Toreno zicea că-i o convorbire paşnică, fără dispute şi uite că-mi trimite pe cineva care-şi vântură încălzitorul pe sub nasul meu.

Şi-a ridicat foarte expresiv umerii masivi.

— Nu-i vina mea, Jack. Regulamentul casei. Niciun fier.

Şi-a întins din nou mâna liberă, pocnind din degete. Arborând o mare silă şi împotrivire, mi-am descheiat haina şi mi-am desfăcut-o larg, pentru ca el să poată vedea perfect ce este în interior. N-avea rost să-l determin să-mi interpreteze greşit mişcările şi să-mi împrăştie creierii pe toată suprafaţa peretelui. El a observat toate acestea şi, evident, m-a aprobat.

— Asta-i exact ceea ce eu numesc o minte sănătoasă, a dat el din cap şi şi-a îndesat pistolul meu în betelia pantalonilor săi. Acum te poţi întâlni şi cu boss-ul.

Am revenit în hol. El a ciocănit uşurel la a doua uşă şi a aşteptat să i se răspundă. Cineva a rostit: „Intră”. Colecţionarul de arme a deschis şi mi-a făcut semn că eu eram cel care trebuia să intre.

Am trecut pe lângă el. Încăperea era complet diferită de cea în care tocmai fusesem: mobilată elegant şi nu de cineva dotat cu gusturi dubioase precum Toreno. Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte – cumva... Moira Chase? Nu că asta ar fi avut vreo importanţă în momentul acela. Important era doar enormul birou de mahon şi omul care şedea de partea cealaltă, urmărind cu privirea intrarea mea.

Astăzi dimineaţă, în maşină, Toreno arăta ca un om obişnuit. Ei, poate nu chiar obişnuit, totuşi. Dar aproape. Un bărbat puternic, cu o inteligenţă evidentă şi, oricum, unul dintre cei care nu-şi fac niciun fel de probleme pentru a-şi găsi o parteneră. În seara aceasta era altfel. Aici era baza sa, biroul particular cu enorma masă de scris, îngrădit de fel de fel de nătărăi, prin ziduri şi printr-o reţea specializată, formată din ajutoare bine plătite.

Sacoul maron, marea ţigară de foi strânsă bine între degete. Degetul cel mic purta pe el un inel cu un smarald cât o boabă de mazăre. Întregul loc reflecta puternica personalitate a lui Vittorio Toreno, cel care se ridicase de la origini până aici printr-o metodă unică - propriile sale eforturi. Crima nu-i decât o formă de bussiness. Eroii, învingătorii, trebuie să aibă acelaşi caracter neîndurător, necesar obţinerii succesului, ca şi cei ce intenţionează să reuşească într-o profesiune mai acceptabilă. Nu poţi deveni Toreno prin simple exerciţii fizice, pentru asta ai nevoie de mai mult, de mult, mult mai mult.

A aşteptat să mă opresc în picioare, lângă biroul său, pentru a-ncepe să vorbească. Uşa se-nchisese deja încetinel în urma mea şi-acum eram doar noi doi, singuri.

— Ai picat la ţanc, a spus el.

— Ai vrut să mă vezi, nu? am răspuns eu.

— Aşa-i. I-aţi un scaun, să vezi ce confortabile sunt. Trebuie să fie aşa, pentru banii cu care le-am plătit.

Am luat scaunul cel mai apropiat de mine şi m-am aşezat. Toreno a dat aprobator din cap.

— Perfect. Un trabuc?

Mi-a întins o casetă din lemn de cedru.

— Ia, a insistat el. N-ai ocazia să fumezi o asemenea ţigara de foi, în fiecare zi. Havană. Comandă specială.

Am lăsat caseta la locul ei, mi-am scos o *Old Favorite* şi mi-am aprins-o.

— Aşa deci, am ajuns prieteni la toartă. De ce m-ai chemat?

Ochii i s-au îngustat. Nu-i plăcuse figura cu trabucul.

— Uite ce, eu o să-ncerc să fiu drăguţ cu tine, dar va trebui să cooperezi.

— De ce? Nu suntem în legături de afaceri. Nu până acum, oricum.

— Deci, hai să discutăm despre afaceri, a rostit el apăsat, punându-şi ambele coate pe birou şi privindu-mă insistent. Astăzi după amiază ai ras un tip care lucra pentru mine. De ce?

— De unde-ai scos-o?

— N-are importanţă de unde-am scos-o. De ce-ai făcut-o tu?

Nu era ameninţător. În tonul său nu exista decât curiozitate. De parc-am fi discutat despre magazinul de unde-mi cumpăr eu cravatele.

— Dacă te referi la Băieţel, ce te face să crezi că eu am făcut-o?

— Ha, ha! a râs. Pentru că eu sunt un detectiv grozav, d-aia. Cineva trage cu tunul, un poliţai din echipajul de patrulare intră pe uşă şi-acolo eşti tu cu tunul în mână, iar Băieţelul zace mort pe duşumea. Nu spun c-aş fi mai deştept decât alţii, dar pot să-mi dau seama care-i numărul cel mai bun dintr-un spectacol.

— Poliţia crede altceva, am subliniat eu.

— Poliţia, flutură el din mâini în bătaie de joc. Nu-mi vorbi mie de poliţie. Deşi nu-i decât un singur poliţist în oraşul acesta care nu te-ar fi băgat la zdup, chiar dacă te-a prins cu arma crimei în mână. Şi tocmai poliţistul ăla s-a nimerit să fie acolo şi d-aia te plimbi tu liber prin târg. După câte-am auzit eu, se vorbeşte c-ai fi prieten la cataramă cu copoiul ăla.

Problema în conversaţiile cu bandiţi de teapa lui Toreno este că sunt incapabili să priceapă vreo cauză, dacă aceasta nu conţine în ea un profit gras. Dar fă-l să-şi închipuie că-i vorba de-un ciubuc baban şi va crede orice gogoşi i-ai turna. În momentul acesta, el îşi imagina că Rourke este tipul de ofiţer de poliţie gata să aranjeze lucrurile pentru cine trebuie. În clipa de faţă, acel „cine trebuie” eram chiar eu. Am etalat un rânjet care spunea multe. Toreno nu-şi mai încăpea în piele.

— O.K., O.K., am văzut eu cum stau lucrurile. Şi n-ai niciun motiv să te temi. Poţi să-mi spui deschis ce-ai făcut cu Băieţelul. Nici să nu te gândeşti c-aş fi dispus să organizez o mică plimbare pentru autorul faptei. Sigur, el lucra pentru mine, dar află că tipul începuse să-mi cam stea în gât. Nici măcar n-o să-i trimit flori. Deci, cum a

fost, ce-aveai tu cu el?

— Era ceva personal. Am avut amândoi un fel de dispută aseară.

— În legătură cu ce?

— Nu ştiu, am spus. Dar citindu-i neîncrederea pe chip, am continuat: Zău că nu ştiu. Ieşisem după ceva de băut. Când m-am întort acasă, Wiener ăsta mă aştepta afară. Cu încă doi vlăjgani.

Atunci am observat cum devine brusc interesat.

— Cum arătau ăilalţi doi? a sărit el..

— Nici măcar asta n-o ştiu. Au stat la spatele meu, până ce a-nceput dansul. După asta, nu-mi mai amintesc cine ştie ce.

— Ce aiureală! Îl cunoşteai pe Băieţel?

— Nici. N-am dat niciodată cu ochii de el, până aseară.

Toreno s-a întins peste birou şi a apăsat pe un buton. M-am asigurat că spatele meu nu este întors spre uşă, în momentul când se va intra pe ea. Omul care-mi luase pistolul a intrat şi a rămas în aşteptare.

— Află pe unde-a fost fiecare aseară, i-a poruncit Toreno. Mie mi-a spus: la ce oră?

— Pe la zece şi jumătate, i-am răspuns eu.

— Să zicem că între zece şi unsprezece. Şi vreau să aflu urgent.

Matahala a ieşit fără un cuvânt.

— Ce vrei să ştii? am întrebat eu.

— Vreau să ştiu totul, mi-a răspuns Toreno. Oricare băiat care iese de aici, trebuie să-mi raporteze mie. Ei sunt plătiţi ca să stea aici. Şi încă ceva, nimeni dintre cei ce lucrează pentru mine nu trebuie să se amestece în chestii dintr-astea. Auzi colo, războaie particulare! Am destule necazuri şi fără a face porcării dintr-astea.

După care a căzut într-o tăcere-morocănoasă. Pendula veche, nemţească, din colţul camerei, îşi trimitea ticăiturile în urechile mele. Tocmai începuse să sune ca o maşină de găurit cu explozie, când s-a returnat

paza de corp cu răspunsul.

— Ei? s-a repezit Toreno.

— Toată lumea a fost aici, boss, a fost replica imediată.

— Eşti sigur?

— Fiecare îi controlăm pe toţi ceilalţi. În serile de marţi este foarte mult de lucru. Am fi observat cu toţii lipsa unuia dintre noi.

Toreno a dat din cap aprobator.

— Cred că ai dreptate. Este exact ce mi-am imaginat şi eu. O.K.!

Celălalt s-a răsucit către ieşire, s-a oprit în loc şi a revenit cu faţa către noi, spunând:

— Exceptându-l pe Băieţel, vreau să zic. Ştiţi, el a fost...

— Da, da, a rostit Toreno. O.K. las-că-l ştiu eu pe Băieţel.

După pomenirea răposatului Băieţel, paza de corp mi-a aruncat *o* privire plină de interes şi a ieşit în tăcere.

— Deci n-a fost nimeni de-aici, am remarcat eu.

— Nici nu mi-am închipuit c-ar putea să fie. N-am făcut decât să controlez. Eu controlez tot. Nu-mi imaginez că vreunul dintre băieţii ăştia ar putea fi amestecat într-o chestie ca asta. Doar că Băieţelul era altfel. Altfel, în rău. Tipul îmi stătea în gât.

— Probabil că-şi colecta talentele dintr-altă parte. De pe undeva din oraş, am reflectat eu.

— Tot ce se poate, a rostit Toreno indiferent. N-o să ia prea mult timp aflarea răspunsului.

— Nu-nţeleg. Eram cuprins de mirare: Dacă n-a fost cineva dintre cei ce lucrează pentru tine, ce-ţi pasă cine m-a caftit pe mine?

A râs scurt.

— Nu mă-nţelegi, Preston. Mă doare-n cot dacă cineva te şi omoară-n bătăi cu lanţul. S-a aşezat mai comod în fotoliul său. Ar trebui să priveşti asta din punctul meu de vedere. Am aici un locşor drăguţ, care

merge bine. Practic, perfect licit. Nimeni nu mă deranjează, nu deranjez pe nimeni. Dar trebuie să fiu organizat. Am un foarte mare ştat de plată aici, iar ajutoarelor mele le place să creadă că boss-ul lor are grijă de ele.

Acum, apele începeau să se mai limpezească.

— Vrei să spui că, dacă eu am ras pe unul dintre băieţii tăi, moacele celelalte de pe-aici se aşteaptă ca tu să iei anumite măsuri în ceea ce mă priveşte?

M-a privit îndurerat.

— Te rog, a protestat el. Eu mă ocup de jocurile de noroc. Treaba aia este pentru labele trăgătorilor de la fermele din Middle West. Vorbind deschis, uite cum stau lucrurile: Mă interesezi doar pentru asta – dacă tu l-ai ucis pe Wiener şi eu spun c-ai făcut-o tu, eu trebuie să le arăt indivizilor ăstora că Wiener a acţionat în timpul lui liber. Doar atât.

— Vrei să spui că trebuie să le demonstrezi că, atunci când m-a bătut, Băieţelul nu îndeplinea ordinele tale.

— Încep să văd de ce eşti cotat ca mare detectiv. Sigur. Dacă un tip lucrează pentru mine şi se-ntâmplă să fie ucis, se presupune că eu sunt cel ce trebuie să aflu adevărul.

Bizară raţiune!

— Ai putea să-mi faci o mică favoare, i-am spus. Când dai de indivizii ăia, ce-ar fi să-mi spui şi mie cine sunt?

Un rânjet de proporţii i-a despicat chipul în două. Ochii însă nu reflectau nicio urmă de amuzament.

— Doi indivizi care au bătut un detectiv particular? Trebuie să fi într-o ureche! Dacă se vor purta frumos când le voi vorbi, s-ar putea să le ofer chiar şi un premiu.

— Mulţumesc pentru nimic. Ei, m-am ridicat, dacă nu mai ai şi alte întrebări...

— Cred că nu. Mai stai prin Club niţeluş. S-ar putea să-mi ia vreo două ore ca să aflu cine te-a deteriorat. Poţi să-ţi dai seama ce gândesc, dacă te las să te-nvârţi pe-aici înainte că asociaţii mei să afle toată istoria.

— Ceva de băut din partea casei? m-am interesat eu.

— Am să dau dispoziţie pentru asta, mi-a răspuns el. N-ai niciun motiv să-ţi faci probleme. Te-nvârţi doar pe-aici, bei ceva... O să-ţi comunic când poţi pleca.

Suna destul de inofensiv. Toreno n-avea de ce să fie îngrijorat din pricina mea. În club, o să mă amestec cu unii dintre patronii săi şi o tactică prin utilizarea armelor i-ar aduce o sumedenie de neplăceri. Dac-avea de gând să facă mai mult decât spune, ar fi fost mult mai lipsit de complicaţii să mă păstreze exact în locul în care mă aflam acum.

A mai apăsat odată pe buton. Matahala s-a întors în cameră.

— Du-l pe oaspetele nostru jos, Al. Va vizita locul. Băutura o plătesc eu.

În timp ce mergeam cu Al spre scară, mă gândeam că, pentru relaţiile pe care le are Toreno, va fi floare la ureche să descopere numele pe care le solicitase. Mie îmi ajungea şi-atât. În holul de la intrare, Al mi-a spus:

— Serveşte-te singur. Astea amândouă sunt baruri, mi-a indicat el două uşi dispuse pe cele două laturi opuse ale holului. Dar... să nu pleci fără să spui noapte bună. Boss-ului nu i-ar place aşa ceva.

— N-avea nicio grijă, i-am răspuns eu. N-am să plec, fără a lua ceea ce-mi aparţine. Şi asta se află la tine.

— Îhî!

Mi-am vârât capul prin prima uşă deschisă. Încăperea era decorată precum o berărie-grădină de la Viena. Un chelner cu pantaloni bufanţi şi cu un şorţ lung şi alb servea bere unui grup de patru, care păreau a fi grozav de încântaţi de idee. Nu erau decât ei acolo şi eu n-am dorit să măresc numărul invitaţilor.

Am traversat holul către uşa cealaltă, pe care mi-o indicase Al. Aici era o chestie mult mai extinsă, iar semnalele luminoase de neon, în care pulsau deasupra tejghelei, arătau că acesta este Broadway Bar. Era plin pe trei sferturi şi toată lumea părea că se distrează

teribil. Pereţii roşii şi galbeni, strident luminaţi, erau bine garnisiţi cu poze-n mărime naturală, reprezentând dansatoare orientale, cântăreţi de estradă, stripteuse, ca şi toate celelalte pe care fiecare dintre noi le asociem cu Marea Cale a Purităţii. Tot decorul n-avea decât un singur scop – efectul. Iar de efecte nu se ducea lipsă aici. Toată lumea părea că urlă, încercând să se facă auzită peste nivelul decibelic al muzicii stridente, pompate prin megafoanele care se zăreau pretutindeni. Chiar şi barul nu era decât un asurzitor amestec de sticle multicolore. În spatele lui, un personaj calm era ocupat cu o convorbire la un telefon roz. Nimeni nu părea că mă băga-n seamă. Nici n-aveau, de ce. Din câte-am putut eu observa, aruncând o privire rapidă în jur, nu era nimeni pe care să-l cunosc. Mi-am făcut loc printre oameni, pentru a ajunge la bar. Barmanul aştepta comanda mea.

— Manhattan, am cerut.

— Da, domnule. Sunteţi cumva domnul Preston?

— Sunt, m-am confesat eu.

Băutura mi-a fost oferită-ntr-un timp record. Era exact ceea ce-i cerusem.

— Mulţumesc, mi-a zâmbit el. Mai doriţi una? Boss-ul zice că-i din partea casei.

Am luat-o şi pe a doua şi m-am îndreptat către o măsuţă care părea a fi liberă. Acolo era o farfurioară cu covrigei şi eu m-am pornit să-mi croiesc drum printre ei. Acum, urechile mele au început să se deprindă cu zgomotul. În loc să mă mai simt ca şi cum aş fi fost lângă Turnul Babel, am reuşit să identific unele voci şi pe cei ce le produceau. Arătau că o mulţime destul de obişnuită. Renunţasem demult să descopăr cine este omul, atunci când acesta poartă haine de seară. Prea adesea s-a nimerit ca acela pe care l-am bănuit că este criminal de profesie, fiind pregătit să-l demasc pe loc, să fie, de fapt, preşedintele unei companii de interes naţional sau ceva similar. Totuşi, tipii adunaţi aici în seara asta aveau mai multe lucruri în comun, decât o băutură la Broadway Bar.

Erau jucători şi orice-ar fi făcut ei pentru a câştiga un dolar pe căi oneste în afara *Alhambrei*, ceea ce-i împingea spre mesele acoperite cu verde era aceeaşi dorinţă de îmbogăţire uşoară. Vic Toreno a ştiut ce face, instalând muzică de alămuri la bar. Ritmul insistent de patru-patru, rapid, fusese calculat să producă un efect de accelerare a conversaţiei. Ca şi băutura. Chiar şi eu simţeam o excitaţie interioară crescândă. Orice jucător care are de gând să se aşeze la masa de joc poate, în mod conştient sau nu, să anticipeze plăcerea ce va urma. Poate că plăcerea nu-i tocmai cuvântul care-mi trebuie. Stimularea – asta se potriveşte mai bine. O simţeam în Broadway Bar. Oamenii vorbeau prea tare, prea repede, prea mult. Curând se vor aşeza la mesele la care erau aşteptaţi de *dealer*-ii[4] cu priviri neînduplecate. Niciunul dintre *dealeri* nu se zărea prin bar. Probabil că-şi beau cafeaua în linişte, într-o încăpere alăturată. Cineva mi-a spus odată că, dacă toţi banii pierduţi la mesele de joc particulare ar fi donaţi Guvernului, ar putea fi eliminate toate taxele federale. Asemenea gânduri, precum şi altele la fel de nesemnificative, îmi rătăceau prin minte, când am auzit un glas, rostind:

— Hello, ai ceva împotrivă dacă mă aşez la masa asta?

La capătul opus al mesei mele, o fată stătea în expectativă. Era mai înaltă decât majoritatea semenelor ei, cu un bogat păr roşcat, în care se oglindeau toate luminile de la bar. Rochia de seară era o chestie galben-crem, strânsă bine până sus şi terminată exact unde cere regulamentul. Singurul machiaj de pe faţa ei era rujul de buze şi zău dacă pielea aia mai avea nevoie şi de altceva! Avea buze pline şi roşii şi zâmbetul îi scotea la iveală dinţii albi. Îşi ţinea capul uşor aplecat într-o parte, aşteptând răspunsul meu. Am înţeles că întârziasem deja

[4] dealer – (în acest caz) persoana care împarte cărţile la masa de joc (N.T.).

prea mult.

— Mă tem că dacă voi rosti indiferent ce, vei dispare, am încercat eu un fel de scuză.

Zâmbetul s-a extins ceva mai mult şi ea a chicotit, emiţând un sunet cald şi plăcut.

S-a aşezat. Mişcările ei erau graţioase şi catifelate. Am ştiut imediat că era altceva decât o femelă oarecare. Barul Broadway are, desigur, o procedură extrem de rapidă, pentru a face să dispară damele pornite după vânat. Nu era o agăţătoare de bar. Era frumoasă, excitantă, sigură pe sine. Era un pericol.

— Lady, nu ştiu cam cât va ţine visul acesta, aşa că nu-ţi voi oferi nimic de băut. Asta ar însemna să părăsesc masa.

I-a plăcut. Am căpătat o nouă porţie de chicotit, doar că de data aceasta eram destul de aproape pentru a vedea că amuzamentul se extindea şi asupra scânteietorilor ei ochi verzi.

— Oricum, eu tocmai am terminat un pahar. Dar mi-ar place o ţigară.

Când şi-a întins mâna către pachetul pe care i l-am oferit, am putut remarca lipsa oricărei încărcături pe degetele lungi, ascuţite spre vârf şi bronzate de soare. Cum ar fi, de pildă vreun inel. O brăţară subţire îi înconjura încheietura mâinii şi, de nu greşeam cumva, pietrele mari, dispuse distanţat de jur împrejurul suportului de platină, erau diamante. Ceea ce făcea din ea o brăţară pe cinste.

— Te-ntrebi, probabil, ce fac eu aici, a remarcat ea.

Am dat negativ din cap:

— Nu. Nu-mi pasă ce faci. Te afli aici şi eu mă bucur de asta.

A-nceput să mă examineze cu atenţie.

— Eşti grozav de amabil. Nici pe departe, aşa cum am crezut eu.

— Oh, chiar ai crezut ceva? Vreau să spun, te-a trimis cineva să mă cauţi?

A aruncat o privire prin vecinătăţi. Masa pe care mi-o alesesem avea avantajul de a fi situată ceva mai departe de mulţime. Grupurile gureşe de la bar erau şi ele departe de urechile mele, mai ales că unul dintre megafoane era aşezat foarte convenabil, într-o nişă plasată între noi. Nimeni n-ar fi putut să ne audă.

— Ştiam că vei veni aici. Vreau să spun, ştiam că trebuie să vină cineva. Cineva pe care Vic Toreno nu-l consideră chiar ca pe un frate de sânge.

— Adevărat? Pe lângă toate calităţile cu care-mi stârnise interesul, iat-o că mai scotea încă o surpriză din coş. Pentru a-ţi satisface curiozitatea, îţi voi spune şi cine sunt eu. Mă numesc Preston.

— Mulţumesc. Eu sunt Lois Freeman.

A spus-o de parc-ar fi avut o importanţă oarecare, ceea ce-nseamnă că într-adevăr avea o oarecare importanţă. Am scotocit în traista mea cu nume.

— Freeman? am repetat eu. Singurul Freeman pe care-l ştiu prin locurile astea este tipul care deţine o mină de uraniu proprie. Marsland Freeman II. Nu eşti rudă cu banii aceia, nu-i aşa?

A aprobat serioasă cu capul

— Ba sunt. Sunt fiica lui.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa.

Asta trebuia gravată-n memorie. Şedeam la trei picioare distanţă de o fată frumoasă, care era moştenitoarea uneia dintre cele mai mari averi din întreaga ţară.

— O.K., miss Freeman, ai câştigat. M-ai lăsat fără cuvinte. Şi acum ce-o să facem?

— Domnule Preston, aş dori să-ţi pun câteva întrebări despre Toreno. Ce treburi ai cu el, de ce a trezit atâta interes printre angajaţii săi vizita dumitale din seara aceasta?

A rostit totul cu o expresie pe chip, de parcă într-adevăr aştepta nerăbdătoare un răspuns. Am răspuns cu

toată delicateţea de care eram capabil:

— Uite ce, miss Freeman, în felul acesta nu vom ajunge nicăieri. Pari a fi foarte interesată de afacerile mele. Mi-ar place să cred că asta se datorează minunatului meu aspect fizic, de mascul, dar nu ştiu de ce mă-ndoiesc de asta. Vrei unele informaţii de la mine. Ei, bine, s-ar putea să ţi le dau, nu m-am hotărât încă. Dar mai întâi va trebui să-ţi etalezi cărţile. Cu alte cuvinte, cu ce ţi-am trezit eu interesul în asemenea măsură?

Scrumiera era replica miniaturizată a teatrului *Palace* şi ea şi-a stins gânditoare ţigara de faţada acestuia.

— Mă interesează orice şi oricine are legătură cu Vic Toreno. Mai ales, oricine ar putea să-i producă vreun necaz.

Tonul vocii sale arăta clar că Lois Freeman s-ar afla aici în căutarea cuiva care să-i zboare creierii lui Vic Toreno.

— Nu-ţi place de el, nu-i aşa? De ce?

— Asta nu ţi-o pot spune. Este ceva foarte personal. Va trebui să te mulţumeşti cu cuvântul meu că aşa stau lucrurile.

Şi asta părea a fi sfârşitul explicaţiilor. Mi-am clătinat capul încetişor.

— Inacceptabil, i-am răspuns. Dacă-l urăşti în halul ăsta, cum de tatăl dumitale i-a permis să se instaleze într-un asemenea loc? Am auzit că nu-i chiar genul de proprietar obişnuit pe-aici.

— Mă tem că nu pot comenta nici problema aceasta.

Iarăşi ne-am împotmolit. Am mai încercat odată:

— Nu prea-mi spui multe, nu-i aşa? Dă-mi atunci măcar un singur motiv pentru care eu ar trebui să-ţi spun ceva.

Şi-a muşcat buza. Îşi putea da seama după tonul meu, că spusesem un adevăr.

— Ce-ai zice de o mie de dolari? m-a întrebat. Ar fi putut să fie „ce-ai zice de-o ţigară” sau ceva similar, doar

că nu era. Erau o mie de dolari.

— Lady, sigur că mi-ar place o mie de dolari. Te oferi să mi-i dai mie cumva? Şi dacă da, pentru ce?

— Ca să-mi spui ce faci aici. Şi tot ce ştii despre Toreno.

Nu te puteai înşela, ascultând-o, că-şi dorea într-adevăr să afle, din toată fiinţa ei. Am refuzat banii. Pentru ea, reprezentau cât costul unui bilet de tramvai. Regretam că renunţ la ei, renunţând cu aceeaşi mişcare şi la o asemenea bucăţică, precum era Lois Freeman.

— Îmi pare rău, am spus.

— Nu pot să te-nţeleg, domnule Preston. Doar vreo două întrebări inofensive, la care, probabil, ai putea răspunde în câteva secunde. Şi totuşi, refuzi o mie de dolari. De ce?

Am mai sorbit o dată din paharul meu. Începuse să se-ncălzească în atmosfera înăbuşitoare din bar.

— Permite-mi să-ţi spun ceva, miss Freeman. Asta te-ar putea ajuta să pricepi mai bine. Eu sunt detectiv particular...

— Poliţist? a intervenit ea.

— Nu, nu poliţist. Detectiv, detectiv particular. Am autorizaţie... însă n-am insignă. Am clienţii mei. Oamenii vin la mine cu probleme care-i supără, iar eu mă străduiesc să aranjez lucrurile cum se cuvine. Bănuiesc c-ai mai auzit de soiul ăsta de indivizi, dar n-ai mai întâlnit asemenea specimen. Ei, bine. Acum ai ocazia să vezi unul în carne şi oase, m-am lovit eu cu importanţă în piept. Cineva, un client, m-a angajat să fac ceva pentru el. Tot ce-ntreprind în direcţia asta, se leagă subit de acest loc. De aceea mă aflu aici. Vrei să-ţi răspund la întrebări, dar şi dumneata eşti legată de acest loc. S-ar putea, deci, să fii amestecată în problemele clienţilor mei. Şi poate faci parte din echipa adversă. Aşa că, dacă mă apuc să-ţi spun ceva, chiar în mod involuntar, aceasta s-ar putea întoarce împotriva persoanei respective. Vezi, deci, miss Freeman, că n-am nimic

împotriva dumitale. Este o chestiune de afaceri.

A dat din cap. Când a făcut asta, părul ei roşcat s-a mişcat în valuri provocatoare. N-ar fi trebuit să vorbesc despre bani cu o asemenea fată.

— Te-nţeleg. Afaceri. Dar şi o mie de dolari sunt o afacere, nu crezi?

Am oftat. Mai avusesem eu conversaţii similare. În lumea asta romantică şi altruistă, paralele reprezentau ceva care-mi flutura pe sub nas la intervale regulate.

— Cred că n-are niciun rost să mai continuăm aşa.

Nu mă-nţelegi deloc. Vorbeşti fără niciun sens. Ceea ce-ncerc să-ţi explic, miss Freeman, este că eu sunt angajat. Taxiul este ocupat. Eşti o fiinţă extraordinară şi n-am nimic împotrivă să-mi petrec întreaga noapte aici, privindu-te, dar hai să schimbăm subiectul, O.K.? Dacă nu cumva ţi-ai folosi timpul mai bine, stând acasă şi ajutându-l pe bătrânul dumitale părinte să-şi numere minele aurifere.

O roşeaţă uşoară i-a acoperit obrajii. Pe sub bronz, avea un aspect foarte atractiv.

— Eşti dur, domnule Preston.

— Eşti bogată, miss Freeman. Frumoasă şi bogată. O fată ca dumneata nu prea ştie să se poarte, atunci când i se refuză ceva.

S-a ridicat de la masă. M-am ridicat şi eu. Vârful capului ei îmi ajungea exact la nas. Dac-am fi dansat, aş fi putut să aspir parfumul părului ei strălucitor. Mi-a plăcut ideea. Dar era foarte improbabilă, dacă judecai după expresia de pe faţa ei.

— Uite ce, i-am spus, dacă mă părăseşti, ia asta.

I-am întins cartea mea de vizită, aceea pe care erau înscrise atât numărul telefonului de la birou, cât şi cel de-acasă. A luat-o şi a ridicat-o spre lumină, unde putea s-o citească. Apoi şi-a îndesat-o în minuscula poşeţică de seară, din aur.

— Mâine poate te răzgândeşti, i-am sugerat eu. Poate te hotărăşti să-mi vorbeşti din nou, de data aceasta,

furnizându-ne, reciproc, informaţii. Atunci voi fi bucuros să discut cu dumneata.

M-a privit gânditoare, părând gata să spună ceva. Apoi s-a răzgândit, mi-a întors spatele şi a pornit spre ieşire. M-am adresat umerilor ei mătăsoşi, acoperiţi de bronz:

— Noapte bună, miss Freeman.

Dar umerii nu m-au mai auzit.

Însemna mult prea mult pentru mine, să continui să stau acolo, contemplând un scaun gol, pe care tocmai îl părăsise acel splendid trup voluptuos, încorsetat în galben. Oricum, paharul meu se golise. M-am îndreptat iarăşi către bar, aşteptând ca barmanul să facă ceva cu el. Trebuia să mă socotesc cumva cu Toreno. Sticlele expuse erau pline cu cele mai bune lichide existente pe piaţă. Majoritatea aşa-numitelor cluburi servesc un fel de lături, cu un ridicat conţinut alcoolic, dar la Broadway Bar nu găseai nimic de felul acesta. Am luat băutura proaspătă şi am etichetat-o. Aceeaşi cu cea de dinainte. Brusc, mulţimea a amuţit. Toţi priveau expectativ către uşă. Lângă mine, un bărbat înalt, cu mustaţă neagră, îşi plimba nervos limba peste buze. La intrarea în bar, se afla un bărbat zâmbitor, cu păr argintiu. Nici vorbă de sacou. Arăta imaculat, în toaletă de seară completă: frac, cămaşă albă, scrobită, şi toate celelalte. Pe el cădeau extrem de bine. Ridicându-şi mâna pentru a face linişte, a rostit:

— Eh, bien, mesdames, messieurs. Camera albastră s-a deschis acum, pentru amuzamentul dumneavoastră.

După care a salutat cu capul, s-a răsucit şi a ieşit. La fel au procedat toţi ceilalţi din încăpere. Doar un bărbat a mai adăstat, cu intenţia de a-şi termina băutura, dar femeia care era cu el, o damă cu părul cenuşiu, cu aspect costisitor, l-a apucat de braţ cu-atâta nerăbdare, încât acesta a sfârşit prin a renunţa.

Astfel, n-au mai rămas pe loc decât omul însărcinat cu sticlele şi eu.

— Tipul lucrează cumva pentru opoziţie? am întrebat eu.

A zâmbit.

— Nici vorbă, domnule Preston. Aceeaşi afacere, doar că într-alt departament.

— Şi ce-i cu chestiile alea în franceză?

A ridicat din umeri. Dar aceştia nu erau suficient de laţi, pentru a atrage astfel atenţia cuiva.

— Domnul Toreno zice că asta-i de bon ton. Ca la cazinourile cele mari din Europa. Dă culoare, zice domnul Toreno.

Era clar că orice-ar fi zis domnul Toreno îl satisfăcea perfect pe barman.

— Ai fost vreodată la Las Vegas, l-am interogat eu.

— Domnule, eu am fost peste tot. Nu-i loc unde să se vândă băutură şi unde să nu-mi fi călcat şi mie piciorul.

Era un personaj cât se poate de interesant. Nu că asta mi s-ar fi părut ceva neobişnuit. Băieţii de la bar sunt demni de toată încrederea, când e vorbă să-şi ţină gura în legătură cu subiectele mai delicate. Slip Kerinsky turuia ca un papagal din jungla Sud-Americană, atunci când era vorba despre trecut. În ceea ce priveşte prezentul însă, devenea, practic, mut. De parc-ar fi nimerit într-o gaură neagră. Descria cu-atâtea detalii locurile pe care le bântuise, încât aş fi putut să le schiţez pe hârtie. Dar, vorbind despre *Alhambra*, răspunsurile deveneau atât de vagi, că abia de reuşeai să-ţi dai seamă pe unde se află încăperea unde sunt amplasate mesele de joc. Acumulasem eu ceva experienţă în punerea întrebărilor, dar şi Slip se pricepea să le ocolească. Nu-i purtam pică pentru asta. Un om în poziţia sa nu s-ar fi bucurat de-o sănătate atât de-nfloritoare, dacă nu şi-ar fi înnodat bine coardele vocale. Tocmai îmi relata o istorioară despre participarea lui la o capcană pentru naivi în Mexicali, când a intrat Al.

— Du-te şi ia-ţi un sandwich, Slip, a rostit el.

Kerinsky şi-a înghiţit cuvântul chiar în mijlocul

propoziţiunii şi a ieşit, fără a arunca măcar o privire în urmă.

— Băiatul ăsta-i ca toate trei, într-una singură.

— Cee? Al era uluit: Trei ce?

— Trei maimuţe. Nu ştii, aude tot, vede...

— Ah, da... alea. Îhî, am auzit de alea. Slip? E O.K. Nu-l priveşte decât treaba lui.

Stătea foarte aproape de mine. Dar gândurile păreau a-i fi zburat la mare distanţă. Altfel decât mâinile, care i se bălăbăneau pe lângă trup, aşteptând parcă un semnal pentru a se ridica şi a cuprinde zdravăn pe careva. Aceasta era starea lui normală. Toreno doar nu investise atâtea parale în *Alhambra*, numai pentru a fi transformată într-un bârlog de urşi, de către subalterni lipsiţi de minte. Dacă cineva avea de gând să-nceapă vreo aiureală, aceasta nu se va-ntâmpla în Broadway Bar.

— Ceva noutăţi pentru mine, Al?

— Boss-ul zice c-acum poţi pleca.

— De ce?

— Cum adică, de ce?

Am rostit cu tot calmul de care dispuneam în clipa aceea:

— Ce-nseamnă c-acum pot pleca, Al? De ce mă pune Toreno pe verde?

— Ah, asta? I-am găsit pe cei ce te-au caftit. Ai avut dreptate, Wiener i-a angajat pe banii lui.

— Au spus şi de ce? m-am interesat eu.

— Sigur. Wiener le-a zis că-i o răfuială personală. Dar nu-i adevărat, nu-i aşa?

— Nu. I-am spus deja boss-ului că habar n-am despre ce-ar putea fi vorba.

— Dubioasă treabă. Toată afacerea-i dubioasă. Dar dacă boss-ul zice că-i O.K., e O.K.

Şi-a vârât mâna în interiorul hainei şi a extras de-acolo *38*-ul meu.

— Ţine. Mi l-a azvârlit şi eu l-am prins din zbor. Nu

mai e nimic care să te reţină aici, nu?

— Nimic, l-am asigurat eu.

Dacă n-ar fi fost atâtea maşini afară, nimeni n-ar fi bănuit ce de lume era în *Alhambra*. Când am păşit pe dalele terasei, totul era extrem de liniştit. M-a întâmpinat o briză plăcută şi am simţit şi eu, pentru puţin timp, ce fericire este să locuieşti într-o casă atât de mare, în asemenea noapte. Asta m-a făcut să-mi zboare gândul ia Lois Freeman şi să-mi imaginez cum ar fi fost dacă ea era doar o femeie superbă, lipsită însă de povara grămezilor de bani.

Nu m-a deranjat nimeni cât mi-am scos automobilul din parcaj şi m-am îndreptat către ieşire. Poarta era deja pe jumătate deschisă. Personajul care zicea că se ocupă cu controlarea legitimaţiilor de membru al clubului şi-a aruncat o privire înspre mine, mi-a făcut un semn amical cu mâna şi am ieşit cu bine de-acolo, cap compas Monkton City.

Începeam să-mi doresc să nu fi auzit nicicând de Moira Chase. Nu m-am ales decât c-o bătaie, cu spinarea julită zdravăn şi cu posibilitatea de a mi se pune-n cârcă un omor pe care nu l-am săvârşit.

Luând în consideraţie faptul că tot ce trebuia să fac mă transforma într-un urmăritor indezirabil, asta complica şi mai mult lucrurile. Cineva pornise o prigoană teribilă împotriva mea şi lucrurile nu erau nici pe departe terminate. Iar din punctul meu de vedere, totul pornise de la poza pe care i-o făcusem eu lui Kent Shubert. Ceea ce nu pricepeam însă era de ce-o fi fost ea atât de importantă. Armstrong mi-a spus că pianistul nu-i decât un personaj inofensiv, al cărui unic păcat este că mai trage uneori zdravăn la măsea. Şi-atunci, care era misterul cu fotografia? Dacă, într-adevăr, asta generase toată agitaţia. M-am apropiat de cartierele mărginaşe ale lui Monkton City, fără însă a mă apropia şi de vreun răspuns.

CAPITOLUL 6

Orele zece treizeci ale unei splendide seri de vară şi Conquest Street, fierbinte ca un cuptor încins. Cu o oră în urmă, Broadway Bar de la *Alhambra* îmi părea un loc mult prea strident, dar acum, realitatea dură de pe Conquest mă făcea să mi-l amintesc ca pe o oază răcoroasă. Am încuiat maşina, m-am rugat tainic s-o regăsesc în acelaşi loc atunci când voi reveni şi m-am îndreptat către *Club Coastal.* În timp ce coboram pe treptele acoperite cu mochetă roşie, pe măsură ce murea gradat cacofonia exterioară, am şimţit cum îmi revine starea de linişte.

Peggy, fata care se ocupă de pălării, avea o înfăţişare nouă. Vreau să spun că numai pe dinafară. Umplutura nu se schimbase, după cum putea să observe oricine şi după cum ea îşi dorea s-o fac şi eu.

— Ia te uită! Se pare c-ai prins cârlig la cartierul select al oraşului. Două nopţi la rând, de când te-nvârţi pe-aici.

— Mi-am închipuit că, dacă o să trec regulat prin locurile astea, s-ar putea să nimeresc şi seara în care o

să ieşi din carapacea asta a ta.

Am indicat fâşiile de material atârnate cu economie în jurul caroseriei ei. A chicotit:

— Vai, domnule Preston, nu m-aşteptam de la dumneata să-mi vorbeşti despre sex. Credeam că voi, detectivii particulari, aveţi încăperea plină cu divane încărcate de doamne care abia aşteaptă să le răsturnaţi pe ele.

— Ei, Peggy, ştii şi tu cum stau lucrurile, i-am şoptit confidenţial. Bărbaţii se dau în vânt după fetele care mai stau şi drept în picioare, din când în când.

Mi-a aruncat un zâmbet plin de-nţelesuri, după care am intrat în club.

Erau mai puţini oameni decât în seara trecută. Taburetul de lângă pian nu era ocupat. Părea că nimeni nu doreşte să se aşeze la bar. Nimeni, exceptându-mă pe mine.

— Ce serviţi, domnule?

Barmanul era acelaşi de ieri.

— Burbon cu apă.

Când mi-a pus paharul dinainte, i-am zis:

— Ia-ţi şi dumneata unul.

— Mulţumesc.

A mai turnat o cupă din aceeaşi sticlă; a plescăit din buze şi a sorbit o dată cu poftă.

Am gustat şi eu din paharul meu. Era un lichid delicios.

— Nu prea-i cine ştie ce agitaţie pe-aici în seara asta, am rostit eu într-o doară.

A clătinat trist din cap.

— Merge cam lent. Majoritatea clienţilor nu prea stau aici. Doar când se arată el...

— Când se arată cine? am întrebat eu imediat.

— Pianistul, Shubert. Trebuia să fie aici de la opt şi juma'.

Vorbea cu tonul plângăreţ al cuiva care vine la timp la locul de muncă şi nu vede de ce nu pot şi ceilalţi să

facă la fel.

— E destul de târziu. Da' poate că-i bolnav.

— Auzi, colo, bolnav! Singura boală pe care o poate avea băiatul ăsta, se vindecă simplu cu ouă crude şi piper. A mai scrântit-o el şi altădată. Ultima oară a dispărut trei zile. După care intră, se aşează la pian şi cântă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ascultaţi la mine, domnule, unii s-au născut cu căiţă pe cap. Dacă vin eu mai târziu c-o juma' dă oră, se-ntruneşte Congresul în sesiune extraordinară, dar ăstuia, pianistului, nimeni nu-i spune o vorbuliţă, chiar de-şi lasă locul să se răcească mai multe zile-n şir.

— Ţs, ţs, am plescăit eu, în semn de compasiune. E-n relaţii aşa de bune cu boss-ul?

— Ai nimerit-o. Da' să nu mă-ntrebi de ce. Nu prea te poţi apropia de el când apare.

— Chiar aşa? Şi ce-l face să fie atât de închis?

Mai gustă niţeluş *Bourbon*.

— Vezi, se-ntâmplă să-i vorbeşti şi se-ntâmplă chiar să-ţi şi răspundă destul de amical. Dar dintr-o dată dispare de lângă tine. Începe să se gândească la cu totul altceva şi, în ceea ce-l priveşte, ai putea nici să nu mai fii acolo. E ca o trăsneală.

— N-a încercat nimeni să-i telefoneze acasă? Vreau să spun, când lipseşte de la lucru.

— Nu mă-ntreba pe mine, a ridicat el neputincios din umeri. Habar n-am unde doarme. Da' există o fată, nu-i decât un copil, care vine pe-aici tot timpul. Dac-aş fi pariat cu cineva, că ea ştie cu siguranţă unde doarme el, aş fi câştigat parale bune. Mi-a rânjit cu subînţeles.

— Aşa? i-am răspuns tot cu un rânjet, pentru a-i arăta ce băieţi deştepţi eram noi doi. Ştiam ora după poziţia acelor unui ceasornic. În acest timp, mă-ntrebam de nu cumva-i vorba despre Ellen Chase. M-am întins spre el şi i-am spus: Ei, dacă nici ea nu-i pe-aici în seara asta, teoria ta ar putea să fie cât se poate de corectă.

M-a împins cu cotul. Ador oamenii care fac asta.

— Ai dreptate. De obicei, ea se iveşte înainte de nouă şi treizeci. Dar nu-n seara asta, amice!

Mă-ntrebam care ar trebui să fie următoarea mea mutare. Venisem, convins fiind că-l voi găsi pe Shubert la treabă. Fără el, nu prea mai aveam ce face aici în seara aceasta. De fapt, mai aveam ceva.

— Ascultă, amice, că vorbim de fete. Eu am venit aici în seara asta, ca să vorbesc cu o domniţă. Ştii, i-am povestit despre... ei... despre colecţia mea de timbre şi ea s-a arătat interesată. Mi-a spus că, oricând doresc să i-o arăt, o găsesc aici.

— Colecţie de timbre? Ha, ha... oare ce denumiri o să i se mai dea? Şi cum o cheamă?

— Nu-i ştiu numele-ntreg. Tot ce mi-a spus ea a fost Fay. Face poze pe-aici.

— Fay aia? Şi-a adunat buzele şi a fluierat fără zgomot. E-ntr-adevăr grozavă, grozavă! Ce-mi place mie la Fay este că are clasă, pricepi? Unele acum nu prea dau multe parale pe asta. Oricând, cu oricine. Fay nu-i aşa. Trebuie să-ţi vadă strălucirea mai întâi. Eşti un norocos, domnule.

— Nu chiar atât de norocos. Am arătat împrejur: n-o zăresc pe-aici.

— Aşa-i. E cam târziu pentru Fay. O fi avut ceva mai multă treabă la *Birds Nest*.

— *Birds Nest*? Ce caută acolo? am întrebat eu.

— Ce caută şi aici. Ştii, Fay nu lucrează la noi.

— Nu, nu ştiu. Mi-a spus c-o găsesc, aici.

A dat din cap impacientat.

— Sigur, sigur vine şi aici, dar lucrează în mod independent. Are afacerea ei proprie. Cu aparatul ăla al ei de fotografiat, face turul pe la vreo cinci localuri. Ultima oprire, înainte de a ajunge aici, este la *Birds Nest*. Dacă ăia au ceva mai special pe-acolo, vreo aniversare sau ceva similar, se-ntâmplă să mai întârzie. Sau să nu mai vină deloc.

Am părăsit scaunul pe care şezusem.

— Ei, mulţumesc pentru conversaţie, am spus. Mă duc în drumul meu.

— Pariez că drumul ăsta trece pe la *Birds Nest*. A clipit vârtos dintr-un ochi.

I-am mai oferit un rânjet încărcat cu subînţelesuri, am plătit băutura şi am plecat. *Birds Nest* era la câţiva paşi. Fay nu fusese aici în seara aceasta. Nu, ei nu ştiau cum aş putea să dau de ea, ştiau însă unde lucrează de obicei, înainte de a ajunge la *Birds Nest*. Numele localului era *La Murphy*. Fay n-a fost nici acolo, dar un chelner avea un număr de telefon. Mi l-am însemnat, am mulţumit şi m-am reîntors la maşina mea. Nu prea mă gândisem eu cine ştie ce la Fay, până ce n-am aflat că nu era angajata *Clubului Coastal*. Asta schimba oarecum datele problemei. Până atunci, eu am fost omul cu fotografia, omul pe care-l baţi în locuri întunecate. Am fost intrusul, care-şi vâră nasul unde nu-i fierbe oala. Chestiile s-au petrecut astfel încă de când eu nu aveam habar că poza aia are vreo semnificaţie. N-a avut nicio importanţă pentru Armstrong şi el reprezenta întregul oraş San Francisco. Dar acum se pare că şi Fay devenise importantă. Eu eram intrusul cu fotografia, dar Fay era intrusa cu negativul. Deci poza aia avea valoare. Nu, nu-i absolut necesar să fie aşa. Mi-am lăsat imaginaţia s-o ia razna. Poate că nimic dintr-astea n-avea nicio importanţă. Cheia era chiar Fay. Trebuia mai întâi s-o găsesc pe ea. Dacă se dovedea că ea se hotărâse doar să-şi ia o seară liberă, să se distreze sau să se odihnească acasă, niciuna dintre ele nu mai însemna nimic.

Chestia care mă făcea să leşin de plăcere, în legătură cu aiureala pe care Moira Chase mi-o pusese în braţe, era că totul se dovedea extrem de complicat. Nu prea credeam eu că, găsind-o pe Fay, aş fi înaintat cine ştie ce în aflarea unei soluţii. Ceea ce-mi era necesar precum aerul era o lungă conversaţie cu Kent Shubert, dar sunt slabe speranţe să poţi descoperi în Monkton City un tip

care vrea să se-mbete cui, cu condiţia să nu-l ştie nimeni.

Am pornit către un garaj deschis toată noaptea. Aveam nevoie de benzină şi de un telefon, pe firul căruia să nu se interfereze ascultători nedoriţi. Numărul lui Fay ţinea de centrala Sierra, care acoperea cartierul unde era situat garajul. N-a răspuns nimeni. Am aşteptat câteva minute şi am încercat din nou. Nimic. Cu ultimul bănuţ, am sunat la alt număr. O voce de bărbat a grohăit:

— Da?

— Dă-mi-l pe Charlie, am spus eu.

— Care Charlie? Tonul a devenit precaut.

— O să ai o surpriză, i-am răspuns.

— A, ăla. Cine-ntreabă?

— Spune-i că-i tipul care-şi tipăreşte singur bancnotele de cinci dolari.

— Aşteaptă puţin.

A trântit telefonul pe o suprafaţă tare. Zgomotul aproape că mi-a perforat urechea. Îmi bâzâia încă în clipa în care receptorul a fost ridicat din nou şi am auzit vocea lui Charlie Surprise:

— Cine-i?

— Haide, haide, Charlie, doar nu ţi-ai pierdut memoria de azi dimineaţă, nu-i aşa? Eu sunt tipul cu recompensa. Tocmai te pregăteai să pariezi pe un cal.

— Ah, dumneata erai... Glasul lui Charlie nu suna chiar ca al unui om care s-a căpătuit, spărgând o bancă.

— Ei, ai reuşit?

— Ce să reuşesc?

— Ai câştigat?

— Câştigat? Părea dezgustat. Crezi că-i aşa de uşor să câştigi? Auzi, mi-am împărţit banii, ştii? Pe trei trasee diferite. În primele patru curse, am luat peste şase sute de puncte. Mă asculţi?

— Te-ascult. Charlie.

— Şi ce crezi că se-ntâmplă? Vin la rând alea trăsnet Ştii, cele cu adevărat grozave. Ei, bine, gloabele alea au

fost atât de ţepoase, că jokeii şi-au scrijelit picioarele călărindu-le.

— Şi te-au uscat, nu?

— Ai brodit-o, a rostit el trist. Am acum un pasiv de patru zeci şi trei de marafeţi.

Perfect. Asta-l făcea pe Charlie disponibil practic pentru orice activitate aducătoare de bani. Pentru indivizi ca el, nebuni după mârţoage, este categoric interzis să datoreze parale vreunui agent de pariuri. N-are odihnă până ce nu-şi achită şi ultimul cent. Ceea ce-i face pe toţi book-maker-ii să primească în primul rând ponturile tuturor Charlie Surprise de pe mapamond.

— Aş putea să mai reduc puţin din datoria ta, Charlie, dacă ai dori să faci ceva pentru mine, m-am oferit eu.

— Cât de puţin? a-ntrebat el precaut.

— Să zicem, cinci dolari.

— Şi ce trebuie să fac?

— Am un număr de telefon. Vreau adresa care i se potriveşte.

Puteam auzi cum respiră greu la celălalt capăt al firului, în timp ce-mi digera propunerea.

— Ai permis, mi-a răspuns într-un sfârşit. Ce te opreşte să-ntrebi singur?

— Nu vreau să atrag atenţia asupra mea în legătură cu asta, i-am explicat cu răbdare.

— Ah, a meditat el la ceea ce i-am spus. Aproape că auzeam clinchetul casei automate din capul lui, încercând să calculeze cam cu cât aş fi dispus să cresc preţul. Ştii, cinci dolari nu-i cine ştie ce. Acum toate se scumpesc de la o zi la alta. Hai să zicem zece...

— Opt, am zis eu pe un ton decisiv. Opt marafeţi pentru numai cinci minute de lucru. Nimic nu s-a scumpit în halul ăsta, Charlie. Şi-apoi, opt din patruzeci şi trei, îţi lasă o datorie de numai treizeci şi cinci de dolari. E o cifră mai uşor de memorat.

— De parc-aş putea cumva să uit, mormăi el. S-a făcut. Când îmi iau banii?

— Treci pe la birou mâine la orice oră. Secretara mea o să ţi-i dea. Acum, adresa. Numărul este: Sierra 00-64109.

L-a repetat literă cu literă şi cifră cu cifră.

— Încă ceva, a continuat el. Problema despre care discutam azi dimineaţă are vreo legătură cu asta? Nu vreau să am necazuri cu persoane importante.

— Charlie, l-am asigurat eu, îţi dau cuvântul meu de onoare: cu mai puţin de două ore în urmă, individul despre care vorbim mi-a jurat că habar n-are de chestia asta.

— Bine, dacă eşti atât de sigur, e O.K. Unde te pot găsi?

La lumina slabă care venea dinspre neonul garajului, am început să cercetez atent instrumentul pe care-l ţineam în mână. Apoi, l-am informat pe Charlie Surprise asupra celor descoperite, subliniind:

— Nu pot rămâne aici mai mult de cincisprezece minute. Dacă nu apari până atunci, rupem contractul.

— Se face, a răspuns el scurt. *Bye*!

Am închis şi am ieşit, lăsând deschisă uşa cabinei. Băiatul de la pompa de benzină era un puşti vesel de vreo nouăsprezece ani.

— Am umplut-o până-n buză, sir. Mergeţi departe?

— Depinde.

I-am întins o bancnotă şi el s-a dus la biroul luminat *a giorno* să-mi aducă restul. Peretele din faţă al biroului era făcut în întregime din panouri mari de sticlă. Casa automată era o chestie demodată, plasată chiar lângă uşă. L-am văzut pe puşti cum se mişcă în interior, cum o deschide şi iese apoi cu restul meu. Şi am mai remarcat că-n afară de noi doi nu mai era nici ţipenie primprejur. Compania făcea economie la salarii, ţinând doar un băieţel de serviciu. Nimic pe lumea asta nu m-ar fi putut opri să-l căsăpesc şi s-o întind cu paralele. Nimic, în afara faptului că eu nu eram dotat cu înclinaţii în direcţia aceasta. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot o va

face, măcar şi pentru faptul că locul te invită la aşa ceva. Când băiatul a ieşit, m-am apucat să sporovăiesc cu el, până-n momentul în care telefonul din cabină s-a pornit să zbârnâie. El a pornit într-acolo, dar l-am oprit, punându-i un braţ pe umăr.

— Este O.K., am spus. E pentru mine.

M-am îndreptat spre cabină şi am ridicat receptorul. Băiatul a rămas pe loc, curiozitatea citindu-i-se pe faţă. Am închis uşa.

— Tu eşti, Charlie?

— Îhî, am adresa pe care-ai vrut-o.

Mi-a comunicat-o. Era o clădire cu apartamente de-nchiriat, la distanţă de două blocuri de unde mă aflam eu. Am reverificat numărul de telefon împreună cu el, pentru a fi convins că discutăm despre locul care mă interesa. Nu doream să dau buzna peste vreun cetăţean particular sau peste altcineva, din cauza vreunei greşeli. După care i-am mulţumit, am agăţat receptorul şi m-am dus la maşină.

— Sunteţi poliţist, sau ceva în genul ăsta, m-a interogat băiatul de la benzină.

Am dat din cap în semn că da:

— Ceva în genul ăsta. Nu prea aş putea spune că sunt impresionat de metodele voastre de securitate de-aici.

L-am lăsat să-şi bată capul cu asta şi am plecat. Poate că-i va da de gândit suficient, pentru a se plânge Companiei că l-au pus acolo drept nadă.

Clădirea unde era localizat apartamentul lui Fay avea doar câteva ferestre luminate. Fără îndoială, acestea indicau că ocupanţii se uitau la filmul de noapte de la televizor. Oameni care şi-au făcut cândva o regulă de viaţă să se vâre-n pat de la ora zece, şi-au dat peste cap toate principiile din pricina cutiei ăsteia de sticlă. Mai-nainte, n-ar fi traversat nici strada să meargă la o gală internaţională de box, dacă aceasta avea loc după orele nouă treizeci p.m. În zilele noastre, stau până dimineaţa

să se zgâiască la nişte filme mai vechi decât bătălia de la Pearl Harbour.

Trebuia să ajung la etajul şase. Conform luminilor colorate de deasupra uşilor, ascensorul părea să fie înţepenit la etajul opt. Am continuat să apăs pe buton, în speranţa că ceva s-ar putea îndrepta. Nu s-a-ndreptat nimic. Am pornit ca un vagabond pe-o scară fără sfârşit. La doi, Fay a-nceput să-mi devină antipatică. Când am ajuns să-mi târăsc picioarele ostenite pe ultimele trepte de la şase, antipatia mea s-a extins asupra tuturor femeilor şi asupra omenirii în general. 609 era a cincea uşă pe dreapta unui coridor luminat anemic. Când m-am apropiat de ea, am găsit-o dată de perete. Am apăsat pe butonul soneriei. Din interior, s-a auzit o uşă şi a apărut un bărbat.

— Haide, a spus el. Cine eşti dumneata?

Am intrat, asigurându-mă că nu-i nimeni pe după uşă. Bărbatul era de vreo douăzeci şi ceva de ani, înalt de vreo cinci picioare şi zece inci şi cu părul blond. Caroseria solidă îi era acoperită de un costum de zi cumpărat la un preţ mediu, o cămaşă cuminte şi o cravată la fel. Ochii săi erau duri şi strălucitori. Chestiile astea le-am observat mai târziu. Ce m-a izbit însă de la-nceput a fost moda revolverelor *38 Police Special.* Eu aveam unul şi el avea unul. Al meu era vârât cu grijă sub sacou, departe de orice privire indiscretă. Al lui se bălăbănea neglijent în mâna sa stângă, îndreptat în direcţia picioarelor mele. Am avut impresia că era pregătit să-l pună-ntr-o poziţie mult mai activă într-un timp extrem de scurt.

— Ia te uită, am rostit eu. Omul legii. Dac-am parcat cumva neregulamentar...

În spatele său era o uşă. Fără-ndoială, cea pe care am auzit-o închizându-se la ieşirea lui. Fără să-şi dezlipească ochii de pe mine, a răpăit:

— Am un client.

Uşa s-a deschis şi a apărut Gil Randall. Randall este

sergent la Secţia Criminală a Poliţiei. La patruzeci de ani, mare cât un bou, Randall arată ca poliţistul tâmpit din visul unui scriitor de scenarii de film: numai muşchi, iar minte – zero. Dar lui nu-i pasă nicidecum că dă o asemenea impresie. Oamenii nu sunt prea atenţi în prezenţa unui poliţist care pare a fi incapabil să-ţi spună cât este ceasul. De obicei, ajung sub cheie înainte de a realiza c-au dat peste altcineva. Dacă-i nevoie, Randall gândeşte repede şi se mişcă şi mai repede. Ştiam că nu te prea poţi odihni cu Randall.

— Oh, nu! a mormăit el. Nu tu. Îl cunoşti?

S-a-ntors către primul bărbat şi m-a arătat cu capul.

— Nu, nu-l cunosc.

— Bine, admiră-l şi-ncearcă să ţi-l aminteşti pe viitor. Se numeşte Preston şi se auto-intitulează detectiv particular. Când este vorba de el, asta-nseamnă că are mână liberă să-şi vâre nasul în treburile poliţiei şi să fie ca musca-n lapte pentru toţi.

După ce-a emis cele de mai sus, a venit la mine:

— Ce faci aici?

— Am venit să văd o fată, i-am răspuns eu.

— Ce fată?

— O cheamă Fay. Mai mult nu ştiu.

— Perfect. Ai venit, deci, să te-ntâlneşti c-o fată. În ce scop?

Pe sub sprâncenele stufoase, ochii lui îmi scrutau atent chipul.

— Ai un ceas la mână, Randall. Ce-aş putea căuta la ora asta la o fată?

— Chiar aşa?

A meditat la răspunsul meu, aşezându-l pe el şi pe mine în faţa informaţiei pe care-o deţinea în creierul său. Informaţie despre care eu nu aveam habar, ceea ce mă punea într-o poziţie precară.

— Ea ştia c-o să vii? m-a întrebat el, deodată.

— Nu, nu era sigură de asta.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Aseară, am răspuns eu.

— Aseară, la o oră anume, sau toată noaptea?

— Ce vrea să-nsemne asta?

Nu-mi plăcea direcţia în care se-ndrepta Randall.

— Vrea să-nsemne că fata nu s-a întors acasă azi-noapte. Mi-a spus fata din apartamentul vecin. A fost cumva cu tine?

Am negat cu capul.

— Nici vorbă. Aseară am vizitat nişte prieteni. Credeam că Rourke te-a informat.

Chipul său arborase o expresie acră;

— Aşa-i m-a informat. Deci, n-ai fost cu ea azi-noapte. În seara aceasta, la ce oră v-aţi despărţit.

— În seara asta? În seara asta nici n-am văzut-o.

— În seara asta, la opt şi jumătate, te-ai întâlnit cu ea la un bar numit *La Sam*. Ori ai atâtea dame, că asta ţi-a pierit din memorie?

Am negat din nou.

— Nu cu mine, Randall. S-o fi întâlnit cu altcineva. Nu eu am fost acela.

S-a gândit un timp la asta, mestecând în gol din măsele.

— Deci, în seara asta n-ai făcut decât să mărşăluieşti până aici, la ora asta? Cam rece, nu-i aşa? Şi dac-ai fi dat de altă companie acum? Ai fi putut să-i telefonezi.

— Am încercat. Acum vreo jumătate de ceas. Dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Şi-atunci, ce rost mai avea să vii?

— Mi-am închipuit că o fi lucrat mai târziu decât de obicei. Am zis că e bine să-i las o jumătate de oră până se-ntoarce acasă, apoi să vin direct. Dacă tot nu dau de ea, las totul baltă şi plec.

— Înţeleg. N-am dreptul să judec mişcările particulare ale cetăţenilor. Vrei s-o vezi? Intră. E-acolo.

Nu doream nicidecum să intru în dormitor. Îmi tremurau picioarele la fiecare pas târşâit pe covor, în timp ce m-am apropiat de uşă şi am deschis-o. Singura

lumină din încăpere venea de la veioza de pe noptieră. Fay zăcea pe pat, cu chipul îngheţat într-o expresie de extremă teroare. Ochii ei erau deschişi atât de larg, încât globii sticloşi păreau a fi gata să iasă în afară. Avea pe ea doar un singur ciorap de nylon şi nimic mai mult. Cineva îi ciopârţise trupul cu un cuţit ascuţit. Asemenea distrugere dementă nu putea fi decât opera unui maniac. Moartea nu-i frumoasă niciodată, dar, uneori, poate fi demnă. Cel ce-i făcuse asta lui Fay a mutilat-o în aşa fel, încât cu greu mai puteai recunoaşte în ea o fiinţă umană. Patul şi podeaua din jurul lui arătau precum pereţii unui abator. Am simţit o gheară în stomac şi m-am înverzit la faţă.

— E-n colţ, mi-a spus Randall.

M-am îndreptat către locul indicat de el. După cinci minute, cu excepţia gustului acru, mă simţeam suficient de bine, pentru a mă-ntoarce în camera unde aşteptau Randall şi însoţitorul său.

— N-arată prea frumos, nu-i aşa?

Randall n-a rostit asta cu duritate. A spus-o pe un ton moale, pe care i-l mai auzisem şi-nainte. Tonul acesta însemna că va face tot posibilul să-l dibuie pe autorul faptei. Am dat din cap şi am început să-mi caut ţigările.

— Cine crezi c-ar fi putut săvârşi, cu bună ştiinţă, un lucru ca acesta, m-a întrebat el.

— De unde să ştiu eu? Voi aveţi dosare speciale pentru maniaci-criminali, nu? i-am răspuns.

— Aşa, deci noi suntem ăia. Ştiai că dispunem de legături directe în acest domeniu, cu majoritatea oraşelor?

Nu ştiam de ce-mi spune mie chestiile alea, dar, atâta timp cât el continua să-mi vorbească, eu eram perfect satisfăcut. Nu mă simţeam deloc în stare să susţin o conversaţie.

— Mi-ai pomenit ceva despre asta acum un an sau doi, i-am răspuns eu.

— Aşa-i. Ei bine, acum totul e pus la punct. Nu ne mai

pierdem timpul, tratând problemele ca pe nişte afaceri locale. Chiar dac-am fi cunoscut numele şi adresa criminalului, asta nu-nseamnă că el n-a mai săvârşit orori dintr-astea în alte zeci de locuri. Aşa că, imediat se transmite totul prin cablu. Rezultatele te vor surprinde. Uneori, vreo jumătate de duzină de dosare, se-ncheie cu o singură condamnare. Dacă individul acesta este un criminal patentat, vom afla destule despre el, până mâine seară.

Am dat din cap, apreciativ. Ţigara îşi făcuse efectul.

— Preston, ştii de ce am vrut s-o vezi?

Am clătinat din cap negativ.

— Poate doar în speranţa că voi fi lovit de remuşcări, după cum se spune, şi mă voi confesa pe loc.

— Nici vorbă. Randall şi-a fluturat pe dinainte mâinile sale mari. Te cunosc de prea mult timp. Am vrut să vezi bine de tot ceea ce i s-a făcut fetei. Am vrut să ţi se-ntoarcă maţele pe dos. Una este să vorbeşti despre astfel de lucruri la secţie, când n-ai văzut nimic, şi alta-i să-i simţi gustul şi mirosul, până ce măruntaiele ţi se revoltă. Am vrut să ai experienţa asta.

— Mulţumesc, am spus eu cu amărăciune. Cred că mă urăşti de moarte.

— Nu te urăsc deloc. Dacă n-ai fi intrat aici în seara asta, nici măcar nu mi-aş fi amintit de tine. Dar ai intrat. Deci trebuie să te ataşezi de Fay. Rourke mi-a spus c-ai făcut aproape acelaşi lucru azi după amiază. Doar că aia a fost o-mpuşcătură clară, nimic de genul ăsteia. Dar ambele au un factor comun: TU. Poate-i doar o coincidenţă. Poate că miercurea este ziua ta de călcat peste cadavre. La secţia noastră care se ocupă, cu omorurile, coincidenţa nu intră în preocupările de serviciu. Dar poate este totuşi o conexiune între cele două cazuri. Ceva care nu ţine de voinţa ta. Ai văzut de ce-i în stare individul. Nu crezi c-ar fi mai bine să curăţăm strada de el?

Vorbea pe un ton familiar, aproape prietenesc. Şi

avea dreptate. Fusese o chestie inteligentă să mi-o arate pe Fay, aşa cum era ea după ce criminalul şi-a terminat treaba. Impactul a fost trăsnitor. Mă cuprinsese o furie nebună împotriva celui ce săvârşise fapta asta abominabilă. Dar ura mea era anonimă. Aş fi putut avea câteva nume, pentru amuzamentul meu, dar nu ştiam cine este ucigaşul. Iar dacă Randall mă bănuia c-aş fi ascuns numele acestuia, de l-aş fi cunoscut, în situaţia în care nu vedeam cadavrul, săvârşea o greşeală enormă.

— Nu te pot ajuta, şi acesta-i purul adevăr. Nu ştiu cine a făcut asta, aşa cum nu ştiu cine l-a omorât pe Băieţel în după amiaza aceasta. Şi de ce-ar trebui să fie vreo legătură între cele două crime?

Randall a ridicat din umeri:

— Cine ştie? Trebuie să-ncepem de undeva, nu?

— Îl arestăm pe tipul ăsta, sergent?

Asta venea din partea celuilalt detectiv. Erau primele cuvinte pe care le-a mormăit după vreo douăzeci de minute de tăcere. Randall i-a aruncat o privire compătimitoare.

— Sigur că da. Doar să-mi spui câte capete de acuzare împotriva lui ai aflat până acum?

Celălalt s-a simţit strâns cu uşa.

— Ei, eu... cred că poate fi declarat suspect...

— Suspect, ă? Suspect de ce? Nu el a omorât-o pe fată.

Blondul era o figură nouă pentru mine. Aceasta, cuplată cu atitudinea lui Randall faţă de el, îmi spuneau că era la fel de nou şi pentru Divizia de Cercetări Penale. Se hotărâse să tragă tare cu ideea sa:

— De unde să ştim noi asta, sergent? Nimeni nu l-a întrebat pe unde-a hălăduit toată seara.

— N-o să-ţi placă ceea ce-ţi voi dezvălui acum: Toată seara am căutat-o pe Fay.

Privirea lui a păstrat expresia iniţială:

— Ai căutat-o, unde?

I-am spus unde. I-am oferit tabloul complet al

căutărilor mele, locurile pe unde-am colindat, persoanele cu care am vorbit, ora exactă, etc. Când am terminat, Randall a dat din cap şi s-a întors către asistentul său:

— Mulţumit?

— Nu. Astea ni le-nşiră nouă. Dar de unde ştim noi că-i chiar aşa? De unde ştim că de-aici nu va alerga la aeroport să prindă avionul de Hong-Kong sau ceva asemănător?

Respiraţia lui Randall a şuierat trist printre dinţii strânşi. El face asta când este obligat să accepte ceva ce nu-i place.

În speţă, să-i explice acestui puşti cine eram eu.

— Sunt două probleme: cum de ştim că-i adevărat? Pentru că o spune el. Pentru că l-am controlat de-o sută de ori până acum şi-ntotdeauna a fost adevărat. A ridicat o mână, în momentul când celălalt se pornise să zică ceva: Aşteaptă. Bineînţeles că vom controla. Cu atenţie. Dar se va potrivi perfect. Apoi, parcă ziceai ceva în legătură cu posibilitatea ca Preston să facă aripi. Asta nu se va-ntâmpla. După părerea mea, oricine se prezintă ca detectiv particular, este un cetăţean indezirabil. Inclusiv Preston. De ani de zile îmi tot pune beţe-n roate într-o formă sau alta. Dar nu va tăia niciodată femei cu un cuţit de măcelărie.

Ultima frază exprima o finalitate clară. Lecţia se terminase. Bobocelul n-a fost invitat să mai lanseze vreo întrebare.

— Mulţumesc, Randall, am rostit eu solemn. Aş putea să te utilizez când mi se vor cere referinţe?

— Nu mai face pe deşteptul, a mormăit el. Ştiu că n-ar trebui să-ţi dau drumul. Ceea ce ar fi corect să fac, ar fi să te duc la secţie şi să-ţi pun câteva întrebări amicale. La subsol. Sunt sigur că tu ştii ceva în legătură cu asta.

Fusese o momeală care să-l facă pe recrut să revină-n joc.

— Şi-atunci de ce nu-l înhăţăm, sergent? Vreau să zic, de ce nu-l băgăm la zdup?

— Pentru că, fiule, eu sunt capul aici. Ştiai că sunt primul pe lista cu sergenţii? Cam într-un an voi primi insigna de aur. Locotenentul Rourke o are de doisprezece ani. Iar în după amiaza aceasta, locotenentul Rourke i-a dat drumul acestui om, într-o situaţie asemănătoare. Iar regulamentul spune că, dacă vreau să-l închid pentru ceva, trebuie mai întâi să-l consult pe ofiţerul superior. Ai priceput?

— Sigur. Dar locotenentul este acasă. Am putea să-i telefonăm...

— Să-i telefonez? Nu prea m-ai ascultat cum se cuvine, nu-i aşa? Locotenentul este acum în pat. Azi noapte, n-a ajuns deloc acolo. Dacă l-a lăsat în după amiaza asta liber pe Preston, a avut el motivele lui. Şi, de obicei, acestea sunt motive foarte puternice. Preston nu va arunca oraşul în aer nici în noaptea asta, nici într-altă noapte. Aşa că, nu eu voi fi acela care să-l trezească pe locotenent în mijlocul nopţii, să-l întrebe dacă e O.K. să interoghez pe cineva care poate fi interogat la fel de bine, mâine dimineaţă. Am reuşit să te luminez cumva?

Asistentul se făcuse mic de tot.

— Ai auzit ce am spus eu, Preston? Raţiunea pentru care vei părăsi liber camera aceasta nu este aceea că aş fi terminat cu tine. Întinde-o, până ce pişercosul ăsta nu mă împinge să fac vreo prostie. Mâine dimineaţă, să fii la secţie. La prima oră.

Există momente propice prezentării de contraargumente şi momente când indiferent ce spui iese prost. Am pornit urgent spre uşă şi am ieşit înainte ca el să se răzgândească. În timp ce mă-ndreptam către casă, mă străduiam să mă autoconving că tot ceea ce se-ntâmplase cu Fay, n-avea nici în clin, nici în mânecă în vreun fel cu celelalte probleme. N-avea nicio legătură cu Shubert şi cu Ellen Chase, cu Moira Chase sau cu Toreno. Sau cu Băieţelul Wiener, al cărui trup se congelează acum în compartimentul său frigorific de la morgă. Dar vezi că ştiam, totuşi, că toate acestea se leagă-ntre ele.

Din punctul meu de vedere, era clar că omul care a omorât-o pe Fay, s-a străduit în mod deliberat să facă astfel încât acţiunea sa să semene cu opera unui psihopat. Nici în ruptul capului nu puteam crede că el sau ea erau nebuni. Doar foarte inteligenţi. O inteligenţă diabolică. M-am înfiorat când prin minte mi-a fluturat pentru o clipă amintirea lui Fay, întinsă de-a curmezişul patului. Şi totuşi, ce fel de creier avea cel care a găsit o asemenea cale pentru a-nlătura suspiciunile? Mai eram sigur de ceva: Fay a fost ucisă, pentru că deţinea negativul unei fotografii a cărei copie unică se afla la mine. Iar dac-aveam dreptate, atunci era cert că acela care-o înlăturase pe Fay, era una şi aceeaşi persoană cu cel ce-l angajase pe Wiener să mă cotonogească. Iar singurul care putea fi implicat, era omul din fotografie – Kent Shubert. Şi Shubert lipsea de la *Club Coastal.* Dacă el era împărţitorul de moarte, atunci cunoştea şi faptul că eu aveam poza lui în continuare. Şi-atunci va trebui să vină personal să şi-o ia.

Am intrat cu maşina în garajul de la subsolul casei în care locuiam, am oprit motorul şi am stins farurile. Apoi am ieşit din maşină şi am urcat panta de ciment, mergând pe-acelaşi drum pe care fusesem şi cu o seară în urmă, când m-a atacat Wiener cu oamenii săi. N-am realizat în ce cumplită stare de tensiune mă aflu, până ce n-am ajuns sus. Atunci am simţit o totală relaxare şi mi-am dat seama, că mă aşteptasem ca cineva să-ncerce să repete figura. M-am îndreptat către intrarea principală a clădirii.

CAPITOLUL 7

Erau orele opt şi jumătate ale unei splendide dimineţi de joi şi, în timp ce-mi sorbeam cafeaua din ceaşcă, încercam să mă conving de unul singur ce grozav este să fi viu într-o asemenea zi. Un gând poznaş nu-mi da pace, şoptindu-mi că poate mai potrivit ar fi să spun „norocos”. N-am avut pic de linişte toată noaptea. Nu sunt eu un tip deosebit de nervos, dar am ajuns la concluzia că deţin ceva ce este dorit de altcineva. Şi Fay a avut ceva, iar eu am văzut ce i-a făcut acel altcineva. Graţie lui Randall. Aşa că mi-am petrecut o bună parte din noapte, închipuindu-mi că aud paşi prin împrejurimi. Paşii cuiva cu un cuţit de măcelărie în mână. M-am liniştit abia când prima rază de lumină a pătruns prin fereastră. În final, am reuşit să prind vreo două ore de somn şi iată-mă acum proţăpit la o masă, cu aburii aromaţi ai cafelei, mângâindu-mi obrajii, pe măsură ce se înălţa din ceaşca legănată leneş în palme.

Brusc, a sunat soneria. Nu i-am dat nicio importanţă, în speranţa că vizitatorul va pleca. N-am avut noroc. De data asta a-nceput s-o apese intermitent, de parc-ar fi

transmis ceva prin alfabetul Morse.

— Bine, bine, am ţipat eu, târându-mă, somnoros, către uşă.

Am împins încuietoarea şi am deschis. Afară era Moira Chase. Părea că nici ea nu s-a bucurat prea mult de odihna nopţii.

— Domnule Preston, a dispărut Ellen!

Era foarte, agitată. Cuvintele parcă-i bolboroseau singure prin gură. A rămas pe loc, mutându-şi continuu poşeta dintr-o mână în cealaltă.

— Uşurel, i-am spus eu. Intraţi.

A intrat, a trecut pe lângă mine şi ochii i s-au făcut cât cepele la vederea *38*-ului din mâra mea, ascuns până atunci în dosul uşii. Mi l-am îndesat iute-n buzunar şi am condus-o spre un fotoliu. S-a aşezat ascultătoare, dar a ţâşnit deodată în sus şi a pornit să rătăcească de colo-colo, ca o mâţă care vrea să iasă afară.

— Liniştiţi-vă, doamnă Chase, mai bine spuneţi-mi toată povestea, i-am propus. Apropo, nu vreţi puţină cafea?

A dat din cap negativ. Astăzi, părul ei nu se bucurase de prea multă atenţie, dar, aşa ciufulit cum era, nu făcea decât să arate ca acele coafuri „naturale”, pentru care se plăteşte o groază de parale. Era exact cum mi-o imaginasem eu fără coc.

— Nu, mulţumesc. A dispărut. A dispărut cu-adevărat. Am scotocit prin tot oraşul. Parc-ar fi căzut în mare...

Realizând înţelesul celor rostite, ea şi-a întrerupt debitul verbal şi dinţii puternici şi regulaţi au muşcat buza inferioară.

— Vreau să spun... a-nceput ea.

— Ştiu ce vrei să spui, doamnă Chase. Încercam să fiu delicat. Acum, ascultaţi-mă. Aveţi ceva să-mi comunicaţi, nu-i aşa? Vreau să-mi spuneţi tot. Asta n-o să dureze decât câteva minute. Chiar de-ar fi să vină sfârşitul lumii, noi tot trebuie să discutăm serios despre asta. Cele câteva minute nu pot reprezenta vreun

impediment material. Ce-ar fi să stăm puţin jos? Vă rog.

Moira a dat din cap, s-a întors la fotoliul ei şi s-a aşezat ţeapănă pe marginea lui.

— Aţi mâncat ceva în dimineaţa aceasta, m-am interesat eu.

Părul castaniu s-a vălurit iarăşi dintr-o parte într-alta.

— Sunteţi binevenită, i-am spus. Vom discuta, după ce beţi o ceaşcă de cafea.

Nici măcar n-a-ncercat să mă contrazică. În timp ce eu mă agitam în căutarea unei alte ceşti, ea şedea acolo, perfect nemişcată, fără să rostească o vorbă, cu ochii aţintiţi spre fereastră. Am pus ceaşca alături de ea. Părea că nici nu m-a observat.

— Bea! i-am ordonat eu. Aici.

I-am ridicat mâna şi i-am aşezat ceaşca în palmă. M-a privit cu ochii înconjuraţi de cercuri vinete. Apoi a sorbit din ceaşcă, a-nghiţit şi s-a strâmbat.

— N-are zahăr, a protestat ea.

Am adus zahărul. Şi-a turnat niţel în lichidul fierbinte şi a gustat din nou.

— Splendid! a exclamat.

În timp ce-şi bea cafeaua, am observat cum se relaxează treptat, cum s-a aşezat mai confortabil în fotoliu şi arată mult mai destinsă.

Şi-a luat o ţigară din pachetul pe care i l-am întins, a scuturat-o pe braţul fotoliului, a aprins-o şi a-nghiţit fumul cu lăcomie.

— Mulţumesc.

— Regret că n-am turceşti, m-am scuzat eu. Dac-aş şti că veţi deveni un vizitator permanent, aş întreprinde câte ceva în această direcţie.

— Asta-i foarte bună.

Este surprinzător ce pot face pentru un om o ceaşcă de cafea şi o ţigară. Am văzut tipi care n-au ştiut ce-i patul vreo trei zile, cum sar în sus, gata s-o pornească vitejeşte pe un traseu noroios de zece mile, după un asemenea tratament. Într-o zi, cineva dotat cu ceva

creier, va descoperi în ce constă şmecheria. Şi tipul va face milioane într-un timp extrem de scurt.

— Să-ncercăm acum, i-am sugerat eu. Începem cu-nceputul. Când aţi văzut-o pe Ellen ultima oară?

— Ieri după amiază. După plecarea dumitale, ea a reintrat în casă. Se pare că ai impresionat-o foarte mult. A vrut să ştie cine eşti şi tot ce-i puteam spune despre dumneata.

— I-ai spus?

— Nu atunci. Ea credea că... ai fi...

— Un prieten de-al dumitale? i-am sugerat eu. Un prieten intim?

— Da. Şi-a lăsat privirile-n podea, ruşinată. Ştii că adolescenţii aceştia nu-şi pot imagina că un bărbat şi o femeie pot discuta şi despre altceva decât...

— Ştiu. Uneori consider că adolescenţii au un punct de vedere destul de corect.

A zâmbit vag, dar surâsul i-a dispărut repede.

— Necazurile au început după prânz. Am plecat să mă plimb puţin. Ellen mi-a spus că are câteva telefoane de dat şi n-aveam de gând să stau acolo s-aud acele interminabile peroraţii despre ultimele discuri cu muzică de jazz. Când am revenit, ea mă aştepta. N-am mai văzut-o nicicând atât de furioasă. Mi-a spus ce făcuse. Sunase la fiecare domn Preston din cartea de telefon, până ce a aflat care dintre ei erai dumneata.

— Ah, am dat eu din cap, secretara mea mi-a spus că ieri a sunat o femeie. Nu m-a cerut pe mine, a vrut doar să ştie dacă eu eram acel Preston. Cu siguranţă c-a fost Ellen.

Într-un fel, eram bucuros. Ascunsă în mintea mea, era suspiciunea c-ar fi putut fi vorba de Fay şi că dac-aş fi avut posibilitatea să vorbesc cu ea, fata ar mai fi acum în viaţă. M-am liniştit, cel puţin din punctul acesta de vedere.

— Ellen a fost, a aprobat Moira. A ghicit imediat că este vorba despre ea şi despre bărbatul acela, Shubert.

M-a luat prin surprindere şi mă tem c-am spus mai mult decât trebuia.

— I-ai spus despre afacerea noastră?

— Da. În mod normal, n-aş fi făcut asta. Nu-mi pierd uşor controlul, dar dac-o vedeai pe Ellen în mânia ei nebunească... M-a luat complet pe nepregătite. Nu eram gata pentru aşa ceva.

— Înţeleg, am oftat eu. Şi ce-a mai fost după asta?

— A continuat să urle un timp. Domnule Preston, nu mi-am putut închipui c-ar fi posibil să trăieşti ani de zile cu cineva în aceeaşi casă şi totuşi să nu realizezi ce scene cumplite este capabil să-ţi facă. Eu... eu cred că amândouă ne-am ieşit din fire. La amintirea scandalului cu fiica vitregă, chipul ei a căpătat o expresie plină de-ngrijorare. Apoi, ea s-a dus în camera ei. M-am gândit că va musti acolo câteva ore, după care vom discuta amândouă în mod raţional. Dar seara, devreme, a reapărut deodată, îmbrăcată de drum, cu o valiză-n mână. Mi-a spus că pleacă.

— Pentru a se duce la Shubert?

— Nu s-a exprimat chiar aşa. N-a spus decât că pleacă şi că nu se mai întoarce niciodată. Peste câteva luni, va primi moştenirea lăsată de tatăl ei. Vor fi destui care să-i împrumute bani de hotel, până la ziua ei de naştere.

— Ai încercat cumva s-o opreşti, doamnă Chase?

— Nu prin forţă. Am implorat-o să nu plece. Nici n-a vrut să discute cu mine. Mi-a spus, c-am avut timp suficient în convorbirea noastră anterioară, să-i comunic toate opiniile mele. În afară de încercarea de a o aşeza pe un scaun, nu prea vedeam ce-aş mai putea face pentru a o opri.

Ceea ce era destul de adevărat.

— Are o maşină personală?

— Are un M.G. roşu. Este unul dintre lucrurile care-i produc o plăcere infinită. Adesea iese cu maşina şi face două-trei sute de mile doar ca amuzament.

— Destul de neobişnuit pentru o fetiţă de şaptesprezece ani, nu-i aşa? Vreau să spun, dacă luăm în consideraţie faptul că, în general, duce o viaţă destul de liniştită.

— Tocmai de aceea i-am şi permis s-o aibă. Este un şofer experimentat, unul dintre cei mai buni din câţi am văzut eu. Cel puţin din pricina asta n-am avut de ce să-mi fac griji.

— Perfect. Şi-a azvârlit valiza în maşină şi a plecat. Apoi?

— La-nceput nu prea mi-a păsat. Eram sigură că se va-ndrepta către vreuna dintre prietenele ei, ai cărei părinţi au să mă informeze pe loc unde se află ea. Apoi am telefonat în vreo două locuri pe unde bănuiam c-ar putea să fie. Fără succes. Treptat, am început să mă neliniştesc. Am sunat la Bart Lytton. El a fost foarte îngrijorat de la bun început. Mi-a spus să-i duc imediat o fotografie de-a lui Ellen. Când am ajuns la el acasă, mă aşteptau deja patru bărbaţi. Erau de la o agenţie importantă. Cred că de la *Fording*.

— *Fordham*, am corectat-o eu. Sunt extinşi pe toată America. Oameni de toată încrederea şi toate celelalte. N-aş dori să par urâcios într-o situaţie ca aceasta, dar sunt cumva interesat în ea. De ce nu m-ai chemat pe mine? Alături de *Fordham*, vreau să spun? Ştiu că ei sunt o-ntreprindere renumită. Nu vreau să zic nimic rău împotriva lor. Dispun de aparatură de-naltă clasă, şi de resurse care mie nu-mi vor fi niciodată accesibile. Dar eu sunt interesat în treaba asta.

În momentul acela, interesul meu era să aflu de ce m-a exclus Moira.

— Da, este exact ceea ce a spus şi domnul Lytton. Dar el a-ncercat să-ţi telefoneze, însă n-a căpătat niciun răspuns. Am încercat şi eu de la el de-acasă. De două ori.

— La ce oră?

— Ei, opt şi jumătate şi, probabil, din nou, după o oră. Se potriveşte. Eram pe drum spre *Alhambra*. Iar mai

devreme, când am încercat eu s-o contactez pe Moira, ea era pe drum către casa lui Lytton.

— Am fost plecat atunci, am aprobat eu. Deci, băieţii aceia au pornit într-un tur pe la toate hotelurile şi-aşa mai departe, în căutarea lui Ellen. Ce făceai dumneata în vremea asta?

— M-am dus acasă. Am stabilit că-mi vor raporta acolo, dacă vor afla ceva nou. Simţeam că trebuie să stau acasă, pentru cazul că Ellen s-ar fi răzgândit sau ar fi avut vreun accident ori altceva similar.

— Bineînţeles. I-ai trimis pe băieţi şi la *Club Coastal*? Şi la pianist?

— Da. Nu le-am spus nimic din ceea ce era prea intim. Le-am zis doar că era unul dintre prietenii ei şi că ea se ducea adesea acolo să-l asculte.

— Ei, n-a avut ocazia să-l asculte şi aseară. N-a apărut pe la Club şi nici Ellen nu s-a ivit pe-acolo, cât timp am fost eu prezent.

Moira şi-a scuturat capul aprobator.

— Ştiu. Şi tocmai când mi s-a comunicat asta, domnule Preston, am început să simt teama. Îţi dau cuvântul meu, dacă în următoarele zece minute aş afla că Ellen s-a căsătorit cu omul acesta, Shubert, nici că mi-ar păsa. Doar să mi se spună că-i bine. Dar vezi că bărbaţii aceia au scotocit prin tot oraşul. Sunt experţi şi, dacă ei spun că ea nu-i aici, eu trebuie să-i cred. Dar a lipsit de-acasă toată noaptea. Mi-e frică. Atât de frică, încât nici nu vreau să vorbesc despre asta. Mi-e groază să-mi analizez prea minuţios gândurile. Aş putea să-mi pierd minţile.

Agitaţia revenise. Pieptul i se-nălţa şi-i cobora într-o emoţie înăbuşită. Respiraţia ei era zgomotoasă.

— Controlaţi-vă! i-am spus eu cu duritate. Am destule necazuri şi fără o coconiţă topită, care să-mi pice pe jos şi să-mi păteze toată mobila.

A fost ca şi cum cineva i-ar fi aruncat în faţă o găleată cu apă de la gheaţă.

Şi-a ţinut respiraţia, s-a ridicat şi s-a-ndreptat iute către mine:

— O să te omor, o să te omor! a strigat, repezindu-se la mine cu unghiile. M-am dat repede un pas înapoi şi i-am lipit palma de obraz. A-ngheţat pe loc. Urmele albe ale degetelor mele ieşeau mult în evidenţă pe tenul ei bronzat. Moira stătea în picioare, înghiţind porţii mari de aer. Şi-a ridicat lin o mână la obraz şi a-nceput să-şi mângâie delicat locul unde-o lovisem eu. Când a-nceput din nou să vorbească, vocea sa avea un timbru perfect controlat şi normal.

— Îmi pare rău, nu-ţi sunt de prea mare ajutor, nu-i aşa?

— Şi mie-mi pare rău. Mai târziu te poţi răzbuna pe mine, dar acum avem o groază de treabă.

— Treabă? a rostit ea mirată. Ce-am mai putea face noi, care să merite să fie făcut? Chiar dumneata mi-ai spus că nici nu visezi să-i concurezi pe cei de la *Fordham*.

— N-am spus aşa ceva. Am spus doar că ei au mai multe posibilităţi, şi-atât. Există însă anumite lucruri pe care eu le cunosc, iar ei nu. Şi nici dumneata.

Ochii negri au scăpărat scurt.

— Vrei să zici c-ai putea şti pe unde se află ea?

— N-am de gând să-ţi întraripez speranţa cu asemenea aserţiuni. Dar sunt câteva lucruri care trebuie făcute şi care decurg din acea anchetă inofensivă pe care m-ai pus s-o întreprind. Iar dumneata mă poţi ajuta.

— Orice. Absolut orice. Ce vrei să fac?

— Mai întâi, să îmi răspunzi la o-ntrebare: când oamenii lui Lytton ţi-au raportat că Shubert lipseşte de la *Club Coastal*, te-ai gândit să-l suni pe Toreno şi să-l întrebi dacă ştie cumva unde-l poţi găsi?

A dat din cap că da.

— Sigur, ăsta a fost primul lucru pe care m-am gândit să-l fac. Tonul său era plin de amărăciune. Bunul meu prieten Vic Toreno a fost dur cu mine. Foarte dur. Mi-a

spus că nu era dădaca lui Shubert şi că, în fond, ce mi-a venit să-l întreb tocmai pe el? El nu pusese monopol pe toţi pianiştii de pe Coasta de Vest şi că Ellen, probabil, şi-o fi găsit vreun şofer de camion pentru a petrece câteva nopţi cu el. Copiii aceştia de familie bună săvârşesc întotdeauna chestii din astea. Din câte a observat el la Ellen, ea era făcută din acelaşi aluat cu ceilalţi.

Nu prea ştiam ce să răspund la asta. Chiar şi pentru Toreno, răspunsul era destul de grosolan, mai ales că era adresat unei presupuse prietene ajunsă, practic, la capătul puterilor din pricina grijii. Sau, poate, unii vor vedea lucrurile dintr-un unghi diferit. Pot crede că ceea ce-o necăjea mai mult pe Moira Chase nu era atât dispariţia fiicei ei vitrege, cât o posibilă ruptură cu prietenul ei iubit, Toreno. Aşa ceva le-ar putea trece unora prin minte. Nesuferiţilor acelora suspicioşi. Ca mine.

— Bănuiesc, deci că acum nu mai eşti în relaţii chiar atât de, să zicem, prietenoase, cu Vittorio?

— Nu vreau să-l mai văd în ochi! O spunea cu toată convingerea.

— E bine aşa. Vreau să spun, că simţi astfel. Exceptând fragmentul cu hotărârea de a nu-l mai vedea. S-ar putea să fie necesar.

— Pot să-ntreb de ce?

— Uite ce-i, doamnă Chase, dumneata nu eşti copil, deci eu nu te voi trata ca pe un copil. Toreno este un bandit. Ştii şi dumneata asta, la fel de bine ca mine. Până acum nu te-a deranjat treaba asta, deoarece nu avea implicaţii directe asupra dumitale. Perfect, pentru mine-i totuna. Nu vreau să-ţi ţin predici.

— Ştiam că-n trecutul său mai exista şi altceva în afara jocurilor de noroc. Şi-a croit drumul în sus, pornind de pe stradă şi ştiu c-aşa ceva nu-i deloc uşor. Dar am crezut că toate acestea sunt de domeniul trecutului. Acum are *Alhambra* şi singurul lucru ilicit de-acolo este jocul de noroc. În statul nostru nu poţi găsi o persoană

din trei, care să considere aceasta ca fiind o crimă. M-a privit cu neîncredere. Ei, bine, dacă vrei să ştii ce credeam eu despre asta, află că l-am considerat ca fiind un fost escroc, care şi-a făcut suma şi care acum este pe jumătate pensionat.

— Îl iubeai? am întrebat calm.

— Iubire, şi-a ondulat buzele în timp ce rostea cuvântul. Ce-aş putea şti eu despre iubire? Înainte de a-l fi-ntâlnit pe F. Harper Chase, tot ce mi-a fost oferit au fost invitaţii la pat. Comparativ cu ceea ce am avut până acum, oferta lui a fost foarte directă şi cu mult mai profitabilă. Aşa că m-am lăsat cumpărată de un bătrân, în schimbul confortului şi securităţii. M-ai întrebat de iubire, domnule Preston. Nu ştiu. Dar Vic Toreno era un animal cât se poate de masculin, în preajma căruia îmi plăcea să mă aflu. Ajunge atât?

— S-ar putea, i-am răspuns eu. Şi el simţea tot aşa?

— Ieri aş fi spus – da. Astăzi nu mai sunt la fel de sigură. Ah, nu-ţi face o impresie greşită. Niciunul dintre noi n-a fost nebun după celălalt. Dar amândoi ne satisfăceam reciproc.

M-am răsucit pe scaun într-o poziţie în care să nu mai am tot timpul în faţa ochilor picioarele lungi şi subţiri ale Moirei.

— Dacă te supără întrebările pe care le pun, n-ai decât să mă trimiţi la naiba, i-am spus. Dar ţine minte că pentru dumneata o fac.

— Continuă, domnule Preston. Ce ţi-a mai rămas necunoscut în legătură cu mine?

— În clipa aceasta, nu dumneata mă interesezi, ci Toreno. Spune-mi, care erau relaţiile dintre el şi Ellen?

Dorinţa ei de a mă informa a cam început să pălească:

— Cu Ellen? Ce anume vrei să spui cu asta?

— Nu ceea ce este clar că gândeşti dumneata acum. Vreau să spun, glumea cu ea, aşa cum ar face orice om de vârsta lui, sau o trata ca de la egal la egal, sau cum?!

— Oh, atmosfera a-nceput să se mai încălzească, s-au întâlnit numai de vreo câteva ori. Aş spune c-o mai sâcâia uneori, râzând de capriciile ei, dar, în general, aveau relaţii destul de amicale. Da, aş putea spune că mai mult ca de la egal la egal.

— Aşa, şi de cât timp îl cunoşteai pe Toreno, când l-a vârât pe Shubert pe fir?

Fruntea ei s-a încreţit uşor din pricina superconcentrării.

— De vreo două, poate de trei săptămâni. Nu-mi amintesc exact. Ascultă, nu cumva vrei să-mi sugerezi că Vic l-a adus pe omul acela special pentru a realiza o legătură între el şi Ellen? Dar asta-i de-a dreptul ridicol! Ridicol!

Am oftat. Şi încă nici nu ajunsesem la partea cea mai grea.

— Tot ce se poate. Ieri mi-ai spus că Toreno a fost cel ce l-a adus pe Shubert la voi acasă. Cum s-au întâmplat lucrurile?

A rămas puţin pe gânduri:

— Vic este foarte entuziasmat de pianiştii de jazz. Probabil că ţi-am spus asta, nu?

Am înclinat afirmativ capul.

— Îmi pomenise de Shubert de mai multe ori. Mi-a promis că-ntr-o seară o să-l aducă de la *Alhambra*, special pentru mine. Şi a făcut-o. Am fost flatată că s-a deranjat astfel.

— Natural. În seara aceea a fost şi Ellen?

— Nu. Surpriza era pentru mine. Vic face asemenea lucruri. Ellen m-a invidiat, când i-am povestit despre asta.

— De ce?

— Pentru că ar fi vrut şi ea să-l asculte. Fusese cu prietenii ei de mai multe ori la *Club Coastal*. Ar fi fost un triumf pentru ea să le poată povesti amicilor că Shubert i-a cântat ei personal, fără alţi clienţi.

Acum am ajuns la partea care-i va displace profund

Moirei.

— Şi-atunci Toreno i-a comunicat că i-l va aduce într-o seară?

— Ceva de genul acesta. Chipul ei exprima uimirea. Am uitat detaliile, dar cam aşa s-a-ntâmplat. Unde vrei s-ajungi, domnule Preston?

Mi-am dres glasul.

— Doamnă Chase, aş vrea, cu ajutorul dumitale, să lămuresc unele probleme. Întrucât sunt lucruri pe care le cunoşti deja, s-ar putea să ţi se pară inutil. Dar nu-i aşa. Ceea ce-ncerc eu să fac acum, este să re-asamblez informaţiile într-o ordine nouă. Când o să termin, s-ar putea ca tabloul să ţi se pară complet diferit.

A zâmbit incert.

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti, dar cred că doresc să-ncerc. De ce să nu vreau s-aud lucruri pe care deja le cunosc şi le accept?

— Asta rămâne la latitudinea dumitale, i-am spus. Oh, şi cu o condiţie. Să nu mă-ntrerupi. Altfel pierd continuitatea.

M-a privit cumva curios, a dat din cap şi s-a reaşezat în scaun.

— Dă-i drumul!

— Începem cu câteva luni în urmă. Două femei locuiesc într-o casă din Monkton City. Una este frumoasă.

A roşit de plăcere. Am mişcat uşurel din cap.

— Frumoasă, la-nceputul celor treizeci de ani ai săi, moderat de bogată. Cealaltă este o adolescentă drăguţă, care va deveni răpitoare, când va creşte mare. Peste câteva luni, adolescenta urmează să moştenească nici mai mult, nici mai puţin, decât o cincime dintr-un milion de dolari. O foarte mare sumă de bani, chiar şi pentru timpul nostru.

În timp ce vorbeam, m-am îndreptat spre masă şi am scurs în ceaşca mea ultimele picături de cafea.

— În oraş apare un amator de jocuri de noroc Nu se ştie cum, dar a reuşit să pună mâna pe o proprietate

foarte greu de obţinut. O transformă-ntr-un cazino. Pentru motive doar de el cunoscute, mai cumpără şi o bombă pe Conquest Street. Conquest este exact opusul lui Millions Mile. *Club Coastal* nu se asortează nicidecum cu *Alhambra* şi totuşi, jucătorul le cumpără pe amândouă. La *Club Coastal*, aduce un pianist. Şi nu unul care doar să ciocănească pe clape, ci un stilist, un muzician de clasă, care are ceva de oferit auditoriului. De ce să bagi un asemenea om, într-un coteţ ca acela numit *Coastal*?

A dat din cap cu putere.

— Exact. Păi, Shubert ar fi putut face avere la televiziune sau...

Când a văzut ce mutră fac, i-a pierit glasul.

— Te rog, fără întreruperi. Oricum, să ştii că întrebările nu le pun în speranţa de a căpăta vreun răspuns. Încă nu ştiu despre ce-i vorba. Totuşi, acesta a fost aranjamentul. Curând, oamenii au început să vină s-asculte muzică. Oameni de tot felul. Oameni bogaţi, oameni săraci. În momentul de faţă, vom uita de cei săraci şi ne vom concentra asupra celor bogaţi. Mai ales asupra fetelor. Una dintre fete este şi adolescenţa noastră. Ea vine aici cu prietenii şi prietenele sale. Majoritatea acestora au bani sau vor fi în bani foarte curând. Jucătorul începe să cerceteze grupul, mai ales pe fete. Cele mai multe provin din cămine dotate cu numărul obişnuit de părinţi. Mai sunt şi cazuri în care a intrat în scenă divorţul, dar ele sunt descalificate din alte motive. Fie că mama trage zdravăn la măsea, fie că-i prea planturoasă şi arată aşa, încât este discutabilă puterea ei de atracţie asupra unui om precum jucătorul, doar pe baza calităţilor ei fizice.

De unde stam, am scrutat-o un moment pe Moira. Îşi pierduse orice culoare. N-a apărut nicio tentativă de a mă întrerupe.

— Deci, după cum am spus, genul acesta de femeie iese din competiţie; şi-ar putea închipui că jucătorul

vânează averea lor şi să devină suspicioase în legătură cu el sau cu oricare alt prieten pe care el l-ar aduce cu sine. Dar ele ar greşi de la bun început. Jucătorul nu va fi interesat de banii lor sau, desigur, doar ca o consideraţie subsidiară. Atunci el continuă să caute. În sfârşit, ajunge la adolescenta noastră. Fără tată, fără mamă. În locul acesteia – o mamă vitregă. Tânără şi frumoasă. Oricare bărbat ar fi considerat nebun să nu-ncerce, indiferent de problema banilor. Jucătorul încearcă.

Am continuat în grabă, pentru a nu-i lăsa timp să spună ceva.

— Încearcă şi este omul care ştie cum să cucerească o femeie. Mama vitregă marşează. Mai ales că este puţin intrigată de ideea de a fi asociată cu un personaj din lumea interlopă. Ei, am ridicat eu mâna în momentul în care ea a deschis gura, asta a fost, s-a întâmplat la-nceput. Situaţia devenise propice pentru ca jucătorul să-şi introducă şi prietenul – pianistul.

Adolescenta este profund impresionată. Astfel, la puţin timp după aceasta, am avut gata formate două perechi. Jucătorul are de gând să lase lucrurile să se desfăşoare liber încă vreo câteva luni, după care adolescenta va beneficia de dreptul ei la succesiune. Pianistul se va-nsura cu două sute de mii de dolari şi dacă au noroc, mama vitregă nici măcar nu va realiza c-a fost păcălită. Şi chiar dacă realizează asta, tot nu va mai avea nicio importanţă odată ce ceremonia va fi încheiată.

Am hotărât să fac o pauză. Oricum, Moira abia de-a mai fost atentă la ultimele fraze. Lucru fără importanţă, deoarece va putea să continue şi singură, odată ce-i adusesem deja la cunoştinţă două treimi din poveste. Când am tăcut, deasupra noastră s-a aşternut tăcerea cea grea. Destinderea s-a ivit abia când Moira s-a decis să-nceapă să vorbească.

— Bine, bine, rostise cu glas abia auzit (îmi imaginez că era exact felul în care se simţea ea acum). Vrei să

spui că Moira Chase, puternica Moira Chase, a fost dusă cu zăhărelul.

Expresia aceasta sunt convins c-o avea înmagazinată la rece, încă dinainte de a deveni doamna F. Harper Chase.

— Încearcă să nu-ţi pese de asta. Chiar dacă presupunem că aş avea dreptate, mă-ndoiesc că cineva a mai avut vreodată un rol mai plăcut în piesă decât cel avut de Toreno.

A-ncercat un surâs fad. Foarte şters. Ştiam ce simte. În meseria mea ciudată, am fost nevoit de multe ori să dezamăgesc femei bogate, în legătură cu prietenii lor intimi, dar niciuna până acum n-a posedat atracţiile pe care le avea Moira Chase. În ceea ce o priveşte pe ea, era tot atât de natural să cucerească orice bărbat, pe cât de natural este pentru soare să răsară dimineaţa. Acum, că-i administrasem medicamentul direct, puteam să-i ofer şi învelişul de zahăr.

— Ajungem cu povestea mai în zilele noastre. Până aici, lucrurile s-au derulat exact aşa cum şi-a dorit Toreno. Ceea ce n-a luat el însă în consideraţie, a fost dragostea pe care i-o porţi fiicei vitrege. Sunt convins că s-a gândit cam aşa, şi te rog să mă ierţi că ţi-o spun, cum s-ar gândi oricare individ venit din afară: o fată foarte atrăgătoare se mărită cu un bătrân pentru banii acestuia. Bătrânul moare, ceea ce o absolvă pe văduvă de la a continua să pretindă c-ar fi preocupată de moştenitoare. Doar că dumneata nu te prefăceai. N-ai intenţionat decât să continui să te ocupi de Ellen, până ce ea însăşi va fi capabilă să-şi poarte singură de grijă.

— Sigur că da. De aceea am şi venit la dumneata.

— Ştiu. Şi de-aici au început toate necazurile. Cum am început eu să mă interesez de Kent Shubert, s-a despicat cerul.

M-a privit cu un aer nefericit.

— Iar acum, Ellen a plecat. Acesta este ultimul şi cel mai îngrozitor act al piesei.

— N-aş considera-o în mod necesar astfel, până ce nu aflăm pe unde-ar putea să fie. Te crezi în stare să mai răspunzi la vreo două întrebări?

— Cred că da, a rostit ea foarte obosită. Nu am impresia c-am ajuns prea departe, dar s-ar putea să fie cu folos...

— Aşa cred şi eu. Mai întâi, dacă Ellen se măritã înainte de optsprezece ani, sau dacă păţeşte ceva, ce se-ntâmplă cu cei două sute de mii de dolari?

I s-au înroşit urechile.

— Înţeleg unde baţi, dar greşeşti. În acest caz, toate drepturile lui Ellen asupra averii sunt revocate. Banii trec la fondurile partidului.

— Partidul Senatorului?

— Da.

— Mulţumesc. Trebuia să te-ntreb. Fiind vorba de-o sumă atât de mare, putea fi vorba şi de vreo altă rudă gata de a primi moştenirea. O asemenea persoană ar fi fost, probabil, în stare să ne lumineze niţel în istoria asta.

— Regret că te-am dezamăgit, a observat ea.

— Nicidecum. Am scăpat de la a mai explora unul dintre terenurile pe care s-ar desfăşura ancheta. Mai vreau să ştiu ceva. Toreno ţi-a mărturisit cumva cum a reuşit să pună mâna pe locul unde se afla *Alhambra*?

— Nu, niciodată. Am fost şi eu curioasă în legătură cu asta. Trăiesc aici de prea multă vreme, pentru a nu şti ce piedici se pun în calea indezirabililor, care doresc să se stabilească pe Mile. L-am întrebat adesea, dar tot ce-a făcut, a fost să zâmbească şi să-mi spună că are el metodele lui, sau ceva în genul acesta.

— Înţeleg. Ai auzit vreodată de-o fată cu numele de Lois Freeman?

Şi-a mişcat buzele într-o expresie de dezgust.

— Da, am şi vorbit cu ea de vreo două ori.

— Dar nu prea-ţi place de ea, am intervenit eu prompt.

— Nu. Cândva, a făcut scene urâte la club. Necazul ei

este că-i nebună după Vic, că se ţine mereu de capul lui şi, uneori, îl scoate din sărite.

— Ceea ce-nseamnă că ea nu s-a prea străduit să-ţi placă. Mai ales că erai femeia care avea mai mult succes la Toreno.

— Nu, nu-i aşa, ea n-a fost niciodată urâcioasă cu mine. Motivul pentru care-mi displace este felul în care umblă după el. Ea este destul de atrăgătoare şi n-ar avea nevoie să facă aşa ceva. Nu-mi închipui că, la înfăţişarea şi banii ei, ar putea avea probleme în dobândirea unei companii masculine. De aceea am fost atât de furioasă, când am văzut-o cum se ţine de Vic asemenea unui căţeluş de salon. Nu pot să sufăr să văd o femeie care se umileşte în halul acesta. Dezonorează tot ceea ce numim sexul frumos.

Câteva momente, am meditat la cele ce-mi spusese ea.

— Cu siguranţă că ştii că Lois este fiica lui Marsland Freeman. Ştiai şi că *Alhambra* a aparţinut acestui Marsland Freeman II?

— Asta nu, rosti ea uimită. Atunci aceasta este explicaţia modului în care Vic a pus mâna pe ea. Probabil că Lois l-a convins pe taică-su s-o facă.

— Tot ce se poate. Nu era decât o probabilitate. În niciun caz nu era concluzia la care se pare c-ar fi ajuns Moira. Omul care-şi construieşte un imperiu de patruzeci şi şapte de milioane de dolari, în cea mai mare parte prin eforturi proprii, nu se va lăsa împins să facă lucruri pe care nu vrea să le facă, nici măcar de către propria sa fiică. Dar era o probabilitate. Dacă Lois era o asemenea pacoste pe capul prietenului nostru Toreno, de ce nu i-a interzis accesul la club? După câte-mi amintesc eu, nimeni nu poate pătrunde acolo, dacă nu este dorit.

— Asta l-am întrebat şi eu. Mi-a răspuns că este mai uşor de spus, decât de-nfăptuit. Dacă ar fi întreprins ceva care să-l supere pe un om ca domnul Freeman, cu siguranţă c-ar fi fost zburat din afaceri în mai puţin de-o

săptămână. Şi, domnule Preston, mă privea cu seriozitate, am văzut asemenea întâmplări cu ochii mei prea adesea, pentru a nu-l fi crezut.

— Şi eu. Totuşi, m-a mirat ceva. O femeie cu asemenea situaţie, să rămână-n relaţii protocolare cu opoziţia.

— Aşa am zis şi eu. Când l-am întrebat pe Toreno, mi-a spus că, după o conversaţie perfect civilizată cu mine, ea iese şi-l cheamă la telefon. Şi-i spune despre mine lucruri pe care el n-ar îndrăzni vreodată să le repete în faţa mea. Lucruri îngrozitoare, lucruri care dovedesc că-i bolnavă mintal.

Mi-am privit ceasul. Florence Digby a deschis deja biroul.

— Trebuie s-o luăm din loc. Astăzi va fi o zi plină.

S-a ridicat de pe scaun şi şi-a netezit hainele de pe ea.

— Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să-mi recapăt stăpânirea de sine, vorbindu-mi atât de raţional.

— N-aş fi fost în stare să fac nimic, dacă n-ai fi avut un caracter destul de maleabil, i-am zâmbit eu.

— Înainte de a pleca, aş dori să-ţi pun şi eu o-ntrebare. Dacă analiza dumitale este corectă, şi eu am neplăcuta senzaţie că este, de ce ar fi necesar ca Vic Toreno să se complice într-atâta, pentru a-l însura pe Shubert cu o grămadă de parale? Apoi, înainte ca eu să apuc să deschid gura: Apropo, şi unde mergem noi acum?

— Sunt deja două întrebări, am subliniat eu. La prima, răspunsul este – habar n-am. Apoi, în poşta mea de dimineaţă, ar trebui să fie şi o istorioară despre Toreno. O să văd asta la biroul meu. Poate aflăm ceva care să ne dumirească puţin. Răspunsul la a doua întrebare – unde mergem, este – la acelaşi birou, al meu.

S-a aşezat în faţa oglinzii şi şi-a trecut pieptănul prin păr. Soarele se reflecta strălucitor în el. Gândul meu o luase razna şi meditam la cât de mult îmi plăcea fără

coc. Ea s-a întors de la oglindă şi mi-a zâmbit. Eram foarte aproape unul de celălalt.

— Chiar aşa? Mulţumesc.

M-a prins cu garda deschisă.

— Cum? Pentru ce?

— Ai spus că-ţi place mai mult liber, neprins în coc. Şi mie.

Începusem deci să gândesc cu voce tare. Urma vorbitul de unul singur. După care mai era doar un pas până la un sanatoriu liniştit, unde nu se lasă niciun obiect ascuţit la vedere. Brusc, am zis:

— Hai să mergem!

Automobilul Moirei era parcat în faţa casei. Era un Cadillac crem cu bleu, ultimul model. Când Moira s-a strecurat la volan, oricine ar fi putut remarca faptul că designer-ul a avut-o pe ea în vedere, de la prima trăsătură de condei. Aluneca lin prin oraş, arătând ca o americană de un milion de dolari. Eu păstram respectuos distanţa, arătând şi simţindu-mă ca un hamal care-i duce bagajele.

Dac-aş fi fost mai rapid în gândire, mi-aş fi dat seama că era mult mai bine, dac-o sunam pe Florence Digby şi-i comunicam că Moira Chase va veni să mă aştepte la birou. Aşa, am sosit împreună la ora nouă şi jumătate dimineaţa, iar miss Digby nu lucrase atâta amar de vreme pentru un detectiv particular, pentru a nu fi căpătat o oarecare tehnică în construirea de raţionamente şi deducţii. Sprâncenele ei s-au unit dezaprobator, înălţându-se cu un sfert de inci, faţă de poziţia lor normală.

— 'Neaţa, miss Digby, am rostit eu jovial. Doamna Chase tocmai venea la mine. Ne-am întâlnit în hol.

Moira i-a zâmbit. Chiar dacă aceasta a avut vreun efect pozitiv, nimeni n-a observat nimic.

— Am triat corespondenţa, domnule Preston. Pe biroul dumneavoastră este un plic mare sosit din San Francisco.

— Mulţumesc. Poftiţi, doamnă Chase.

Am condus-o pe Moira în biroul meu, am închis uşa şi am ajutat-o să îşi găsească un loc mai comod.

— Ce repede ai găsit o explicaţie. Moira era foarte amuzată. S-ar fi putut ca miss Digby să aibă nişte suspiciuni mai întunecate în legătură cu noi doi?

Eu eram foarte ocupat cu deschiderea plicului de la *Armstrong Investigations*.

— Miss Digby, am remarcat eu, are opinii foarte proaste în legătură cu mine, în mai multe domenii. Mai ales în privinţa moralităţii. Habar n-am de unde-şi colectează astfel de idei.

Moira a ţâţâit înţelegătoare.

— Şi dumneata, care eşti un bărbat atât de cuminte şi liniştit...

Ne-am zâmbit reciproc. E o treabă extrem de plăcută să-i zâmbeşti unei femei ca Moira Chase. Mai ales când şi ea îţi răspunde tot cu un zâmbet. Am întins pe birou hârtiile din plic. Era şi o notă scrisă de mână de către Joe Armstrong, prin care mi se comunica ce eforturi apreciabile a depus personalul său, pentru a-mi obţine toate aceste observaţii în timp util. Îl cunoşteam pe Joe de secole. Aceasta ar fi trebuit să-mi mai aline suferinţa produsă de factura grea ce-mi va sosi peste câteva zile. Cunoşteam deja unele aspecte relevate de materialele anexate, iar multe dintre cele noi nu aveau o importanţă, prea mare pentru ancheta în curs. Dar foiţa acuzatoare, aceea care informa despre implicarea legii, era o bomboană.

RAPORT CONFIDENŢIAL:

Subiectul: Numele: TORENO Prenumele: VITTORIO ALBERTO (VIC)

Locul şi data naşterii: New York, 1921

Arestat în mai 16, 1933, învinuit de jaf.

Sentinţa: colonie de muncă – doi ani.

Arestat în noiembrie 4, 1935, învinuit de jaf.

Sentinţa: Şcoală de corecţie pentru băieţi – trei ani.

Arestat în septembrie 10, 1939, învinuit de tâlhărie cu uz de armă.

Dosar clasat din lipsă de probe.

Arestat în ianuarie 8, 1942, la Grand Larceny.

Achitat. Numele celor doi juraţi care l-au considerat nevinovat, au fost şterse mai târziu din dosar.

Reţinut pentru interogatoriu, martie 6, 1944. Suspectat de uciderea lui George (Lucky) Rafini. Eliberat.

Arestat decembrie 16, 1945, eliberat prin acţiunea legii de stat Sullivan ca urmare a dispariţiei martorului principal.

Arestat în iunie 25, 1948, excrocherie.

Sentinţa: unu – la cinci ani (executat doi ani la Ossining).

Şi mai erau. O mulţime. Ataşate la raport, se mai găseau diferite tăieturi din ziare, despre cazurile în care Toreno avusese o participare activă. Am fost atât de absorbit de lectură, încât am uitat complet de prezenţa Moirei Chase. Până la condamnarea din 1948, Toreno mai fusese chemat pentru interogatoriu de vreo duzină de cauze pentru tot atâtea tipuri de infracţiuni, dar cei doi ani de închisoare au constituit picătura care a făcut ca râul să-şi iasă din matcă, iar după depunerea cauţiunii pentru eliberarea eroului nostru, acesta n-a mai fost nicicând oaspetele oraşului New York.

În 1957, s-a mutat în California, iar în acest timp, după cum se putea citi printre rânduri, Toreno ajunsese deja pe trepte superioare, ceea ce înseamnă că nu mai avea nevoie să îşi bage mâinile proprii în chestii murdare. Pentru aşa ceva utiliza terţi, care, bineînţeles, trebuiau plătiţi cu bani grei. Dar banii se pare că nu mai constituiau o problemă pentru Vittorio (Vic) Toreno.

Mai existau acolo încă două informaţii care meritau a fi citite de două ori. Una era un fragment dintr-un cotidian de scandal din New York, apărut la data de 10

aprilie 1956.

... fi ce-mi fu dat să aud? Vic Toreno a fost pescuit în sfârşit, de către o lady, numită Elizabeth. Şi să ştiţi că-i vorba de-o lady veritabilă, get-beget, oameni buni. Şi nu din oraşul acesta ca vai de capul lui, pe care-l cunoaştem cu toţii mult prea bine, din păcate. Aflaţi că zâna este poleită cu uranium. Vic se va abţine, însă, să-mi aducă la cunoştinţă vorbele ce-au ieşit din guriţa striptiseuzei Lola Van Gogh cu această ocazie şi, oricum, nu suntem noi ziarul care să tipărească asemenea expresii...

Pe spatele foii era o notă scrisă de către unul dintre asistenţii lui Armstrong:

„Există probe că Vic Toreno a fost, într-adevăr, căsătorit în 1956 cu o doamnă din înalta societate. Ceremonia a fost asistată de vreun judecător de pace ramolit, care habar n-avea pe cine însoară. Se pare că nevasta era alcoolică, sau mai rău. Se numea Elizabeth, iar la data căsătoriei avea în jur de douăzeci de ani. Conform rapoartelor, era frumoasă, independentă şi extrem de bogată. Se crede că şi-ar fi lăsat soţul curând după ce s-au mutat în California, în 1957. Pentru detalii privind decizia lui Toreno de a părăsi New York-ul, vezi anexa unsprezece."

Anexa unsprezece era un articol pe patru coloane, dintr-un ziar de duminică, datat martie 22, 1957.

UCIGAŞ -MANIAC SEXUAL MOARE ÎNTR-O ÎNFRUNTARE CU POLIŢIA

La orele unu ale acestei dimineţi, GIOVANNI TORENO, de profesie muzician, a decedat într-o înfruntare armată cu ofiţeri de poliţie. Toreno era căutat pentru a fi anchetat în legătură cu recentele masacre efectuate de către un maniac sexual, care au terorizat Strada 42. Trei fete, dansatoare de varieteu, au murit de aceeaşi mână, cea mai recentă crimă fiind uciderea lui Eleonor (*Cuddles*) *Candy, de 19 ani, al cărei trup fără cap a fost*

recuperat din East River, marţi. Pe baza informaţiilor primite de la o sursă de toată încrederea, s-a stabilii că maniacul responsabil de această faptă a fost Toreno. Ca urmare, poliţia l-a oprit pentru a-l ancheta, în momentul în care el părăsea clubul ţinut de fratele său Vittorio. Toreno a luat-o la goană, iar în înfruntarea armată care a urmat, au fost ucişi doi ofiţeri de poliţie. În timp ce-ncerca să traverseze Brooklyn Bridge, Toreno a fost prins într-o ambuscadă. În timp ce ofiţerii de poliţie se apropiau tot mai mult, el a-ncercat să scape, căţărându-se pe grinzile metalice laterale ale podului. Ofiţerul Morando a tras şi Toreno a căzut în apele râului. Se încearcă scoaterea cadavrului la suprafaţă. Astăzi, cetăţenii de pe Broadway vor putea respira uşuraţi, când vor auzi că...

Şi-aşa mai departe. Urmau detalii în legătură cu crimele comise de răposatul şi, fără doar şi poate, nejelitul de nimeni, Giovanni Toreno. Numele victimelor îmi erau necunoscute, dar modul în care ele au fost ucise, nu. Cuddles Candy şi celelalte au murit absolut la fel ca şi Fay. Mi-am amintit că încă nu ştiu care-i era numele de familie. N-am nimic împotriva unor coincidenţe apărute când şi când, dar pe acestea nu le mai puteam digera. Din câte-mi puteam eu da seama, nu erau decât două posibilităţi. Fie că poliţia a nimerit într-altcineva, trăgând în Giovanni Toreno pe Brooklyn Bridge, fie că acesta a reuşit cumva să supravieţuiască după cădere. M-am străduit din răsputeri să pătrund sensul fiecărui cuvinţel din articol, în speranţa că aş putea găsi ceva care să mă ajute. Dar, în cea mai mare parte, nu era decât un material de umplutură. Mai exista şi o poză de-a lui Giovanni, care însă fusese probabil scoasă după o fotografie veche – producţie de calitate inferioară, reprezentând un băiat înfipt, cu păr negru şi creţ. Putea fi vorba despre oricine: despre mine, despre dumneata, despre tânărul care stă la frizer, pe scaunul de-alături. Dar chiar la poalele paginii, am descoperit

cele ce urmează:

ORELE 4 AM
(vezi pe această pagină)
IDENTIFICAREA CADAVRULUI UCIGAŞULUI

Cadavrul zdrobit, recuperat din apele râului, a fost identificat ca fiind al lui Giovanni Toreno. Fratele său, Vittorio, a plâns în momentul în care asociatul de afaceri al lui Giovanni, Samuel Wiener, de 31 de ani, a confirmat identificarea.

Începem să ne apropiem. Dacă singurii care l-au identificat pe Giovanni Toreno au fost Vic şi Băieţelul, şi asta va trebui controlat, atunci terenul rămâne larg deschis oricăror operaţiuni. Nu ştiam nici dacă Giovanni mai era sau nu în viaţă. Tot ceea ce ştiam era că ucigaşul din New York continua să trăiască şi că-ncepuse din nou să practice. Şi mai ştiam, fără niciun dubiu, că Vic Toreno era fie criminalul, fie ştia cine este acesta şi, probabil, ştia şi unde să-l găsească.

— Pot să iau şi eu una?

Vocea Moirei m-a readus brusc la realitate. Luasem pachetul meu de *Old Favorit*, îmi scosesem o ţigară, dar uitasem să-i servesc şi pe cei din jur.

— Bine-nţeles. Scuză-mă.

— Nu face nimic. Abia dac-am îndrăznit să-ntreb. Erai atât de prins cu cititul...

A arătat spre materialul de pe biroul meu.

— Sunt o mulţime de lucruri aici, care să-ţi pună creierii în mişcare, i-am confirmat eu. Nu vreau să-ţi fac niciun reproş, dar, întrucât acum nu mai ai sentimente prea calde faţă de Toreno, poate că-ţi va face plăcere să parcurgi această scurtă biografie a inofensivului dumitale jucător.

I-am întins lista cu delictele săvârşite de Toreno şi informaţia despre căsătoria acestuia... Mi-am păstrat articolul despre frăţiorul Giovanni. Moira Chase nu era

proastă. Ea va realiza imediat că doi şi cu doi fac patru imediat ce-i voi înmâna articolaşul din ziar. Iar în ceea ce o priveşte pe ea, patru înseamnă Kent Shubert, şi Shubert poate fi găsit în acelaşi loc cu Ellen, oriunde ar fi amplasat acest loc. Şi-aşa Moira era extrem de îngrijorată de soarta fetei, iar un plus de-ngrijorare ar fi pus-o la pământ.

Cât timp s-a documentat asupra conturilor lui Toreno, încheiate cu reprezentanţii legii, chipul ei a fost lipsit de orice expresie. La sfârşit, mi-a returnat foaia, a pufăit puternic din ţigară, şi mi-a spus:

— Trebuie să recunoşti, domnule Preston, când mă hotărăsc eu să fac o treabă, o fac afurisit de bine.

— N-are rost să te blamezi singură prea mult. Distanţa-i mare între Palmside Boulevard şi East River. Şi-apoi, Toreno nu şi-a făcut reclamă cu isprăvile sale.

— Ştiu că tot ce doreşti este să fi amabil cu mine şi-ţi mulţumesc. A ridicat tăietura de ziar. E foarte interesant şi acesta, nu-i aşa? Partea care povesteşte despre faptul c-a fost căsătorit odată, nu-i aşa? Mă-ntreb, cine-o fi fost ea oare?

— Sau cine este, am corectat-o eu. Dac-ar fi fost iniţiată vreo procedură de divorţ, Joe Armstrong ar fi scos-o la suprafaţă.

— Hmm, a mormăit ea. Ce n-aş da să pot conversa măcar o jumătate de oră cu această misterioasă Elizabeth! Trebuie să fi fost o bucăţică bună.

Era 10 a.m. şi ştiam că-n curând poliţia din Monkton City îşi va face simţită prezenţa, întrebându-mă câtă vreme mai am de gând să-i las să mă aştepte la Cartierul General. Dintr-o dată, a sunat telefonul şi mi-a întrerupt gândurile. Am ridicat receptorul.

— Miss Digby, dacă-i de la poliţie, spune-le că încă n-am venit.

— Nu-i poliţia, mi-a răspuns ea pe un ton distant. Este un bărbat care nu vrea să-şi spună numele.

Telefoanele anonime, de obicei, aduc unele informaţii

utile. Şi, chiar în clipa de faţă, de asta şi aveam nevoie.

— Fă-mi, te rog, legătura.

S-a auzit un clinchet, după care, un bărbat a rostit:

— Vorbesc cu domnul Mark Preston?

Glasul era clar şi precis.

— În persoană, am răspuns eu. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Rămâneţi o clipă la telefon, vă rog.

M-am uitat spre Moira şi am dat din umeri, pentru a-i arăta că n-am habar cine-i la celălalt capăt al firului. Ea şedea liniştită, jucând rolul cuiva care nu trage cu urechea la convorbirile particulare.

— Domnul Preston?

Era o voce nouă, adâncă şi autoritară.

— La telefon, i-am confirmat eu.

— Nu ne-am întâlnit până acum, dar sunt convins c-aţi auzit de mine, a rostit el. Numele meu este Marsland Freeman.

— Al Doilea?

N-am intenţionat să fiu grosolan. Mi-a ieşit automat. El a ales calea ignorării.

— Vă sun de-acasă, de la Rock Beach. Cunoaşteţi locurile?

— Da, domnule Freeman, le cunosc foarte bine. Pe dinafară, vreau să spun.

— Acum aveţi ocazia să îndreptaţi această lacună, domnule Preston. Am o problemă pe care aş dori s-o discut cu dumneata. Ai putea să faci în aşa fel, încât s-ajungi aici până la, să zicem, zece şi jumătate?

Ce chestie! O-ntâlnire cu Marsland Freeman II, iar el a trebuit să aleagă exact ora la care eu urma să mă prezint la poliţie pentru a discuta alte probleme. Probleme legate de omor.

— Îmi pare rău, domnule Freeman, dar în dimineaţa aceasta sunt aşteptat la Cartierul General al Poliţiei. Mi-e imposibil să nu mă duc. N-aţi putea să-mi indicaţi o altă oră?

— N-o să ai nicio neplăcere în legătură cu autorităţile poliţieneşti, domnule Preston. Unul dintre avocaţii mei le va furniza explicaţiile necesare.

Nicio problemă cu autorităţile poliţieneşti! Chiar aşa. Trebuie să fie grozav să dispui de patruzeci şi şapte de milioane de dolari!

— Ei, atunci e O.K., dacă dumneavoastră sunteţi sigur că nu voi avea neplăceri. Nu sunt chemat pentru parcare în loc interzis. Au de anchetat două omoruri.

— Adevărat? Nu părea prea impresionat de asta. Atunci te aştept peste treizeci de minute.

— Voi fi acolo, am spus eu şi m-am urât singur pentru asta.

Ceea ce ar fi trebuit să zic era ceva în legătură cu libertatea şi cu drepturile individuale, sau ceva de genul acesta. Nimeni nu-i îndrituit să-i ordone altcuiva în modul acesta. Dacă aş fi fost măcar pe jumătate bărbat, ar fi trebuit să spun că sunt foarte ocupat. Dar n-am făcut-o. Am spus că voi fi acolo.

Moira Chase a renunţat la orice prefăcătorie, cum că n-ar fi ascultat conversaţia.

— *Acel* Freeman, m-a interogat ea. Tatăl lui Lois?

— Acela, am aprobat eu. Vrea să mă vadă peste o jumătate de oră.

— Înţeleg. Dar celor de la poliţie nu le va face plăcere să-i laşi s-aştepte, nu-i aşa?

— Nu, doamnă, n-o să le facă. N-o să le placă nicidecum, dar vor trebui s-o înghită. Deoarece, domnul Freeman spune că trebuie s-o-nghită. Deoarece domnul Freeman este proprietarul unei jumătăţi din planeta Pământ şi, dacă cineva încearcă să-i pună beţe-n roate, acel cineva va avea de trecut prin timpuri foarte grele. Inclusiv forţele poliţieneşti din Monkton City.

— Şi un anume detectiv particular?

Am dat uşor din cap.

— Inclusiv eu. Dacă nu reuşesc să-i satisfac pe toţi oamenii, tot timpul, atunci voi fi eliminat urgent din

business. Ceva în legătură cu autorizaţia pe care sunt obligat s-o deţin înainte de a-mi începe activitatea.

— Regret, n-am vrut să fiu sarcastică.

— Ştiu. Am luat o poză măreaţă, în timp ce-mi priveam ceasul. Doamnă Chase, vreau să te rog să faci un lucru care ţi se va părea foarte complicat.

— Despre ce-i vorba? Fac orice ar ajuta la găsirea lui Ellen.

— Nu-i cine ştie ce. Pot spune că nu-i chiar nimic. Aş dori să te duci acasă şi să te odihneşti. Lucrul cel mai util pe care-l poţi face imediat este să te aşezi confortabil într-un fotoliu, lângă telefon.

— Dar trebuie să fie şi ceva mai bun...

— Este ceva foarte bun. Dacă domnul Lytton, sau oricare dintre oamenii de la *Fordham* ar avea nevoie urgentă de dumneata, cum crezi că te-ar putea găsi, dacă ai de gând să hălăduieşti prin tot Statul?

— Desigur, la asta nu am niciun contraargument. Chiar crezi c-ar fi putut descoperi deja pe unde se află ea?

Am ridicat din umeri.

— *Quien sabel?*[5] Mi-ar place să zic da, numai că nu ştiu. Tot ce pot să-ţi spun este că, după ce mă întâlnesc cu Freeman, mă duc într-un loc unde s-ar putea să se ştie ceva în legătură cu Ellen.

— Unde? a-ntrebat ea, rugător. Te implor, spune-mi. Poate că, dacă m-aş duce eu chiar în clipa aceasta...

— Nu ţi s-ar dezvălui nimic. Regret. Te-am prevenit doar că îţi revine rolul cel mai dificil. O să-ncerc să te sun pe la prânz. Dacă nu-ţi telefonez până atunci, să ştii c-am intrat într-o încurcătură.

— Şi eu ce va trebui să fac în acest caz?

— Chemi poliţia. Vorbeşti cu locotenentul John Rourke. Cu el şi cu nimeni altcineva, da? Îi povesteşti tot ce s-a-ntâmplat. Să nu omiţi absolut niciun detaliu. Şi

---

5 Cine ştie? (în spaniola, în orig.) (NT)

informează-l pe domnul Lytton că ai de gând să-i sesizezi pe oamenii legii.

A afirmat cu capul.

— Perfect. S-a ridicat. O să stau lipită de telefon. Mult noroc!

Mi-a fost teamă că va izbucni iarăşi în plâns.

— Mulţumesc. Încearcă să fii liniştită. Sunt convins că asta o să aibă efect.

Suna atât de convingător, încât aproape începusem s-o cred şi eu.

CAPITOLUL 8

Când Marsland Freeman II mi-a vorbit despre locuinţa sa, situată la Rock Beach, s-a străduit să fie cât mai puţin ostentativ. De fapt, locuinţa sa era întregul Rock Beach sau, mă rog, asta era casa şi împrejurimile. El posedă spaţiul de-acolo în totalitate, un promontoriu lung şi jos, care se-nfigea arogant în Oceanul Pacific, de parc-ar fi dorit să proclame ideea că orice ocean ar avea intenţia de a şterge cu valurile sale vreo proprietate de-a domnului Freeman, ar face bine să se gândească serios la urmări, înainte de-a începe. După ce am şofat vreo douăzeci de minute, am părăsit şoseaua care mergea de-a lungul coastei şi am luat-o pe un drum privat, care conducea către locuinţă. După încă vreo jumătate de milă, am lăsat în urmă ţinutul împădurit şi am pătruns pe-o întindere netedă, cu tufişuri plantate elegant pe locuri protejate, în scopul de a acoperi goliciunea a ceea ce produsese mama natură.

Puteam deja să zăresc şi casa, o clădire masivă din piatră cenuşie. Împrejurul ei se-ntindea o suprafaţă verde şi eu mi-am amintit poveştile care spuneau cum fusese

adus aici pământul de la mile şi mile distanţă, pentru a se putea crea o grădină artificială pe crestele stâncilor. Am ajuns la o micuţă curbă. Când am cotit, pe cărare, chiar în faţa maşinii, am văzut o figură feminină. Am apăsat frâna şi am oprit în vecinătatea ei. Era Lois Freeman. Astăzi era-mbrăcată cu o cămaşă cu carouri roşii şi cu nişte blugi verzi, foarte strâmţi. Avea părul pieptănat pe după urechi şi ochii ei verzi mă priveau amuzaţi.

— 'Neaţa, m-a salutat ea. Ce-ar fi să mă duci până acasă?

Am deschis portiera maşinii.

— Este casa dumitale, lady. Dac-aş refuza, ai pune, probabil, un valet de gradul trei să mă dea afară.

S-a aşezat cu graţie lângă mine. Nările mele au fost mângâiate de o uşoară briză de parfum.

— Nu ştii că fetele frumoase nu trebuie să facă auto-stopul pe şosea? Din pricina asta se pot alege cu o impresionabilă grămadă de necazuri.

— Nu prea văd cum aş putea intra în vreo încurcătură cu dumneata, s-a-mbufnat ea. Aseară, la bar, am vrut să te agăţ şi tot ce-am obţinut a fost un umăr rece.

— Domnişoară Freeman, am început eu.

— Lois, m-a corectat ea. Te cheamă Mark, nu-i aşa?

— Lois, am spus eu. Am venit să mă-ntâlnesc cu tatăl dumitale. El susţine că-i vorba de afaceri.

— Ştiu. Eu i-am povestit despre dumneata.

— Ce i-ai povestit despre mine?

— Oh, fel de fel de chestii. Oricum s-a deranjat să-ţi telefoneze, nu-i aşa?

— Da. Vezi ce timpuri măreţe am ajuns să trăiesc? Aseară o faimoasă moştenitoare m-a solicitat într-un bar, iar astăzi un milionar îmi telefonează personal, pentru a stabili o-ntâlnire cu mine. Şi, ca pentru a pune moţ la toate, faimoasa moştenitoare mă aşteaptă, pentru a mă conduce la milionar. Care-i şpilul?

Şi-a muşcat buzele.

— Întotdeauna eşti atât de greu de abordat?

Am oftat.

— Lady, sunt băiatul cel mai abordabil din lume. Întreabă pe cine vrei. Toţi au să-ţi vorbească despre bătrânul Mark Preston, prietenul poporului. Dar asta se-ntâmplă numai în relaţiile cu poporul. Bănetul pe care-l posedaţi, dumneata şi tatăl dumitale, vă elimină automat din cercul meu de cunoştinţe. Ce interes aş putea trezi eu oricăruia dintre dumneavoastră? Nu sunt cu nimic deosebit de ceilalţi.

— Poate că nu. De fapt, te cunosc prea puţin pentru a-mi putea exprima vreo opinie în legătură cu dumneata, nu-i aşa?

Adoptase o atitudine mai rece. Mă-ntrebam de nu cumva am devenit cam sensibil astăzi. Şedea foarte aproape de mine şi ştiam că, de n-ar fi fost toţi banii ăia, aş fi procedat cu totul altfel.

— Bine, bine, cred că-i vina mea, am admis eu. A fost foarte drăguţ din partea dumitale să mă-ntâmpini astfel.

— Perfect, s-a-nveselit ea din nou. Oricum, astăzi am mai progresat puţin.

— Ai progresat?

— Desigur. În clipa în care m-ai văzut, ai spus că sunt frumoasă.

A trebuit să zâmbesc. M-am întors către ea, pentru a-i vedea chipul mai bine. Zâmbea şi ea. Dar am ajuns dinaintea casei, şi intimităţile s-au zburătăcit. Lois s-a strecurat afară din maşină şi eu am urmat-o.

— Tata este în bibliotecă, mi-a şoptit ea. Acolo primeşte pe toată lumea. Este singurul motiv care-l aduce în acest loc. Nu citeşte decât informaţiile de la bursă.

Am urcat în urma ei cele câteva trepte largi şi am intrat printr-o uşă grea de stejar cu legături de aramă. În holul vast, era foarte răcoare. Şi pentru prima oară am remarcat că, în afară de Lois, nu mai văzusem pe nimeni în preajma casei.

— Am crezut că oamenii foarte bogaţi sunt întotdeauna înconjuraţi de gărzi armate, de câini şi de personal care să ţină la distanţă pe orice vizitator nepoftit.

— Toată lumea ştie că eşti aşteptat, mi-a răspuns ea. Oamenii de-aici nu-şi poartă persoana lor prin preajma noastră, decât în cazul că sunt solicitaţi s-o facă. Încearcă să intri odată fără a fi anunţat de cineva.

— Oh, am exclamat eu.

Acum, străbăteam uriaşul hol. Lois s-a oprit lângă o uşă închisă. Clanţa acesteia era un inel greu din fier forjat, similar cu cele de la conacele de demult.

— Aici, m-a anunţat ea. Eşti gata?

Am dat din cap şi am urmat-o înăuntru.

— Tată, acesta este Mark Preston. O să fiu pe-aproape, în caz că vei avea nevoie de mine.

A trecut uşor pe lângă mine şi am auzit uşa închizându-se. Trei pereţi ai bibliotecii erau căptuşiţi cu cărţi până-n tavan. Al patrulea perete era ocupat de un cămin mare, din piatră, model vechi, flancat de ambele părţi de ferestre. Lângă una dintre ele, şedea un bărbat într-un fotoliu solid, din piele. Acesta s-a ridicat şi a venit în întâmpinarea mea.

— Eşti punctual, domnule Preston. Începutul se arată a fi foarte bun.

Nu şi-a oferit mâna la strâns. Marsland Freeman era un om trecut de şaizeci de ani, înalt şi ţeapăn. Era solid, iar claia de păr alb începuse să se cam răărească. Sprâncenele sale stufoase aveau un aspect aproape soldăţesc, în ţepoşenia lor. Era exact aşa cum mi-l imaginasem: mare, dur, agresiv. Vocea sa, care-mi ordonase la telefon ce să fac, mă determina acum să mă simt ca un elev în faţa dirigintelui, care-i înşiră cele mai recente boroboaţe. Ce sentiment penibil! Am încercat să mă descotorosesc de asemenea idei, în fond, dacă judecai la rece, nu era decât un om.

— M-aţi chemat, domnule Freeman. Am făcut să sune

doar ca o constatare.

— Da. Bei ceva?

— Mulţumesc. Pentru mine, un scotch este întotdeauna binevenit.

A deschis uşa unui dulap-vitrină. În interior, se zăreau câteva sticle şi carafe. Întorcându-şi puţin capul peste umăr, mi-a spus:

— Să-mi spui cât.

I-am spus. Şi-a turnat şi sieşi un amestec slab, similar cu al meu, şi a-nceput să soarbă.

— Hah, şi-a curăţat el gâtul. Bineee. Şi-acum, să ne aşezăm.

Şi-a ales unul dintre fotoliile adânci din vecinătatea şemineului gol. M-am lăsat şi eu în celălalt şi am constatat că este foarte confortabil.

— Vă deranjează dacă fumez? am întrebat.

— Te rog. Eu nu fumez zilele acestea. Sfatul medicului, ştii cum e, dar îmi place să-i văd pe alţii. Lângă cotul dumitale, găseşti şi o scrumieră.

Mi-am parcat paharul pe braţul fotoliului şi mi-am extras o *Old Favorite*, pe care mi-am şi aprins-o.

— De acord cu marca, domnule Preston. Fiecare al zecelea pachet pe care-l cumperi, îmi aduce un câştig de un cent. Nu pare cine ştie ce, dar, crede-mă, se adună ceva.

— Da, îmi imaginez că se adună.

Acum nu-mi mai lipsea nimic. Băutură, fotoliu, fum, scrumieră. Acum puteam intra în probleme.

— Deci, domnule Preston, să-ncercăm să discutăm şi afaceri. Şi-a priponit pe mine ochii albaştri, scrutători. După opinia fiicei mele Lois, eşti un om foarte neobişnuit.

— De ce spuneţi asta? am întrebat eu.

— Pentru că, după ea, ai refuzat aseară o mie de dolari, în schimbul unei mici informaţii pe care ea şi-o dorea.

— Şi ce-i atât de neobişnuit în asta?

— Este neobişnuit să-ntâlneşti pe cineva care să

prefere etică, sacrificând o mie de dolari. Crede-mă, dacă asta ar fi o practică de-a dreptul comună, nu m-aş întreţine cu dumneata în acest loc, în această dimineaţă. Totuşi, după cum spui şi dumneata, nu eşti chiar unic. Dar Lois mi-a mai spus că, pentru a face târgul ţi-a oferit şi farmecele ei personale. Aceste farmece sunt destul de evidente şi, totuşi, ai rămaş ferm pe poziţii. După ce-am auzit astea de la ea, am început să fiu curios să te cunosc.

— Adevărat? Din ce punct de vedere? Am mai tras o sorbitură de scotch. Era o băutură de felul celor văzute prin reclame.

— Eu sunt om de afaceri. Interesele mele au un spectru larg. Am devenit ceea ce sunt, mai ales pentru că ştiu să-i judec pe oameni. Am şi eu câteva reguli de viaţă. Una dintre ele este că, ori de câte ori văd un om în care pot avea încredere să-i las pe mână banii sau femeile, îl angajez imediat. N-are importanţă costul, trebuie să am omul. Această regulă m-a răsplătit frumos de-a lungul anilor.

Nu-mi prea dădeam seama dacă se străduieşte să mă impresioneze, sau aşa gândea el despre sine însuşi: c-ar fi simbolizat un fel de zeitate.

— Pare a fi o regulă raţională, i-am răspuns. Cum se aplică ea în cazul meu?

— Am luat informaţii despre dumneata de la vreo două surse locale. Excelente rapoarte, chiar excelente.

— Spuneţi-mi, am rostit curios, ce-au avut de spus sursele locale?

— Au spus că eşti un om onest. Puţin cam încuiat, dar nu-mi pasă de asta. Şi cinic, dar aceasta-i o trăsătură comună a întregii mele organizaţii. Aşa că, domnule Preston, îţi voi face o ofertă.

— Întotdeauna am fost deschis ofertelor, domnule Freeman, am zis eu.

— Perfect. Am în Brazilia o companie care se ocupă de conserve din carne de vită. Dar mi-au apărut acolo

nişte necazuri, mai ales dereglări în relaţiile cu personalul şi sabotaje. Managerul meu n-a reuşit să-şi îndeplinească misiunea. L-am dat afară... Am nevoie de cineva care să se ducă imediat acolo, să netezească lucrurile.

S-a întrerupt, aşteptând o contribuţie din partea mea.

— Conservele din carne de vită sunt puţin cam în afara specialităţii mele, i-am răspuns. N-ar fi normal să doriţi pe cineva care se pricepe cât de cât la treaba aceasta?

Capul alb s-a legănat de sus în jos, în semn de aprobare.

— Natural. Ai fi cu totul nepotrivit pentru funcţia de manager. Eu nici nu doresc să intervii în procesul de fabricaţie şi de comercializare. Personalul de-acolo se poate descurca, până ce voi găsi un înlocuitor. Ceea ce ai avea de făcut este să descoperi cine sunt cei ce-mi bagă beţe-n roate. Să-i descoperi şi să-i opreşti. Te interesează aşa ceva?

A zâmbit. Scurt.

— Cât timp te vei afla acolo, vei primi salariu de manager. În timpul absenţei dumitale, oamenii mei de la personal vor investiga cu atenţie posibilităţile de a-ţi oferi ceva permanent la-ntoarcere. Dacă aceasta nu va fi posibil, ţi-am putea aranja o plată globală, pentru întreaga perioadă.

— Care s-ar ridica exact la cât?

— Douăzeci de mii de dolari.

Şedeam acolo, liniştit, cu gândul la cei douăzeci de mii de dolari. Era clar că toată afacerea nu era decât o-nscenare. Ca s-o spun pe-a dreaptă, nu cred că Freeman se aştepta ca eu s-accept târgul. Vreau să spun că-ntreaga poveste nu făcea douăzeci de mii de dolari. El a gândit că astfel va lovi drept la ţintă şi că eu mă voi face că nu observ povestea cusută cu aţă albă. În timp ce-mi imaginam cam cum ar arăta toţi banii aceia întinşi pe duşumea, fereastra a fost întretăiată de o umbră. Am

aruncat o privire iute şi am văzut un scaun cu rotile care trecea pe-afară. Femeia aşezată în el era cu capul întors de la mine, privind atentă marea. Scaunul era împins de un individ cu-nfăţişare bovină, îmbrăcat într-o uniformă albă de in... Nu le-am dat prea multă atenţie. Continuam să fiu preocupat de gândurile mele.

— Nu mi-ai răspuns, a rostit milionarul. Nu mi-am închipuit că o asemenea ofertă necesită o gândire atât de profundă pentru a fi acceptată. Doar nu te-ntâlneşti cu aşa ceva în fiecare zi.

— Nu, domnule Freeman, m-aţi înţeles greşit. Eu nu stau aici ca să socotesc dacă să accept sau nu. Încerc doar să-mi dau seama de ce aţi făcut această ofertă.

S-a mişcat în fotoliu. Nu c-ar fi fost stânjenit de ceva, ci doar pentru a se aşeza mai bine.

— Ţi-am spus deja de ce. Deci, ce te face să eziţi?

— Să ezit?

M-am ridicat încet, controlându-mi nervozitatea care ştiam că se va reflecta în tonul vocii mele.

— Dacă spectacolul pe care mi l-aţi oferit în dimineaţa aceasta a fost făcut pentru a-mi demonstra cum aţi strâns toate milioanele acelea, puteţi să vi le păstraţi intacte, domnule Freeman. Cine oare vă-nchipuiţi că sunteţi?

Glasul său a rămas neschimbat. După cum se spune, să nu faci niciodată afaceri când eşti prost dispus.

— Sunt omul care tocmai ţi-a făcut o propunere foarte rezonabilă. Întotdeauna aşa ceva te irită-n halul acesta?

Am respirat adânc. Eram un om terminat. Preston, Detectivul Particular, era şters de pe faţa pământului. Omul acesta îşi putea aprinde oricând ţigara cu autorizaţia mea.

— Eşti crud, Freeman, crud de tot. Ia douăzeci de mii de dolari. Cară-te-n Brazilia vreo două luni. Între timp, îmi aranjez eu două-trei probleme aici, în Monkton City.

Am făcut o-ncercare slabă să-i imit cumva vocea.

Privirile i s-au împietrit, dar n-a scos nicio vorbă. Mi-am îndreptat degetul spre el în mod acuzator.

— Fiica dumitale a-ncercat în mod cinstit să afle ce căutam acolo aseară. A pus la bătaie o mie de bătrâne, acesta-i purul adevăr, şi mi-a spus că vrea să ştie şi ea, despre ce-i vorba. Nu i-a mers şi atunci v-aţi spus că n-are nimic, o să-l aducem noi aici în dimineaţa aceasta pe bietul nătâng. O să-i spun că-i cinstea întruchipată, ei savurează-ntotdeauna chestia asta, după care o să-l mituim să-şi ia valea de aici. Vrei să-ţi spun ce să faci cu banii dumitale?... Apoi, astăzi am fost solicitat şi la poliţie. Anchetează acum un caz de omucidere şi ai fi în stare să le smulgi insignele, de vor întreba unde-am fost şi ce-am făcut, dar ştii ceva? Mai sunt şi oameni cinstiţi pe lume. Nu-s decât nişte bieţi copoi, care trag din greu din zori şi până-n zori, dar sunt cinstiţi. Să nu-ţi închipui că, scăpând de mine, ai rezolvat totul. Orice s-ar întâmpla, Rourke şi cu ortacii săi de la poliţie vor găsi răspuns la toate. Dacă doreşti un sfat, iată-l: cheltuieşte-ţi banii pe ceva licit. Sprijinind, poate, vrun tânăr talentat. Aceasta ar fi destinaţia ideală, după ce voi termina de spus tot ceea ce ştiu.

— Şi ce anume ştii? a-ntrebat el moale.

— O mulţime de lucruri. Ştiu că în 1957, Poliţia din New York a crezut c-a rezolvat trei omoruri, împuşcându-l pe Giovanni Toreno pe Brooklyn Bridge. Ştiu că a greşit. Ştiu că Elizabeth a fost căsătorită cu fratele său, Vic...

La asta, chipul său a fost umbrit de durere. Şi-a trecut o mână obosită peste frunte. Am continuat în grabă:

— Ştiu că au reînceput omorurile. Când o să le spun istoria mea, cei de la poliţie vor reuşi în scurt timp să pună informaţiile cap la cap şi să scoată la lumină adevărul.

Marsland Freeman mi-a aruncat o privire rapidă.

— Au reînceput? Ce vrei să spui cu asta?

Era atât de preocupat, încât a uitat să se mai prefacă

cum că habar n-are despre ce vorbesc eu.

— Vorbesc despre un grăsan nătâng cu numele de Wiener, poreclit Băieţelul şi despre fata Fay, care a fost ciopârţită azi noapte...

— Azi noapte? Eşti sigur? Absolut sigur?

Se ridicase în picioare iar mâna sa îmi mototolea frenetic mâneca hainei.

— Domnule Freeman, m-am uitat ţintă în ochii lui, eu am văzut fata. După. Am văzut ce i s-a făcut.

Atunci, el a făcut ceva cu totul neaşteptat. Mi-a eliberat braţul şi s-a lăsat greu în fotoliu, îngropându-şi faţa în mâini. Trupul i s-a cutremurat. Ar fi trebuit să simt gustul dulce al triumfului. Dintr-o dată, părea că deţin singur toate atuurile. Acum eu stăteam în picioare, în timp ce multimilionarul şedea în faţa mea cu capul plecat. În loc de aceasta, am simţit o furie neputincioasă dinaintea schimbării evenimentelor şi, în plus, un fel de milă pentru el. Fără să ştiu din ce motiv. Curând, Freeman şi-a revenit.

— Iartă-mă, domnule Preston. Glasul său devenise aproape normal. Astăzi am avut parte de mai multe şocuri. Se pare că nu mai sunt în stare să suport asemenea lucruri, aşa cum o făceam acum douăzeci de ani. Te rog să fii amabil şi să iei iarăşi loc. Îţi înţeleg supărarea, dar poate că, după ce voi termina de spus întreaga poveste, îţi vei modifica atitudinea.

De data asta însă nu-mi spunea ceva, acum mă implora. M-am reaşezat şi am aşteptat. A tuşit uşor:

— Am două fete, domnule Preston. După moartea mamei lor, a trebuit să mă gândesc cu seriozitate, dacă să mă mai recăsătoresc, sau nu. Am decis că n-o voi mai face. Fiica mea cea mai mare, Elizabeth...

Elizabeth. A subliniat numele şi m-a privit în ochi, pentru a vedea reacţia mea. N-am reacţionat nicicum.

... avea numai treisprezece ani. Lois avea aproape zece. Normal, pierderea mamei a însemnat o puternică lovitură pentru amândouă. Elizabeth a fost întotdeauna

un copil încăpăţânat, cu o voinţă foarte puternică. Pe ea n-am putut s-o consolez în niciun fel. Am făcut aproape tot ce mi-a stat în putinţă pentru a umple golul, dar, în acelaşi timp, nu-mi puteam permite să-mi neglijez afacerile. Elizabeth a-nceput să aibă felurite necazuri la şcoală. Trei şcoli mi-au solicitat s-o iau acasă. Odată a avut o ieşire atât de gravă, încât a trebuit să fac uz de-ntreaga mea influenţă, pentru a opri poliţia de la a o condamna. Când ea a terminat, în sfârşit, şcoala, a-nceput să ducă o viaţă foarte dezordonată. Am încercat în toate felurile posibile s-o aduc pe calea cea bună, dar începuse deja să-mi poarte duşmănie. I se părea ei, cumva, că eu aş fi fost responsabil de moartea mamei ei. Deci, chefurile au continuat fără pauză, şi beţia a ieşit de sub orice control. La numai douăzeci de ani, a trebuit să suporte un tratament medical de dezintoxicare.

Mi se adresa jumătate mie, jumătate sieşi. În glasul său nu se simţea nici amărăciune, nici ură; doar tristeţe. Pentru el, Elizabeth va rămâne copilul de treisprezece ani, care şi-a pierdut mama.

— Ajunsă la maturitate, a devenit şi independentă din punct de vedere financiar. Cu mulţi ani în urmă, am deschis un număr de depozite bancare pentru ambele fiice. Ei bine, Elizabeth a plecat de-acasă. S-a dus la New York şi niciunul dintre noi n-a mai auzit nimic de ea timp de optsprezece luni. Acolo nu şi-a folosit numele de familie, aşa că nimeni n-o putea lega cumva de noi. Oricum, nimeni dintre oamenii de categoria celor cu care a decis ea să se amestece.

S-a oprit.

— Te rog să te mai serveşti cu ceva de băut, dacă doreşti.

— Nu, mulţumesc, una mi-a fost de ajuns. Aţi reuşit să descoperiţi toate detaliile activităţii ei la New York?

A dat de câteva ori din cap.

— Oh, da. Mi-a luat ceva timp dar, în final, am avut tabloul complet. Un tablou al imoralităţii şi depravării,

lucruri care au excedat cu mult pe cele ce le înfăptuia pe vremea când mai stătea acasă. A devenit, vocea i s-a voalat, a devenit narcomană. Dar nu într-o formă medie. Elizabeth n-a fost nicicând adepta jumătăţilor de măsură. Îşi injecta în vene heroină pură.

Limita majoră. Într-adevăr, nu se-ncurca cu jumătăţi de măsură.

— Efectele acestui fapt diferă, în aparenţă, de la o persoană la alta. Unii adorm, alţii fac crize de nebunie, alţii devin maniaci sexuali. Elizabeth a devenit violentă. Odată, aproape că a distrus un bar. Atunci a fost închisă timp de două luni.

Începeam să-nţeleg de ce, adineauri, m-a cuprins mila faţă de bătrân.

— Printre secăturile cu care se asociase, era şi un bărbat numit Toreno. Vic Toreno. Era un criminal, cu un cazier foarte bogat. Acest bărbat a aflat că Elizabeth deţine o avere considerabilă. I-a convenit s-o prindă pe fiica mea într-o criză şi s-au şi căsătorit. Dumnezeu ştie cam cum arăta cuplul acela de tineri căsătoriţi. Oh, te rog, nu mă privi atât de uimit. Îmi iubesc fiica, dar în vremea aceea îmi pierdusem aproape toate iluziile în legătură cu viitorul ei. O cunoşteam, sau bănuiam c-o cunosc. Nu-mi închipuiam că poate exista ceva mai rău pe lume.

Şi-a ridicat paharul la gură. Era gol. M-am sculat de la locul meu, i-am luat paharul din mână şi i-am mai turnat o porţie.

— Mulţumesc.

A sorbit puţin şi a-nceput să-şi legene paharul în palme. Era clar că ajunsese la, partea cea mai greu de povestit.

— Apoi, în martie 1957, a izbucnit explozia cea mare – fiica mea a ucis o femeie.

Ultimele cuvinte le-a şoptit în grabă, fără să se uite la mine, după care şi-a lipit paharul de buze. Când l-a lăsat în jos, în interiorul lui nu mai era nicio picătură de alcool.

— Vreţi să spuneţi c-a fost vorba chiar de o crimă?

Am încercat să par surprins.

— Da. Fata era un fel de show-girl. O chema Eleanor Candy. Nu ştiu de ce a ucis-o Elizabeth, dar bănuiesc c-ar fi fost vorba de un scandal între ele. Ea recunoaşte că, în acel moment, era îndopată cu blestematele de droguri. Tot ce-şi poate aminti este că stătea în picioare, aplecată peste cadavrul fetei, cu un cuţit în mână. În cameră se mai afla şi, tonul său deveni acut, fratele soţului Elizabeth-ei. El a fost cel ce i-a luat cuţitul din mână şi a dus-o afară.

— Am înţeles. Era un loc public?

— Nu, apartamentul fetei. Acest frate a dus-o pe Elizabeth la soţul ei şi i-a povestit cele întâmplate. Soţul a interogat-o pe ea, după care a spus că va trebui să mă contacteze pe mine. Desigur, el descoperise deja, cu mult timp înainte, a cui fiică era ea. Una este să-ţi păstrezi anonimatul atunci când eşti singur şi alta este, când ai un însoţitor legal. Mai ales, un asemenea însoţitor.

— Deci, Toreno v-a contactat, am intervenit eu.

— Da. Mi-a telefonat imediat şi mi-a spus că trebuie să vin la New York, dacă vreau s-o mai văd pe fiica mea în viaţă. N-am aşteptat să mi se spună de două ori. M-a lăsat să-nţeleg că ceea ce zice este purul adevăr. Am ajuns acolo cu primul avion. El m-a întâmpinat şi m-a dus la Elizabeth. Când am văzut-o, am avut un şoc. Cred că din cauza acestui îngrozitor act – uciderea fetei – Elizabeth n-ar mai fi putut supravieţui. Vreau să spun că n-ar mai fi putut supravieţui fără îngrijiri medicale.

S-a ridicat din fotoliu. Era iarăşi cuprins de agitaţie, pe măsură ce-şi amintea de vizita la New York, făcută cu ani şi ani în urmă.

— Elizabeth mi-a povestit ce-a făcut. Presupun c-ar fi fost de datoria mea să chem poliţia şi să-mi predau fiica. Nu aceasta-i şi părerea dumitale, domnule Preston?.

Şi-a răsucit capul într-o parte, aşteptând răspunsul

meu.

— Datoria, am rostit eu prudent, este un termen folosit de cei ce se află în afara ariei de decizie.

Freeman păru satisfăcut.

— Exact. Acum să-ţi spun ce-am făcut eu. I-am spus lui Toreno că eram gata să accept orice plan pe care l-ar avea el şi care ar putea-o salva de la moarte pe fiica mea. Orice. Toreno avea deja pregătită propunerea sa. Ea suna astfel: Prin New York rătăcea un maniac sexual, care omorâse până acum două femei. Acesta era punctul unu. Punctul doi era că fratele său, Giovanni, cel care o scosese pe Elizabeth din apartamentul fetei, avusese recent câteva activităţi criminale. Nu mi-a spus în ce-au constat acestea, dar ştia că-n curând poliţia va pune mâna pe el. Când o va face, acesta va fi condamnat din greu, la minimum zece ani închisoare. Atunci, Toreno mi-a expus propunerea sa. Fratele său va mutila cadavrul, astfel încât el să semene cu celelalte victime ale maniacului. Apoi, politia va fi informată că omul pe care-l caută ei, este Giovanni Toreno. Acesta va fugi de sub escortă şi se va crea aparenţa că ar fi fost ucis într-o luptă. Poliţia va considera dosarul închis, iar Elizabeth va fi liberă.

— Iar fraţii Toreno se vor îndrepta către California, am şoptit eu.

— Da. Bineînţeles, însă, că nu ca fraţi. Cel mai tânăr dintre ei, va fi supus unei intervenţii chirurgicale estetice, astfel că nimeni nu-l va mai putea recunoaşte. Urmează vopsirea părului şi o simplă schimbare de nume.

— Cu cel de Kenny Napoli, am încheiat eu.

Freeman era uluit.

— Cum de ştiţi asta?

— N-am ştiut-o dinainte, dar am ghicit-o în dimineaţa aceasta. Povestiţi-mi, vă rog, şi restul, domnule Freeman.

— Am ajuns aproape de final. Am adus-o acasă pe Elisabeth. I-am oferit cea mai bună asistenţă medicală

care a existat vreodată. Doctorii nu promit că ea s-ar mai putea bucura cândva de o sănătate excelentă, dar cred că-n vreo şase luni, va putea părăsi scaunul cu rotile.

Deci, femeia în scaunul cu rotile era Elizabeth Freeman. Am simţit o curiozitate nemăsurată să-i văd chipul.

— Bineînţeles, Toreno nu m-a mai lăsat niciodată în pace. Îmi solicită continuu hani şi protecţie în faţa legii. Am plătit tot ce mi s-a cerut. Apoi, acum câteva luni, i-a venit ideea asta de a deschide un cazino în Monkton City. Nu i-a fost greu să mă convingă să-l ajut.

— Spuneţi-mi, pentru aceasta credeţi c-avea vreun motiv special? Vreau să spun, conform informaţiilor pe care le deţin eu, el învârtea ruleta la San Francisco.

Capul cel alb s-a mişcat dintr-o parte, în cealaltă.

— Nu. Niciun motiv.

— Înţeleg. Deci, domnule Freeman, dumneavoastră v-aţi deschis inima în faţa mea. Nu vreau să fiu grosolan, dar aş putea să vă-ntreb de ce?

Şi-a vârât mâna în interiorul sacoului şi a scos la iveală un plic gros, cafeniu.

— Din acest motiv; a lovit plicul cu degetul arătător. Acesta şi faptul că deja, dumneata ştii o mulţime de lucruri. Când poliţia va auzi toate cele descoperite de dumneata, sunt cu totul convins că nu va avea nevoie de prea mult timp pentru a lega toate datele între ele şi a umple golurile, obţinând astfel întreaga poveste.

Era perfect adevărat.

— Şi ce are plicul acesta atât de deosebit? m-am interesat eu.

— Conţine documente. Bărbatul acesta, Wiener, pe care dumneata l-ai ucis ieri...

— Staţi puţin, am sărit eu în sus, nu eu l-am ucis pe Wiener!

— Aceasta nu corespunde informaţiilor mele. Oricum, nu este relevant...

— Ba pe naiba, sigur că este, am izbucnit eu. Pentru

mine, o cameră de gazare este cât se poate de relevantă. Şi n-am de gând să stau acolo, pentru ceea ce n-am făcut eu.

— Te rog, domnule Preston, încetează cu întreruperile. Să ne-nchipuim, deci, că nu dumneata l-ai omorât pe omul acela. Factorul important este c-a fost ucis.

Mi-am cam ieşit din pepeni, dar m-am abţinut de la comentarii.

— Wiener a fost asociatul lui Toreno, încă de pe vremea când erau la New York. De fapt, el a fost cel ce a identificat aşa-zisul cadavru al lui Giovanni Toreno. Domnul Wiener îşi luase anumite precauţii, pentru a preîntâmpina o moarte prematură. În calitatea sa de complice la înscenarea morţii lui Giovanni, el se considera ca fiind o ameninţare pentru fraţii Toreno. O poziţie deloc de invidiat. Prin urmare, Wiener a lăsat la o proeminentă firmă de avocaţi din New York, o declaraţie prin care explica întreaga istorie. Aceasta s-a aflat, desigur, într-un plic sigilat, care urma a fi deschis în cazul în care el dispărea într-o moarte violentă. Avocaţii urmau să facă fotocopii, iar originalul să-l expedieze poliţiei newyorkeze.

— Deci Toreno nu avea curajul să-l dea jos, de teamă că acesta ar fi fost sfârşitul lui Giovanni. Asta o spusesem, mai mult pentru mine însumi.

— Şi nu numai al lui Giovanni. Nu uita că şi Toreno fusese implicat în crima respectivă. Chiar de n-ar fi condamnat la moarte, îşi va petrece în închisoare tot restul vieţii, a subliniat Freeman.

— Vreţi să spuneţi că aceşti avocaţi l-au păcălit pe Wiener şi v-au trimis dumneavoastră declaraţia lui? am întrebat eu.

— Nu, nu chiar aşa, mi-a răspuns el. Dar au văzut în declaraţie numele fiicei mele. S-au temut c-aş putea interpreta greşit acţiunea lor. Deci, mi-au trimis una dintre copii, împreună cu asigurarea că numele fiicei

mele va primi toată consideraţia din partea celor interesaţi.

N-am prea reuşit să pricep cam ce-nsemna asta, aşa că i-am luat plicul din mâna întinsă, am extras conţinutul acestuia şi m-am pus pe citit.

Băieţelul Wiener nu prea dăduse dovadă de genialitate literară, dar informaţiile pe care el le-ncredinţase hârtiei nici nu cereau prea mult har. Declaraţia constituia o dinamită sub formă de cuvinte. În anul 1957, Wiener nu era decât un biet hoţ de buzunare, hălăduind pe la periferia New York-ului, dar era foarte ambiţios. Pe de altă parte, fraţii Toreno erau în plină ascensiune. Elizabeth, soţia lui Vic Toreno, era o narcomană înrăită. Uneori, acesteia i se-ntâmpla să n-aibă habar de ea însăşi şi câte două zile la rând. În asemenea ocazii, Toreno o parca în apartamentul unei show-girn numită Cuddles Candy. Cuddles era, printre altele, şi colajul pasager al lui Giovanni Toreno. Permanenţa, în această privinţă, o asigura Wiener. Băieţelul era oarecum flatat de faptul că femeia îşi petrecea o parte din timpul ei cu un personaj atât de prosper, precum era Giovanni. Singura problemă o constituia faptul că el trebuia să păstreze anumite aparenţe, când venea la apartamentul lui Cuddles, dacă tânărul Toreno se afla acolo. În noaptea de 17 martie, Wiener s-a dus să-şi viziteze iubita. Întrucât maşina lui Toreno se afla în garaj, el a trebuit să aştepte afară. A auzit un geamăt, după care i-a văzut pe Elizabeth şi pe Giovanni părăsind imobilul. Elizabeth părea a fi dopată până-n gât. După plecarea lor, Wiener a urcat la apartamentul lui Cuddles. Când a intrat, a găsit-o pe Candy moartă, căsăpită aidoma celorlalte victime recente de pe Broadway. Wiener a legat capetele istoriei, şi-a scris declaraţia şi a încredinţat-o posterităţii, după care s-a prezentat la Vic Toreno. Aici se sfârşea prima declaraţie. Mai există una, datată o lună mai târziu, prin care se confesa în legătură cu participarea sa la falsa

identificare a cadavrului presupus a fi al lui Giovanni Toreno. Aceasta, precum şi furtul unui cadavru de la morgă, care fusese aruncat în râu, după ce fusese asezonat cu câteva gloanţe, pentru a demonstra mai bine trecerea lui Giovanni în cealaltă lume. Era, de fapt, a doua deplasare a lui Wiener pe malul apei, deoarece el asistase şi la înecarea decedatei Cuddles în acelaşi curs de apă.

Marsland Freeman m-a întrerupt:

— Şi-acum, ce-ai de gând să faci cu astea?

— Sunt, foarte interesante. Eu n-aş fi fost în stare să scriu ceva la fel de palpitant, i-am spus. Sunt convins că aţi înţeles ce valoare are povestirea aceasta.

— Nu sunt foarte sigur. La început, am crezut c-o poate absolvi de vină pe Elizabeth. Dar am discutat cazul cu unul dintre avocaţii mei! Bineînţeles, ca şi cum ar fi fost vorba de un terţ. El mi-a spus că nimic din conţinutul declaraţiei<nu poate fi supus examinării unei curţi cu juri. Şi că nicidecum nu o exonerează de vină pe Elizabeth, cel mult o fixează mai bine la locul crimei.

Eram nerăbdător să-mi expun şi ideea mea de doi bani:

— Dar, domnule Freeman, Wiener jură că fata, a fost mutilată imediat după moarte. Conform celor spuse de dumneavoastră, Toreno – vreau să spun, Vic – s-a oferit să aranjeze ploile la câteva ore bune după aceasta. Trebuia să vă facă propunerea respectivă, deoarece el ştia deja felul în care a murit fata. Şi pentru că ştia perfect că Giovanni era într-adevăr maniac sexual. Bănuiesc că Giovanni n-a făcut decât s-o smulgă pe Elizabeth din braţele somnului, a aşezat-o peste cadavru şi i-a pus în mână un cuţit. Vă rog să mă credeţi c-am acumulat ceva experienţă cu soiul ăsta de oameni. Când se pun cu-adevărat pe treabă, nu-i nicio problemă pentru ei să păcălească lumea cu astfel de cascadorii.

Şi-a scuturat capul cu putere.

— Sunt de acord cu dumneata. M-am convins acum

întru totul că exact aşa s-au petrecut lucrurile, dar nu am suficiente probe pentru a avea legea de partea mea. Prima mea speranţă adevărată mi-am pus-o în vestea pe care tocmai mi-ai relatat-o, despre cealaltă fată, ucisă azi-noapte. Dac-am putea să dăm de Giovanni şi să dovedim că el a comis crima...

I s-a alterat vocea.

— Cred c-aş putea să dau de el, am spus eu.

Freeman părea căzut în transă. A-nceput să vorbească, rostind cuvintele cu pauze lungi între ele:

— N-am de gând să-ncerc să te impresionez cu banii mei. Se pare că, asupra dumitale, efectul este aproape nul. Du-te şi pune mâna pe Giovanni, domnule Preston. Pentru mine, te rog.

M-am îndreptat către fereastră. Scaunul cu rotile se afla parcat pe un petec de iarbă. Femeia care şedea în el, contempla oceanul. Părea bătrână, obosită şi bătrână. Freeman a venit lângă mine:

— Este fiica mea, Elizabeth. Are douăzeci şi şase de ani.

A spus-o simplu, producând astfel o impresie mult mai puternică. Indiferent ce făcuse Elizabeth acum câţiva ani, plătise deja cu vârf şi îndesat pentru aceasta. Şi continua să plătească. Am părăsit trista privelişte.

— O să-ncerc să pun mâna pe Giovanni, domnule Freeman, dar nu pentru dumneavoastră. Pentru o fată, al cărei nume este Fay.

— Fay? Nu cred că-nteleg. Fay şi mai cum?

— Cel mai nostim este că nici măcar nu-i cunosc numele de familie. Ea a fost cea pe care Giovanni a omorât-o azi-noapte. Era un nimeni, o vagabondă cu inimă bună, cu un glas ca un malaxor de ciment. Dar ar fi meritat un sfârşit mai bun. N-am vorbit cu ea decât o singură dată, dar am văzut-o după ce lepădătura aia şi-a terminat treaba. Credeţi că-s nebun?

Întrebarea mea a rămas fără răspuns. Poate că nu credea că-s nebun. Poate că eram, totuşi. Când a ajuns

la uşă, mi-a strigat:

— Succes, domnule Preston.

Am mers de unul singur doar până la uşa de la intrare. Lois Freeman şedea pe trepte.

— Pleci? m-a întrebat ea.

— Da.

Am ieşit şi m-am urcat în maşină. Ea a venit în urma mea şi s-a aşezat alături de mine.

— Nu te pot duce în oraş, i-am spus eu. Nu merg în direcţia aceea.

— Nu fii atât de urâcios. Când ajungi în şosea, cobor şi mă-ntorc acasă pe jos.

Am oftat şi am pornit motorul.

— Te superi dacă te-ntreb ceva? m-a întrebat ea.

— Deloc, am negat eu.

— Ce cusur am eu?

— Ce vrei să spui cu „ce cusur am eu”?

— Lasă că ştii afurisit de bine. Am înălţimea şi greutatea ideală. Intervin doar la momentul potrivit şi exact atât cât trebuie. Există chiar câţiva bărbaţi care cred că-s suficient de drăguţă pentru a fi privită uneori.

Părea indignată.

— Bine, bine, aşa-i, eşti destul de drăgălaşă pentru a fi privită. Mă abţin din răsputeri de la a te-nşfăca şi a te târî până la cel mai apropiat pat. Asta vroiai s-auzi?

M-am răsucit pentru a-i vedea mai bine reacţiile. Şi-a muşcat buzele.

— Oarecum. Dar, Mark – şi-a pus o mână pe braţul meu – de ce continui să te abţii?

Am oprit maşina, m-am întors spre ea şi am tras-o spre mine. N-a fost nevoie să depun cine ştie ce efort. Unghiile ei îmi străpungeau dureros ceafa.

— Acum e mai bine? am insistat eu.

— Mult mai bine, i s-a adresat ea sacoului meu.

— Perfect. Ai căpătat ceea ce ai dorit. Şi-acum, afară!

— Afară?

— Afară!

Cu o mutriţă mirată, a părăsit maşina şi a-nchis portiera.

— Nu te-nţeleg deloc, mi-a strigat.

— Ba da. Mă-nţelegi perfect. Ceea ce vrei să spui, este că nu doreşti s-o faci. Nu doreşti să afli c-ar putea exista cineva în lumea asta mare, care să reziste unui car de parale, purtând pe deasupra o coroană strălucitoare ca tine. Uite că există. Eu. Bineînţeles că te doresc, dar nu vreau să devin escroc, nici cu tine, nici cu nimeni altcineva. O să rămân pe locul meu. Nu-i cine ştie ce bogăţie pe el, dar nu datorez nimănui nimic. Am apăsat pe acceleraţie.

— Nu, mai stai puţin, te rog. Nu-mi oferi măcar o şansă pentru a-mi exprima punctul meu de vedere?

— Regret, nu pot opri, i-am răspuns cu bruscheţe.

— Greşeşti, Mark. Greşeşti foarte mult.

Am rămas cu privirea aţintită către drum. Ea a făcut un gest de nerăbdare.

— Oh, eşti o fiinţă imposibilă! Ce-i atât de important, că trebuie să te grăbeşti în halul ăsta? Şi, de fapt, unde te duci?

Am eliberat ambreiajul şi roţile au început să se-nvârtească.

— Mă duc să ucid un om, i-am spus.

Ce copilărie! Mai bine mi-aş fi înghiţit vorbele înainte de a le fi rostit. Lois a rămas în mijlocul drumului, cu ochii după mine. O puteam vedea prin oglinda retrovizoare. De m-ar fi-ntrebat cineva, ce m-a făcut să acţionez în acel mod, habar n-aş fi avut ce să-i răspund. Greşiserăm, probabil, pe undeva şi de-atunci n-am mai fost în stare să păşim în acelaşi ritm. Şi nu cred că aceasta a fost din pricina ei. Şi finalul ăsta... Mi-l dictase foamea. „Mă duc să ucid un om” a rostit el crunt, printre dinţii albi şi puternici. Pac-aş fi fost tipul care a descoperit, în sfârşit, identitatea ofiţerului care-i pusese în dulap tabachera dispărută, ceea ce a dus la excluderea lui din armată, etc. Să ucid un om! Ha, ha, ha! Mai degrabă vreo două

gorile de-ale lui Toreno mă vor da pe răzătoare şi-mi voi petrece câteva zile cu obrajii ornaţi cu plasturi.

La acest gând, mult mai apropiat de realitate, mi-am aşezat braţul stâng pe volan. Cum am simţit *derringer*-ul pătrunzându-mi în carne, cum mi-am recăpătat siguranţa. Am pornit în viteză către Palmside Boulevard, cunoscut ca Mila Milioanelor.

CAPITOLUL 9

Cum traficul pe şosea fusese cam încărcat, am ajuns abia după prânz la drumul particular care ducea înspre *Alhambra*. Am intrat lin. Ştiind că porţile se aflau pe undeva, pe aproape. Continuau să fie în acelaşi loc, doar că, de data aceasta, erau larg deschise şi proptite cu nişte butuci de lemn, puşi de fiecare parte a lor. Evident, se considera că nu exista motiv pentru a se lua măsuri de precauţie la această oră din zi. Am condus până la terenul de parcare şi am ieşit din maşină. Acolo erau deja încă vreo şapte maşini, dintre care am reuşit să identific doar una singură – limuzina albă, pe care o condusese Vic Toreno în ajun. Deşi nu se vedea nimeni în faţa casei, cineva m-a observat totuşi de la o fereastră. În momentul în care treceam pragul de la intrare, m-am trezit deodată cu înaintarea blocată de masivul Al. Doar că astăzi nu mai zâmbea.

— Ai cam făcut-o de oaie, Preston. Pot să spun că aseară ai avut noroc. Dar norocul tău s-a evaporat în momentul acesta.

— Lasă protocolul, Al, şi condu-mă la Toreno.

— De asta să nu-ţi faci griji. Este exact locul unde te voi duce.

În timp ce mi se pipăia haina, revolverul cu ţeava boantă se odihnea în regiunea stomacului meu. Dar nu era chiar atât de relaxat, încât să-mi permit să pun în aplicare vreo idee plină de eroism. Orice gând aiurit se descuraja la posibilitatea de a simţi o uncie de plumb, placată cu oţel, cum îşi deschide cale printre măruntaiele mele. Al mi-a descoperit *38*-ul, a mârâit în timp ce-l scotea la lumină şi, cu o smucitură a capului, mi-a indicat drumul către scară.

— Sus, mi-a comandat el. O să fiu mereu în spatele tău.

Am început să urc şi, odată ajuns sus, m-am îndreptat către încăperea unde avusesem aseară întrevederea cu Toreno. La uşă, Al m-a dat de-o parte şi şi-a vârât capul înăuntru.

— Ai un musafir, boss. A venit Preston. E aici.

Din cameră se auzea un şopocăit de voci. Al şi-a extras capul din încăpere:

— Haide, Jack, înăuntru.

Pentru cazul că n-aş fi nimerit intrarea, mi-a administrat un pumn în spate. Aproape că mi-am pierdut echilibrul şi m-am pomenit brusc în mijlocul camerei.

Ca şi mai 'nainte, Toreno şedea în spatele biroului său. Astăzi purta o cămaşă de mătase colorată, deschisă la gât. Alături de el, pe un scaun lipit de perete, şedea Kent Shubert. Lângă fereastră, în picioare, era Ellen Chase, îmbrăcată aşa cum fusese în dimineaţa din ajun. Obrajii ei erau uşor îmbujoraţi, poate că din pricina emoţiei. Cei doi bărbaţi mi-au aruncat o privire albă.

— Ia te uită, am exclamat eu. Fraţii Toreno!

Kent Shubert, ar trebui să spun – Giovanni Toreno, a scrâşnit nerăbdător din dinţi.

— Vezi, Vic, ce ziceam eu? Tipul ăsta trebuie să dispară.

Vic n-a răspuns nimic, dar a continuat să mă

privească cu ochii aceia de piatră. Am spus:

— Nu fi copil Giovanni. Deja te-ai băgat în necazuri până-n gât.

Atunci Vic a-nceput să vorbească. Glasul său era cât se poate de liniştit. Am simţit furnicături sub piele.

— Povesteşte-ne, Preston. Spune-ne despre necazurile care ne pasc.

— Alegeţi, i-am răspuns eu. Diverse sorturi de crime. Poţi opta pentru New York, pentru a-ncerca scaunul electric, sau poţi rămâne aici, în California, pentru a-i da de lucru camerei de gazare.

Vic a zâmbit. Avea un set superb de dinţi. Cei mai potriviţi pentru a mă devora pe mine, am reflectat eu.

— Ce conversaţie tâmpită. Şi-ntr-adevăr, nu-i decât o conversaţie. Crime? Trebuie să fii nebun. Mai ai şi altceva, în afară de vorbe?

— Tocmai m-am despărţit de socrul tău. Mi-a istorisit o poveste foarte lungă.

— Ah, ai aflat de socrul meu? mi-a răspuns Vic. Ei, sper că n-ai de gând să-i iei în serios poveştile. Îşi tot imaginează fel de fel de lucruri. De n-ar fi avut tot bănetul ăla, l-ar fi închis de mult cineva într-un ospiciu.

Am dat din cap, de parcă aş fi fost întru totul de acord.

— Ai dreptate. Povestea pe care mi-a spus-o este un produs al imaginaţiei. Doar că nu a imaginaţiei lui. A imaginaţiei tale.

Surâsul s-a evaporat.

— Nu mai face pe deşteptul. Spune doar ce ştii.

Giovanni a prins să ciripească:

— Vic, de ce nu-l...

— Taci, Joe, i-a ordonat Toreno. Lasă-l să scoată din el tot ce are.

— Vorbeam despre cele aflate de la domnul Freeman. Istoria ta nu-i destul de consistentă, Vittorio. L-am admonestat cu degetul: I-ai spus că Elizabeth a ucis-o pe Eleonor Candy.

— Aşa-i, i-am spus. Dacă nu mă crezi, du-te şi-ntreab-o pe nenorocita aia. Ea însăşi o să-ţi confirme acelaşi lucru.

— Da, am aprobat eu. Ştiu c-o s-o facă. Pentru că, în momentele acelea era umplută până-n gât cu heroină. Dacă i-ai fi spus c-a incendiat Casa Albă, ea ar fi fost în stare să te creadă. Nenorocul, tău a fost Băieţelul.

— Ce-i cu el?

Vic continua să fie calm.

— Bineînţeles, toate acestea sunt absolut noi pentru tine. Băieţelul aştepta afară, lângă apartamentul lui Cuddles, să iasă specimenul acesta. L-am indicat pe Giovanni. A urcat imediat ce Elizabeth a ieşit, împreună cu preţiosul tău frăţior. Cuddles era perfect moartă. Ciopârţită zdravăn. Doar că n-o omorâse soţia ta, ci Giovanni, aici prezent...

Giovanni a-nceput să intre într-o stare de agitaţie crescândă. Degetele sale trăgeau de stofa pantalonilor, în timp ce ochii îi alergau dintr-o parte într-alta, cu repeziciune.

— Ţi-am spus, Vic..., a bâiguit el.

— Doar o clipă, Joe. Ce poveste mai e şi asta? Vic s-a-ntors iar către mine. Wiener ţi-a înşirat-o?

— Nu. I-a înşirat-o Procurorului Districtual de la New York. Eu am văzut doar copia declaraţiei. O declaraţie autentificată, din partea unui om mort, este un material perfect pentru tribunalele noastre.

— Nu, şi-a mişcat mâna cu hotărâre. Nu face doi bani. Au trecut atâţia ani. Nu va mai interesa pe nimeni.

— Vor fi interesaţi de partea din declaraţie care confirmă că Giovanni mai este încă în viaţă, am subliniat eu.

— De ce-ar face-o? Nu-i adevărat. Cel de-aici este un pianist, numit Kent Shubert. Despre el, eu nu ştiu decât că dă spectacole într-unul dintre localurile mele. Ieri a plecat de la mine. De unde să ştiu eu unde? Unde se duc pianiştii? O fotografie de-a lui? Ce-mi trebuia o fotografie

de-a pianistului?

A zâmbit din nou. Expunerea cu glas tare a istorioarei, l-a făcut să aibă mai multă încredere în posibilitatea de a fi luată drept veridică. Suna perfect. Şi-a îndreptat către mine un arătător ţeapăn:

— Şi să nu-ţi închipui că Freeman te va sprijini. Orice investigaţii legate de cele petrecute la New York, vor dăuna sănătăţii scumpei mele nevestici. N-au să se facă cine ştie ce săpături în direcţia aceea.

S-a lăsat pe spate, satisfăcut de sine însuşi. Aşezat în scaunul său de lângă perete, Giovanni s-a pornit să mormăie ceva înfundat. Vic i-a aruncat o ocheadă tenebroasă, dar aceasta n-a avut niciun efect vizibil asupra lui. La fereastră, Ellen părea complet străină de tot ceea ce se petrecea în încăpere. Ochii ei erau larg deschişi şi strălucitori, iar roşeaţa îi stăruia în obraji. Până acum, ea nu dăduse niciun semn că m-ar fi observat.

— În ceea ce mă priveşte, nimeni nu are nicio probă împotriva mea. Nicio probă. Singurul individ din această încăpere, care va da de dracu' eşti tu, băgăciosule. Oamenii legii nu-s chiar atât de tâmpiţi, încât să te mai lase multă vreme să hălăduieşti în libertate. Ieri ar fi trebuit să-ţi joci rolul mai inteligent. Imediat ce amicul tău ţi-a dat drumul în chestia cu Băieţelul, trebuia să faci aripi. Rourke nu va putea să-i ţină pe ceilalţi departe de ţine prea multă vreme.

I-am rânjit. Nu i-a plăcut.

— Ştii, Vic, când e vorba de fratele tău, capeţi orbul găinilor. Nu mai vezi, decât ceea ce vrei tu să vezi. Nu eu l-am ucis pe Băieţel. Ţi-am spus-o aseară.

— Hau, hau, hau! Ce nostim! Te aflai acolo, cu tunul încă fierbinte în mână, atunci când a intrat copoiul ăla şi zici că nu l-ai ucis pe Băieţel! Perfect. Şi-atunci, cine a făcut-o? Doar nu vrei să spui că Elizabeth a reuşit, în sfârşit, să coboare din scaunul ăla al ei.

Acum ajunseserăm la adevăratul Vic Toreno. Un

burete invizibil ştersese toate aerele sale de veselie şi toate pretenţiile sale de a fi fost un veritabil gentleman. Se-ntorsese la omul care şi-a croit, cu ghearele şi cu dinţii, drumul prin junglă, cu ani în urmă, în cartierul de Est, la New York. Până şi modul de a se exprima se modificase.

— Bine, bine, deşteptule, i-am spus eu încetişor, să-ţi spun cine l-a ciuruit pe Wiener. Frăţiorul de colo. El a făcut-o.

Vic a râs scurt.

— Eşti nebun. Hei, Joe, spune-i individului că-i nebun.

Giovanii şi-a înălţat capul puţintel. Părul-negru şi des i se îmbibase cu transpiraţie şi-i atârnă ud peste frunte. Tot chipul îi era acoperit de picături de sudoare. Trăsăturile sale se contorsionaseră, formând linii stranii. De pe buzele sale au ieşit nişte sunete – onomatopee animalice, pe jumătate înăbuşite. Într-o clipă, Vic s-a ridicat şi s-a dus la el, s-a lăsat în genunchi şi i-a înconjurat umerii cu braţele.

— Stai liniştit, Joe. Joe, Vic e aici, băiete. Linişteşte-te.

Vocea sa se catifelase, îi dispăruseră inflexiunile rugoase şi tonurile ascuţite. În timp ce mângâia cu o mână capul fratelui său, mă privea cu furie în ochi.

— Asta-i opera ta, a şuierat el. Vin eu la tine, când s-o potoli el.

La schimbarea de ton, Giovanni s-a pus pe plâns, trupul fiindu-i violent scuturat de suspine, în timp ce lacrimi mari îi alunecau pe obraji şi se revărsau abundent peste pieptul protector al lui Vic. Toreno cel mare îi şoptea ceva la ureche, legănându-l uşurel înainte şi-napoi.

Ellen Chase şi-a desprins brusc privirea de la fereastră şi s-a uitat lung la fraţi. Continua să pară a nu mă fi observat.

— Ce s-a-ntâmplat, Kent, a rostit ea, în timp ce se-ndrepta către locul unde şedea el. Cumva nu-i place spectacolul?

— Sigur, sigur, a spus Vic grăbit. Du-te înapoi la geam, *baby*. O să fie bine în câteva clipe.

Ea a gungurit vesel:

— Acum mă simt grozav de bine. Petrec extraordinar.

S-a reîntors la geam, luându-şi poziţia iniţială. Ai fi putut crede că-i beată, dar nu era. Era plină de cu totul altceva. Ceva ce circula sub forma unui praf alb, în micuţe pacheţele de hârtie. Asta explica şi dilatarea pupilelor şi indiferenţa aparentă faţă de mediul înconjurător, inclusiv faţă de mine. O persoană aflată în starea aceea n-ar fi putut reveni în lumea noastră decât sub influenţa unui puternic stimulent emoţional. Vederea cuiva apropiat, cum era Giovanni, care ar fi fost nefericit, ar fi putut-o scoate temporar din ceaţă, dar va saluta orice ocazie de a se reîntoarce în abisurile ei. Acum plecase iarăşi dintre noi, plutind în bătaia brizei. Ar fi putut rămâne acolo ore întregi. În asemenea situaţii, fiecare are un comportament propriu.

— Mi-e silă de tine, Toreno, i-am spus. Locul fratelui tău este într-o celulă, după gratii. Să nu-mi spui că n-ai ştiut că el l-a ucis pe Wiener.

Cuvintele mele impuneau un răspuns din partea lui. Privindu-mă peste capul lui Giovanni mi-a spus:

— Eşti nebun. Joe ştia despre declaraţia Băieţelului. Niciunul dintre noi n-ar fi îndrăznit să-l omoare.

— Nu, nu-s nebun, Vic. Mormanul ăla bolborositor pe care-l ţii tu în braţe, ăla-i nebun. A fost aşa de ani de zile. Ştiai că-i un ucigaş, dar n-ai făcut nimic pentru a-l opri. El este nebun, dar tu nu eşti. După mine, cel mai rău dintre voi doi eşti tu. Hai să-ţi povestesc despre Giovanni şi despre felul în care a ajuns el să-l ucidă pe Wiener.

M-am îndreptat, spre biroul cel mare şi m-am întins peste el, pentru a mă servi cu una dintre ţigările de foi pe care le refuzasem aseară. Când am ajuns aproape de ţel, Toreno a executat o mişcare rotativă complicată. La încheierea ei, ţinea în mână un revolver supracalibrat, îndreptat în direcţia mea.

— Stai jos, mi-a şoptit.

Am ridicat din umeri, mi-am luat trabucul şi m-am întors la vechiul meu loc.

— Nu rezolvi nimic, dacă mă omori, i-am spus. Oricum, poliţia este deja în posesia tuturor informaţiilor. Au să fie aici în câteva minute. Aşa că, înainte de a te băga în alte necazuri în numele lui, lasă-mă să-ţi spun de ce l-a ucis pe Wiener. Eu am ajuns să mă amestec în toată aiureala asta, prin prietena ta – Moira Chase.

Când am menţionat acest nume, Ellen s-a întors spre mine, cu o expresie uşor mirată pe chip. Apoi, totul s-a evaporat. S-a reîntors spre acel obiect miraculos, care-i captase privirile, fredonând un cântecel din anii douăzeci.

— Moira a vrut ca eu să aflu câte ceva despre el, am arătat eu spre Giovanni. Să aflu ceva compromiţător despre Giovanni care să poată fi utilizat ulterior pentru a-l despărţi de ea. Am indicat-o pe Ellen. M-am dus la *Club Coastal* să-mi fac o idee în legătură cu el, în speranţa că voi putea obţine şi o fotografie. Era acolo o damă care făcea poze la minut – Fay şi mai nu ştiu cum. Am vorbit cu el, Fay asta l-a tras în poză şi am plecat. Probabil că el s-a interesat dacă este cineva care mă cunoaşte. Erau acolo vreo doi care mă cunoşteau. De pildă, fata de la garderobă. Şi aici a comis el marea greşeală. L-a trimis după mine pe Băieţelul Wiener să mă săpunească bine şi să-mi ia fotografia. Dar nu i-a mers. O expediasem deja.

Acum, suspinele se răriseră. Evident, Giovanni începuse să-şi revină. Mi-am continuat povestea.

— Până aici, nu reprezentam nimic deosebit. Doar un tip care-şi bagă nasul în toate. Apoi, m-am dus să-mi văd clienta. Era şi ea acolo, am arătat-o iarăşi pe Ellen. După plecarea mea, ea a aflat cine eram şi ce urma să fac. A mai aflat că nu mi-e chiar străină identitatea tipului care m-a cotonogit cu o seară în urmă. Prima idee ce i-a venit în minte, a fost să-l informeze pe iubitul ei, prezent aici. Desigur, ea habar n-avea că el va reacţiona în felul în

care a făcut-o. Posibil că n-o ştie nici acum. Giovanni s-a dus direct la Wiener. Probabil că voi ştiaţi de multă vreme că Wiener reprezenta un pericol uriaş.

Vic a dat din cap, mai mult pentru sine însuşi. Giovanni se liniştise şi stătea cuminte, cu capul lăsat pe umărul fratelui său.

— Băieţelul era un hombre măreţ şi feroce, doar când ţinea o armă în mână şi era înconjurat de alţi băieţei. Singur, era delicat ca un crin. Acolo n-avea niciun sprijin. Un om mai nervos, cu o armă în mână, l-ar fi putut face pe Wiener să cânte ca un canar, practic orice informaţie. Dacă ar fi discutat cu mine şi eu aş fi aflat ce-a făcut, Giovanni ar fi fost trimis urgent într-o cămăruţă pătratră. Şi ţine minte, timp de gândre mai profundă nu exista. Frăţiorul trebuia să acţioneze rapid. Iar el n-a fost niciodată un gânditor prea grozav. Toate astea le-ai dobândit tu. Aşa că, s-a dus la apartamentul lui Wiener, poate pentru a-l preveni, poate pentru a-l trimite într-o vacanţă mai îndelungată, cine poate şti? Dar am apărut eu. Am intrat acolo în modul cel mai convenabil pentru ca Giovanni să-mi ardă una în cap. Acum el era în primejdie. Cel mai simplu ar fi fost să mă ucidă, dar ştia că Weiner nu va accepta niciodată să fie părtaş la o asemenea crimă. Băieţelul îşi iubea prea mult propria piele pentru a face aşa ceva. Era o situaţie critică, iar Giovanni nu s-a descurcat nicicând prea grozav în asemenea situaţii, nu-i aşa, Vic? În faţa unor asemenea probleme, el n-avea decât o singură rezolvare – cineva trebuia omorât. Şi, în momentul de decizie, a fost ales pentru asta Wiener şi pus la pământ, înainte chiar ca el să-şi dea seama de ceea ce săvârşea.

— Scârţ! a făcut Vic, dar a ieşit un „scârţ” foarte neconvingător. De ce-ar fi pus Joe la cale o asemenea cascadorie? Ştia doar că era rău de amândoi, dacă Wiener dispărea de pe faţa pământului.

— Mai era ceva, ceva ce i-a scurmat creierul ani de zile. La început se vorbea întotdeauna despre fraţii

Toreno. Erai tu cel important, dar importanţa ţi-o împărţeai cu Joe. El făcea parte din echipă. Acum, totul s-a schimbat. A rămas un singur Toreno şi acela eşti tu. Tu eşti băiatul cu gloria, cu paralele, cu maşinile şi cu damele. Cel cu care discută băieţii din bandă. Joe se obişnuise să facă parte din peisaj. Acum însă el nu mai este decât o anexă, băiatul care se milogeşte să fie luat la plimbare. Cineva tolerat doar pentru că este amicul lui Vic Toreno şi nimic mai mult. De ani de zile urăşte situaţia aceasta, pot să pariez. În 1957, tu l-ai salvat şi pentru scurt timp el ţi-a fost foarte recunoscător. Dar după o vreme, n-a mai fost suficient doar faptul că era în viaţă. A-nceput să-l macine gândul ce om mare fusese el, înainte de a muri. Oamenii priveau spre el în sus. Şi mai era şi treaba cu fetele. La New York toată lumea vorbea despre Giovanni Toreno, indiferent dacă-l cunoşteau sau nu. Acum era un nimeni. Pe ce pariezi că începuse să te blameze pe tine pentru toate astea?

Vic a râs scurt.

— Nu-mi cunoşti familia, Preston. Păi, eu am avut grijă de băiatul acesta încă de când el avea nouă anişori. Mi-aş fi tăiat şi braţul drept pentru el.

— Chiar ai fi făcut-o?

Cuvintele veniseră atât de neaşteptat din direcţia lui Giovanni, încât amândoi am rămas uluiţi.

— Ce-i băiete, te simţi mai bine?

— Lasă asta, glasul lui Giovanni era aspru şi sudoarea îi aluneca peste obraji. Continuă, spune mai departe.

— Adică! Ce să continui?

— Cu braţul tău. Ai zis că ţi l-ai fi tăiat. Continuă.

— Ei, Joe, acesta-i doar un fel de a vorbi... a-nceput Vic.

— Sigur.

Giovanni a sărit de pe scaun şi a pornit agitat prin cameră. Paşii săi erau scurţi şi smuciţi şi mâinile care-i atârnau pe lângă şolduri se strângeau în pumni şi se desfăceau spasmodic.

— Doar un fel de a vorbi, a murmurat el. Asta şi eşti tu, Vic, un vorbăreţ, doar un mare vorbăreţ.

— Stai puţin, Joe, doar nu te-ai înfuriat aşa...

— Mă simt foarte bine. Preston ăsta-i deştept. Nu-mi place de el, o să-l omor peste câteva clipe, dar e deştept. Te-a descris extraordinar de bine, Vic. Haine, vacanţe strălucitoare, astea toate le-ai avut tu, nu?

— Linişteşte-te, copile. Doar m-ai însoţit întotdeauna.

Vic părea îngrijorat.

— Sigur, cum zicea şi Preston, eu te-am însoţit întotdeauna. Cu milogeala: „la-mă, nene, şi pe mine!" Tu-mi plăteai drumul.

— Şi ce-i cu asta?

— Este, că m-am săturat. Glasul lui Giovanni s-a înălţat brusc, transformându-se în ţipăt: Să-tu-rat! Am fost întotdeauna la fel de bun ca tine.

— Sigur c-ai fost, Joe, a rostit Vic, moale. La fel de bun în toate.

— Aşa-i. Deci unde-i biroul meu? Tu ai un birou, a arătat el spre suprafaţa lăcuită. Dar al meu unde este, ă? Nu văd aici două birouri. Doar unul singur. Deci, unde-i al meu?

— Asta-i nebunie curată. Am discutat despre asta. Ştii ce-am convenit împreună.

— Nu, capul lui Giovanni a prins să se bălăbăne convulsiv dintr-o parte, în cealaltă. Nu, noi n-am convenit nimic. Ai luat tu tot ce aveam. Oh, şi-a oprit fratele cu mâna de la a mai spune ceva. Ştiu bine ce a determinat toate astea. Vedeai bine că, în scurt timp, eu o să ţi-o iau înainte. Că o s-ajung omul numărul unu. Ştii bine ce bun eram.

— Sigur că erai bun.

— Să nu uiţi asta. Eu continui să fiu la fel de bun. Wiener a fost întotdeauna o primejdie. N-am avut timp să-ţi mai telefonez, dar ştii ceva? Nu ţi-aş fi telefonat, nici dacă aş fi avut la dispoziţie o zi întreagă.

Vic Toreno continua să stea în genunchi lângă

scaunul pe care fratele său tocmai îl părăsise. Acum s-a ridicat în picioare, s-a sprijinit de perete cu picioarele îndepărtate, de parc-ar fi avut o greutate în spate.

— De ce, Joe, de ce nu mi-ai fi telefonat?

— Pentru că n-aveam nevoie de tine, d'aia. M-ai păcălit destul cu scrisoarea aia nenorocită a lui Wiener, adresată copoilor. Cine-i Wiener? Mi-am închipuit că-n douăzeci şi patru de ore, avocaţii ăia din New York vor auzi de cele întâmplate şi vor duce materialul la Procurorul Districtual. Timp suficient pentru mine ca să-mi iau zborul spre Mexic, cu partea ce mi se cuvine. Şi cu ea.

A dat din cap spre fereastră, unde Ellen stătea în picioare, absorbită de ceva invizibil pentru ceilalţi. Vic a rostit ca-n vis:

— Hai să lămurim lucrurile, Joe. L-ai pus la pământ pe Wiener şi erai gata s-o ştergi şi să mă laşi să-nfrunt singur legea?

— De ce nu? a rânjit Giovanni. Un om aşa de mare ca tine, trebuie să aibă prieteni pe potrivă. Cred că n-ai fi luat decât vreo trei ani. Nimic similar cu şezutul pe scaunul acela fierbinte, nu-i aşa?

Vic a dat din cap uimit şi s-a aşezat. Chipul său chinuit îşi pierduse expresia.

— Nu-nţeleg. Chestia cu Wiener e O.K. Ai făcut-o în grabă. Vrei s-o întinzi pentru un timp, treacă şi asta. M-am aşteptat la aşa ceva în toţi anii aceştia. Am căpătat de la natură un talent grozav pentru a distruge tot ceea ce Procurorul Districtual construieşte împotriva unui pirat bătrân ca mine. Întotdeauna am aranjat lucrurile ca tu să dispari câteva luni, poate un an. Dacă tu nu exişti, nu există nici dosar penal. Dar chestia asta, ca tu să nu-mi spui mie nimic, asta chiar că nu reuşesc s-o pricep deloc.

— Ţi-am explicat de ce. M-ai mai auzit spunându-ţi-o şi altădată. N-am nevoie de tine. Pot să mă descurc şi singur.

Vic Toreno privea uluit.

— Atunci, spune-mi ceva. Dacă tot te-ai gândit s-o-ntinzi în Mexic după ce l-ai lichidat pe Wiener, de ce n-ai plecat imediat?

— Ah – chipul lui Giovanni strălucea ca faţa unui copil care a descoperit cum se deschide cutia cu îngheţată – pentru că asta ar fi făcut oricare alt individ. Dar nu eu, nu Joe Toreno. Pentru că eu sunt deştept.

Şi-a ciocănit fruntea în mod semnificativ.

— Mai aveam câteva lucruri de făcut, a continuat el. Mai întâi, Ellen. Trebuia s-o conving să vină cu mine. Ea este bonul meu de masă, până ce-o voi lua de nevastă. Atunci o să capăt două sute de miişoare. N-aveam de gând să părăsesc o asemenea avere.

— Şi? Ce altceva mai aveai de făcut?

— Vezi c-ai uitat? Nu eşti prea tare la mărunţişuri. Dar mărunţişurile acestea îi ridică pe culmi pe marii maeştrii. Mai era şi poza cu care plecase unul numit Preston. Singura poză de-a mea, unde sunt de recunoscut şi de la distanţă. Trebuia s-o găsesc pe dama cu negativele.

— Şi-ai reuşit?

Brusc, Giovanni a-nceput să-şi mai piardă din siguranţă. Şi-a plimbat limba peste buzele uscate şi ochii săi au luat-o razna din nou, de parcă şi-ar fi căutat o ieşire.

În tot acest timp, eu am rămas liniştit pe locul meu, nedorind a-i întrerupe pe cei doi Toreno, în timp ce-mi completau petele albe din textul povestirii mele. Acum, însă, am vorbit:

— Continuă, Giovanni, povesteşte-i lui Vic ce isteţ ai fost tu în rezolvarea problemei cu Fay.

Vic mi-a aruncat o privire fugară, dar chipul său cu trăsături dure exprima nelinişte.

— Ei, ai auzit ce-a spus ăsta. Cum a fost cu Fay?

Giovanni se făcuse mic-mititel:

— Păi, n-am vrut decât să... să... pun mâna pe... pe lucrurile alea...

— Pe negative, da?

— I-am telefonat. Ne-am întâlnit într-un bar, am băut câteva păhărele. M-a invitat la ea acasă. Auzi, Vic, aş bea ceva.

— Sigur c-ai bea! urlă Vic la el.

S-a-ndreptat către fratele său şi l-a apucat de reverele hainei.

— Deci, te-ai dus în apartamentul lui Fay. Şi-apoi?

Giovanni şi-a întors capul, pentru a evita privirile mânioase ale lui Vie.

— Am stat de vorbă. Eu nu doream decât lucrurile... negativele... ştii tu care. Apoi, ea a spus că să ne facem lejeri.

— Oh, nu! a rostit Vic cu respiraţia grea. Nuuu!!!

Atunci, Giovanni se porni să povestească iute şi restul, ca un elev, dându-i socoteală profesorului de boroboaţele, înfăptuite de el:

— Ea şi-a scos câteva lucruri de pe ea. A-nceput să se fâţâie pe lângă mine. Ştii tu cum fac ele. Îmi tot cerea să fac cu ea... chestia aia... Eu o tot rugam să-nceteze, îţi jur, Vic, dar ea-nceput să-şi bată joc de mine. Credea că-i o glumă, credea că mă joc cu ea. S-a tot mişcat şi-a tot râs de mine, până ce n-am mai putut suporta, tu ştii, Vic, că eu nu-nghit aşa ceva. Văzusem un cuţit în bucătărie. Şi-a fost ca şi de celelalte ori, Vic. Ştii că eu n-am vrut să-i fac niciun rău; dar nu mă lăsa deloc în pace. Apoi, ea a-nceput să ţipe la mine şi să mă insulte. Urât. Trebuia s-o opresc, Vic, înţelegi şi tu, nu-i aşa? N-o puteam lăsa să-mi arunce asemenea injurii. A fost ca şi de celelalte ori. Nu m-am putut opri. A trebuit s-o fac să-şi ţină gura, să-nceteze cu vorbele alea urâte.

Totul a venit asemenea unui torent. Pe măsură ce vorbea, Giovanni mototolea mai tare cămaşa lui Vic între degetele sale, de parc-ar fi dorit să stabilească un contact, să-şi capete un sprijin care să-i redea siguranţa de sine. Capul lui Vic, se-apleca din ce în ce mai mult. După care, mâna sa s-a înălţat către umărul fratelui său

şi-a prins a se mişca mângâietor. Ca un părinte care-şi mustă copilul pentru o greşeală lipsită de importanţă. A rostit moale:

— N-ar fi trebuit să-i faci asta lui Fay.

— Nu. Chipul lui Giovanni se convulsiona spasmodic, iar ochii i se holbaseră într-aşa măsură, încât păreau gata-gata să-i iasă din orbite. Nu, nu am vrut să-i fac ceva rău, Vic. Ştii bine că n-am vrut.

— Ai auzit destul, Toreno? l-am întrebat eu.

— Taci, trebuie să mă gândesc, mi-a răspuns el.

— N-ai prea mult timp pentru asta. Ai fi reuşit să-ţi pui în aplicare ideile originale, dacă lucrurile s-ar fi limitat la cele pe care le cunoşteai tu de la-nceput. Dar cum Fay a fost omorâtă în acelaşi mod în care au fost ucise celelalte, oamenii legii vor stabili rapid similitudinea. Indiferent dacă-l găsesc imediat sau nu, ei vor ştii sigur că el n-a murit. Şi-atunci vor veni la tine.

— N-ai de gând să taci, odată? a urlat Vic.

— Hai să facem amândoi un pact. Vino cu mine la poliţie şi-l predăm amândoi pe Giovanni. În aceste condiţii, tu te vei alege doar cu o sentinţă foarte uşoară.

— Taci, pentru numele lui Dumnezeu!

— Îl opresc eu, Vic, îl fac eu să tacă.

Giovanni era la vreo şase picioare de mine. Şi-a vârât mâna-n buzunar. Când şi-a extras-o, s-a auzit un declic şi patru inci de oţel au ţâşnit printre degetele sale. Mi-a zâmbit:

— Ai avut noroc. Poliţia ar fi trebuit să te-nchidă pentru uciderea lui Wiener.

— Chiar că sunt un om norocos, l-am aprobat eu, urmărindu-i atent expresia feţei. Dar dac-or să mă-nchidă vreodată, o vor face într-o celulă şi nu-ntr-o cămaşă de forţă.

— N-ar trebui să-mi vorbeşti astfel, a rostit el mânios. Eu nu-s bolnav.

— Eşti doar nebun, am şuierat eu. Eşti nebun de legat, Giovanni. Ce-i cu tine, chiar nu ştii ce se face cu o

femeie?

Cu un geamăt ascuţit, a redus distanţa dintre noi, ţinându-şi şişul ca pe-o baionetă. Vic s-a repezit să-l oprească, dar era deja prea târziu. Eu m-am aruncat lateral pe podea, luând cu mine şi scaunul. Giovanni îşi pierduse auto-controlul. Când scaunul i-a lovit picioarele, s-a prăbuşit. Acum, eu m-am ridicat pe jumătate, încercând să prind marginea biroului, pentru a mă înălţa mai uşor. Pentru o clipă, spatele meu a fost întors spre Giovanni şi am simţit transpiraţia rece cum îmi alunecă de-a lungul coloanei vertebrale, cu o secundă înainte de a mă răsuci cu faţa către el. El tocmai se străduia, greoi, să se ridice de la pământ, împingându-se cu toată forţa în mâini, asemenea unui om care face flexiuni pe braţe. Dar s-a prăbuşit de la primele încercări. Nu-mi luam ochii de la el, dar eram conştient de faptul că fratele său n-a mişcat nici măcar un deget ca să-l ajute. Acum, Giovanni a reuşit să se ridice în genunchi, plângea încetişor, în timp ce se ţinea cu mâinile de stomac. Când s-a înălţat pe jumătate, s-a întors uşor către mine. Chipul său era cenuşiu, iar lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Respira adânc şi repede. Când s-a răsucit aproape cu totul, i-am văzut cuţitul. Se afla exact peste betelia de la pantalonii săi. Abia acum am remarcat ce mâner are. Era o lucrătură frumoasă, în fildeş alb. Lama de patru inci era plantată solid în stomacul său, iar de-acolo, alunecau în jos firicele subţiri de sânge. Probabil că, în încercarea de a se opri din cădere, cuţitul se-ntorsese în direcţia sa, în momentul în care a atins podeaua.

Pe trăsăturile cenuşii se-nscrisese o expresie de uimire. Murea. Cu mişcări moi, se străduia să-şi tragă afară din stomac, lama cuţitului. Reuşita nu avea nicio importanţă, în ochii săi se citea moartea.

— Joe...

Vic Toreno a străbătut camera în fugă. Giovanni a-ntins o mână către el, de parc-ar fi dorit să capete un sprijin. Înainte ca Vic s-ajungă la el, un jet puternic de

sânge a ţâşnit printre buzele lui Giovanni şi, de data asta, el s-a prăbuşit pe duşumea pentru totdeauna. Pentru o clipă, fratele supravieţuitor a rămas cu privirea pierdută, îndreptată către trupul celui căzut. Apoi, a-ngenuncheat lângă cadavrul însângerat, şoptindu-i ceva pe un ton dulce, mângâindu-i capul lipsit de viaţă, şi bătându-l uşurel pe umăr. Şi-a ridicat ochii în sus şi a dat de mine. Aşteptam.

— Asta-i opera ta, câine! Nemernicule!

— Ascultă, Toreno, am început eu.

Dar el nu vroia s-asculte. Un enorm pistol calibrul 45, îi părăsise buzunarul şi-acum era aţintit asupra mea. Mi-am extras micul *derringer* din mânecă. Vic l-a văzut, dar nu i-a dat nicio importanţă. În vreme ce-mi îndreptam liliputanul pistolet spre direcţia cea justă, nu scăpam din ochi gaura largă şi neagră aţintită asupră-mi. S-a auzit clinchetul ascuţit al armei din mâna mea, în momentul când i-am eliberat trăgaciul. Glontele l-a atins puţintel lateral de centrul frunţii, şi l-a făcut să se răsucească pe loc. O secundă mai târziu, a răsunat tunetul patruzeci şi cinci-ului. Glontele greu a făcut o spărtură mare în birou, exact lângă piciorul meu cel stâng. Când Vic a căzut pe spate, peşte fratele său întins pe podea, arma s-a descărcat din nou, şi-n tavan s-a ivit o gaură apreciabilă.

S-a auzit un trosnet şi uşa s-a dat de perete. A intrat Al în goană, cu automatul albastru în mână. *Derringer*-ul nu are decât un singur glonte.

— Stai, am strigat eu în disperare, aruncându-mi artileria pe duşumea.

S-a oprit nedecis, cuprinzând cele două cadavre, într-o singură privire rapidă. În acel moment, Ellen Chase s-a apropiat pe la spatele meu. Probabil că împuşcăturile avuseseră oarecare efect asupra creierului ei aiurit.

— Kent, a gemut ea, aruncându-se peste cadavrul defunctului ei amic.

M-am dus după ea, am apucat-o de mijloc şi am tras-o de-o parte. Acum, totul depindea de Al.

— Ascultă, Al am încercat eu să par cât mai convingător, toată chestia s-a terminat. Nimic din ceea ce vei face nu va putea să schimbe ceva. Vic nu mai este şi, o dată cu el, a dispărut şi *Alhambra*.

Asculta. Oricum, era un început.

— Nu vei câştiga niciun premiu, dacă mă omori. După cum se pare, tu nu ţi-ai vârât nasul în nicio porcărie, în oraşul acesta. Păstrează-ţi-l curat în continuare.

Era clar că picase pe gânduri.

— Dar pe Vic, a şoptit el, tu l-ai omorât?

— A trebuit s-o fac. Tipul celălalt şi-a luat viaţa singur – a căzut în propriul său şiş. Atunci Vic şi-a scos la iveală tunul. Vroia să ne ucidă pe amândoi.

Ellen atârna greu în braţele mele. Leşinase, probabil.

— Cine-i fata, m-a întrebat Al.

— Pentru tine, ea reprezintă două sutare în valută forte. Mă asculţi?

— Te-ascult.

— Locul ei nu este aici. Toate astea n-au nicio legătură cu ea. Frăţiorul Toreno a umplut-o cu praful fericirii. Acum, habar n-are nici cum o cheamă. Du-o acasă, la ai ei. O să le telefonez eu şi-o să le spun că vii cu ea. N-a fost niciodată aici, auzi?

— Mai spune-mi odată despre cele două sutare grele.

— O să le primeşti când ajunge cu bine acasă.

— Şi dacă poliţaii ştiu c-a fost aici?

— Nu ştiu.

— Şi dacă află?!

— Îmi frângi inima. N-ai decât să le spui tu c-au greşit. Că ea n-a dat în viaţa ei pe-aici.

Al s-a hotărât pe loc, iar arma sa a dispărut din vedere. M-am simţit uşurat. Şi-a îndreptat degetul către cadavrele de pe podea:

— Cine face curat aici? m-a întrebat.

— Poliţia. Asta-i treaba lor. Voi toţi cei de-aici n-aveţi niciun amestec în asta. Întreaga afacere a fost între cei doi Toreno şi mine.

— Cei doi Toreno? Vrei să spui că pianistul era rudă cu Vic?

Am dat din cap aprobativ.

— Oarecum. Dar acum n-avem timp pentru conversaţii, du-o pe fată de-aici.

I-am dat adresa. Când a auzit-o, ochii i s-au îngustat.

— Ce adresă elegantă, mai adaugă cincizeci, da?

— Bine, hoţule, mai adăugăm cincizeci. Şi-acum, şterge-o!

A târât-o pe Ellen către uşă şi-a ieşit cu ea afară. Deodată, am descoperit că-mi tremură tot trupul, scuturat de un frison violent. Ar fi putut fi un simptom prevestitor de malarie, dar nu era. Era doar o teamă cumplită. În ultimele zece minute, doi oameni fuseseră la doi paşi de a mă ucide. După orice calcul raţional, măcar unul ar fi trebuit să reuşească. Cu mâinile tremurânde mi-am aprins o ţigară.

Mi s-a părut o idee excelentă să beau ceva. Pe-o tavă, era o sticlă de bourbon, pe jumătate plină, cu câteva pahare şi ceva gheaţă. Mi-am turnat cu generozitate şi-am sorbit, dintr-o înghiţitură, jumătate de porţie. După care, m-am aşezat în fotoliul lui Toreno, în spatele biroului, şi am început să-l aştept pe Rourke.

CAPITOLUL 10

În biroul locotenentului Rourke, există o fotografie înrămată, reprezentând o femeie de origine irlandeză şi două adolescente drăgălaşe. El este un om foarte ataşat de familie şi îi place să vadă în biroul său poza cu ceea ce el numeşte cele trei prietene ale sale. Dar acum nu vorbeam cu marele familist. Vorbeam cu Rourke, Căpitanul Detectivilor de la Forţele Poliţieneşti din Monkton City. Vorbeam deja de trei ore.

— ... Simţeam c-aş avea nevoie de ceva de băut. Aşa că, mi-am turnat într-un pahar şi v-am aşteptat pe voi, am încheiat eu.

— Şi asta-i tot? a-ntrebat el, scrutându-mă cu ochi sfredelitori. Asta-i toată povestea.

— Toată.

— Îmi place. A clătinat gânditor din cap, aruncând către mine un nor de fum acru. Îmi place foarte mult. Este o poveste frumoasă. Are din toate în ea: niţel sex-apeal, mă rog – tot. Mai spune-mi-o odată.

Am oftat. În cămăruţa înghesuită era foarte cald. După a patrusprezecea oară, am renunţat să mai ţin

socoteală de câte ori spun povestea.

— De câte ori o mai zic, Rourke? am întrebat.

Cineva m-a apucat puternic de umăr şi aproape că m-a scos din scaun:

— Preston, prezenţa ta aici ne face plăcere. Munca poliţiei este o treabă plicticoasă. O poveste bună ne ajută să ne mai treacă timpul. Ai auzit ce-a spus căpitanul. Mai spune-o odată.

Am privit ostenit chipul greoi al lui Gil Randall.

— Femeia a venit la mine...

— Care femeie?

— Doamna Moira Chase.

— Chase? E cumva rudă cu F. Harper Chase?

Am luat-o iarăşi de la capăt.

Era şapte seara, când Rourke mi-a vârât sub nas un teanc de coli tipărite la un rând.

— Citeşte, semnează şi cară-te!

Am citit. Era O.K., aşa c-am pus mâna pe pix.

— Toate trei exemplarele, a insistat el.

Aş fi semnat tot ce avea poliţia de la-nfiinţarea ei, doar să mă lase să părăsesc încăperea aceea cât mai iute. Nu c-aş fi fost presat psihic. Doar că acel neîntrerupt şir de întrebări îmi lăsaseră creierul gol, precum interiorul unei trestii. Randall plecase de-o jumătate de ceas şi acum eram doar eu cu Rourke.

— Nu crezi c-ar trebui să-ţi găsesc un cap de acuzare? m-a interogat el.

Mă gândisem şi la asta.

— Poate, am ridicat din umeri. Şi ce anume?

— Spune-mi tu.

— Uciderea a trei persoane, m-am hazardat eu.

Rourke a dat din cap.

— Aşaaa... A lovit uşor cu degetul în declaraţia bătută la maşină. Pe baza versiunii tale, în legătură cu moartea lui Vic Toreno, cred c-aş putea scoate o acuzaţie de omor împotriva ta.

— Ai de gând s-o faci?

A mormăit.

— Şi unde-aş ajunge? Acuzaţie, da, se poate. Dar ceea ce contează este sentinţa. Jumătate din corpul judecătoresc al statului este deja de partea ta. M-aş alege doar cu o durere de urechi, ascultându-l pe Şef cum îmi reproşează că arunc în vânt fondurile publice.

Eram intrigat de referirea la corpul judecătoresc.

— Care corp judecătoresc?

— Oh, tu n-ai de unde să ştii, nu-i aşa? Ei bine, jos se află deja două seturi de oameni ai legii. Un buchet expediat de doamna Moira Chase şi celălalt de Marsland Freeman II. Niciodată n-am văzut atâţia avocaţi adunaţi laolaltă. Majoritatea sunt aici încă de la orele patru ale după-amiezei.

— Încercând să obţină eliberarea mea?

— Nu chiar. Te-ar fi putut scoate imediat, dacă ai fi fost supus vreunui interogatoriu sau ceva de genul acesta. Dar le-am explicat că erai dărâmat şi nu faci decât să te odihneşti puţintel în biroul meu şi-atunci s-au pus pe aşteptare.

Deci, aş fi putut pleca de trei ore.

— Mulţumesc, am rostit eu cu amărăciune.

— Nu fi aşa, Preston. Eu n-am fost satisfăcut dintr-o dată. În împletitura ta ar fi putut să se strecoare o greşeală. Eram obligaţi s-o înşirăm de mai multe ori.

— Ei, acum cred că eşti mulţumit.

— Cred şi eu. Toate s-au petrecut foarte aproape de felul în care mi-am închipuit eu că se vor petrece.

Am râs scurt.

— Aşa cum ţi-ai închipuit tu? Nu cumva vrei să-mi spui că ai schiţat toată povestea de la începutul începutului! Dar dac-o vei face, ei bine, locotenente, eu n-am să te cred.

Şi-a fluturat mâna.

— Ei, nu, nu aşa. Nu şi detaliile. Cum ar fi chestia cu fratele. Nici nu m-am gândit la el. Nu, lasă-mă să-ţi spun exact ce mi-am închipuit.

— Dă-i drumul, am spus eu stors de putere.

S-a lăsat pe spate, în scaunul tare, de lemn şi a-nceput să privească becul solitar din tavan.

— Eu locuiesc aici, în Monkton. Sunt Căpitanul Detectivilor. Asta-nseamnă că am datoria de a mă ocupa în mod deosebit de oamenii care încalcă legea. Şi iată că se iveşte Toreno. Deschide un local cu jocuri de noroc chiar pe teritoriul meu. Ce crezi că trebuie să facă poliţia?

— Cred c-ar trebui să-l închidă.

— E bine, e foarte bine. Aşa-i, ar fi trebuit să-l închidem. Dar ce descoperim? Toreno are prieteni. Şi nu doar aşa, prieteni de ani şi ani, ci unii dintre oamenii cei mai importanţi pe o suprafaţă de patru mile pătrate. Cu bănetul şi influenţa lui Freeman şi cu toţi politicienii care nu doresc să strice reputaţia numelui defunctului F. Harper Chase, prin atingerea vreunui prieten al văduvei sale, se poate lupta mai eficient contra opoziţiei. Mâinile jos de pe Toreno! Tocmai mă pregăteam să fac o subscripţie pentru a-i ridica tipului un monument, ca fiind un erou local, când a apărut o breşă: TU.

— Cum adică?

— Brusc, unul dintre asociaţii lui Toreno moare şi tu-i legeni pruncul. Să ştii că atunci nu eram sigur dacă tu l-ai omorât, au ba. Dar tu erai băgat în asta, iar mie nici nu-mi trebuia mai mult de-atâta.

— Bine, bine. Cu toate că nu-mi dorisem asta, deveneam din ce în ce mai interesat. Presupune că eu l-aş fi omorât. Ce-i cu asta?

— În acest caz, Toreno s-ar fi cuvenit să ia măsuri împotriva ta. Dacă ai fi fost arestat, O.K., lăsa să acţioneze legea. Dar dacă ţi-am dat drumul, Toreno trebuia să egaleze scorul sau, măcar, să-ncerce s-o facă.

Aici am început eu să-l pândiesc.

— Mi-ai dat drumul în calitate de nadă? Tremuram de furie.

— Ceva în genul ăsta. Pe de altă parte, mi-am

închipuit că tu n-aveai nicio vină. Dar te cunosc. Ştiu că te vei duce să-ţi vâri nasul pretutindeni şi era posibil să iasă ceva în folosul meu.

— Şi a ieşit, am observat eu acru.

— Da, ceva a ieşit. Acum m-am descotorosit de Toreno. Şi de *Alhambra Club*. N-am călcat pe nimeni pe bombeu. Departamentul este apreciat pozitiv de către politicieni, iar ceea ce ai făcut tu devine deosebit de valoros. Toată lumea este mulţumită.

— Toată lumea, în afară de mine, am ţinut eu să-i amintesc. Astăzi, era gata-gata să rămân fără cap.

— Ţţţ, a ţâţâit el cu simpatie. Ce nenorocire ar fi fost! Îmi sângerează inima de dragul tău. Lasă-mă să ţi-o spun verde-n faţă, Preston. Prefer să văd şase ca tine împuşcaţi, decât omorât un ofiţer în uniformă, care încearcă să menţină liniştea. Ştiu tot ce se poate şti, despre onorariile tale grase. Ce primeşti tu pentru vreo două ore de lucru, reprezintă o compensare excelentă pentru orice neplăcere ai avea din pricina acestei activităţi.

— Mulţumesc că mi-ai purtat de grijă, i-am zis eu.

— Spune-mi şi mie, Preston, a continuat el. De fiecare dată când am vrut să pun mâna pe Toreno, am dat de un zid de beton, gros de zece picioare, înălţat de Marsland Freeman II. Vii tu, împrăştii creierii lui Toreno pe toată duşumeaua, şi iată-l pe Freeman trecând brusc de partea ta. Ce naiba i-ai făcut? Vreau să spun, ce l-a determinat pe el să-şi schimbe poziţia în felul acesta?

— Chiar nu ştii? am întrebat eu. Mă gândeam la declaraţia Băieţelului Wiener; poliţia din New York avusese destulă vreme să contacteze forţele locale; mi se părea că Rourke se joacă cu mine de-a câinele cu pisica.

— De unde să ştiu?! mi-a întors-o el. În declaraţia ta nu apare pe nicăieri numele lui Freeman.

— Nu cunosc nicio legătură între Freeman şi Toreno, am spus.

— Freeman o fi fost de partea mea, deoarece eu m-am întâlnit cu fiica lui. Din câte ştiu eu, probabil că el n-are habar că eu mă aflu aici. Poate Lois a trimis toată armata de avocaţi, pe socoteala ei, să zicem.

Rourke a strâns din buze, gânditor:

— Aşa? Se spune c-ar fi o frumuseţe. Pare-se că te descurci cum nu se poate de bine, Preston.

— De ce n-aş face-o? Ei, dacă asta-i tot, pot pleca.

— Continuă tot aşa. De rândul acesta am mers alături, în aceeaşi echipă. Fă-ţi un obicei din asta.

Din partea lui Rourke, asta era echivalentul unui banchet dat în onoarea cuiva, de către oricine altcineva. Am zâmbit.

— Ne mai întâlnim noi, Locotenente.

* * *

O săptămână mai târziu, şedeam în biroul meu şi mă prefăceam că lucrez. În ajun, avusese loc ancheta cazului fraţilor Toreno, spre marea bucurie a reprezentanţilor presei. Pe prima pagină, a apărut bustul lui Ellen Chase, frumoasa fată care şi-a petrecut în mod inocent o zi întreagă în compania depravatului ucigaş şi care şi-a părăsit patul de spital, pentru a-şi face datoria de cetăţean etc. etc.

M-am bucurat pentru Ellen. Imediat ce a auzit despre droguri, Moira a băgat-o într-un sanatoriu scump. Se pare că Ellen era boboc în domeniu şi că va fi vindecată doar în câteva săptămâni. Dacă totul va merge bine, acesta va fi sfârşitul necazurilor sale. Numai că eu n-am văzut încă doctorul care să jure că vreunul dintre pacienţii săi este vindecat pentru totdeauna. Dar Ellen era tânără şi, ceea ce e mai important, extravertită. Nu exista niciun motiv pentru care ea ar fi putut avea nevoie vreodată de vreun stimulativ de genul acesta. Moira a rezolvat totul sută la sută. Când era necesară acţiunea, Moira era gata în front. Când Al i-a livrat-o pe Ellen la domiciliu, Moira

Chase s-a şi pus pe treabă. În decurs de câteva ore, s-a efectuat rezervarea unui loc la sanatoriu pentru fiica ei vitregă, s-au plătit lui Al cei două sute cincizeci de dolari în bancnote cu valoare mică, a fost trimis un set de avocaţi la Cartierul General al Poliţiei, pentru a mă desprinde pe mine din cârlig. A depus chiar şi cinci sute de dolari în contul meu, pentru cazul că aş avea nevoie urgent de fonduri. Moira era un adevărat prieten.

În săptămâna care a trecut, am reuşit, de asemenea, să descopăr cum de Rourke nu-şi putea explica interesul pe care Marsland Freeman i-l purta lui Vic Toreno. Motivul era că el, pur şi simplu, nu ştia nimic despre aceasta. Informaţia sosise de la New York aşa cum se cuvenea, dar nu fusese înaintată poliţiei, ci fusese canalizată către cineva sus-pus din administraţia oraşului. Şi nu poţi ajunge prea sus, în administraţia oraşului, dacă nu ştii care-ţi sunt îndatoririle. Funcţionarul s-a dus la şeful său, care s-a dus la şeful său. Acest şef era unul dintre cei din preajma lui Marsland Freeman II şi, întrucât milionarul, exact în perioada aceea, refuza să preia convorbirile telefonice oficiale, problema a fost depozitată într-un safé. Când Freeman a devenit disponibil, povestea se terminase şi n-avea niciun rost ca cineva să se apuce să mai scurme-n gunoi, fapt care l-ar fi deranjat foarte pe marele bărbat. Astfel, afacerea a fost dată uitării şi chiar dacă eu nu-s de acord cu modul în care s-au petrecut lucrurile, trebuie să admit că aceasta a fost, probabil, soluţia optimă, din toate punctele de vedere.

Imediat ce mi s-a înmânat cecul de către una dintre firmele juridice care lucra ca agent al lui Freeman, m-a străfulgerat ideea de a i-l trimite înapoi. Era, ca să mă exprim în termeni moderaţi, o cifră ridicolă, faţă de tot ceea ce făcusem eu pentru el. Mai ales că, în perioada aceea nici măcar nu eram angajat de el. Desigur, lăcomia m-a împiedicat să săvârşesc o asemenea faptă. Am admirat întotdeauna personajele acelea cu principii

înalte, din filme, care aruncă-n mare banii furaţi, sau îşi aprind ţigara cu câte un cec gras. Măreţe gesturi! Dar pentru un gest măreţ, este necesar un om mare. După câteva ore de ezitări, tot ceea ce am găsit mai bun de făcut, a fost să depozitez acel cec pe numele de Mark Preston, la filiala din Monkton City a Băncii United National. Continui să am senzaţia că nu am dreptul moral la acei bani, dar funcţionarul de la bancă nu m-a chestionat nicicum în legătură cu asta. El n-a făcut decât să citească suma şi semnătura şi să-mi ofere, un zâmbet larg şi luminos.

Mai, erau doar câteva minute până la prânz şi eu încercam să mă autoconving să-mi petrec după-amiaza lenevind pe plajă, când s-a deschis uşa biroului meu. Nici măcar nu m-am obosit să-mi ridic privirile. Desigur, era miss Digby, deoarece nimeni nu poate trece de Cerberul meu.

— Citeşti despre strălucita poziţie de erou în care te afli acum?

Atunci m-am uitat urgent. Astăzi, Lois Freeman era îmbrăcată în alb. O rochie de plajă fără bretele, care-i permitea să facă băi de soare şi fără să se dezbrace. Mi s-a tăiat respiraţia. Stătea în picioare, de partea cealaltă a mesei mele de scris, dreaptă şi excesiv de frumoasă. N-avea nicio bijuterie şi nimic nu te putea distrage de la a admira minunatele daruri cu care o înzestrase din plin natura. M-am, trezit că-i zâmbeam.

— Taică-meu găseşte c-ai fost afurisit de minunat, mi-a spus ea.

— Părerea tatălui tău a fost depozitată luni la bancă, i-am răspuns.

— Şi eu găsesc c-ai fost afurisit de minunat. Dar nu mi-am luat carnetul de cecuri la mine, a rostit ea cu indiferenţă.

— Bine, iartă-mă. Poate n-ar fi trebuit să spun aşa ceva. Dar mă-ngrijorezi. În seara aceea, la *Alhambra*, am înţeles. Dar a doua zi dimineaţă, la voi acasă, lucrurile au

căpătat mai puţin aspectul unei afaceri de familie şi mai mult cel al unei afaceri de-a lui Lois. Acum, afacerile de familie s-au rezolvat. Şi iată-ne din nou. Asta mă cam irită.

— Nu prea pricep de ce. Oamenii reacţionează în diverse moduri, înţeleg asta, dar, de obicei, nu se enervează din pricina mea. Nu în felul tău.

N-avea de gând să se certe cu mine, exceptând cazul în care eu aş fi pus paie pe foc.

— Uite ce, mi-am dat seama c-o puneam tot timpul să se uite, nu facem parte din aceeaşi echipă. Eu nu sunt în stare să ţin pasul cu tine şi nici măcar nu doresc să încerc aşa ceva. O să-ţi placă de mine câtva timp. Cât? S-a întâmplat să mă bag în ceva care te privea şi pe tine. Acum, sora ta nu mai trebuie să se ascundă de nimeni. Asta, graţie mie, ceea ce m-a transformat într-un fel de erou, băiatul care a doborât recordul. Dar este o chestiune de moment. Va trece.

Văpaia părului s-a legănat lin, dar hotărât, dintr-o parte în cealaltă.

— Greşeşti. Îţi petreci prea multă vreme la psihoanalist. Eu sunt aici şi cu asta am terminat.

Mi-am împins grămada de ziare la un capăt al biroului şi am început să-mi caut ţigările. Apoi, m-am ridicat şi m-am întins peste birou, pentru a o aprinde pe cea a lui Lois. Ea m-a privit drept în ochi, peste flacăra brichetei. Era foarte înaltă, doar cu aproximativ trei inci mai jos de mine. I-am luat ţigara dintre buze şi am sărutat-o uşor. Nu puteam face cine ştie ce, cu masa aia de scris între noi.

— Mi-a plăcut. A fost mult mai bine, m-a informat ea.

— Mai bine decât ce?

— Decât data trecută, în maşină.

— Mie mi-a plăcut cum a fost în maşină, am protestat eu.

— Da, şi mie. A fost bine, dar acum a fost şi mai bine. Asta mi-a atins ascunzişuri mult mai adânci.

Când nu ştiu despre ce vorbeşte o femeie, prefer să tac. Am procedat perfect, deoarece ea a continuat:

— Există un lac, dincolo de San Diego.

— Poftim? Păi, există o mulţime de lacuri, dincolo de San Diego.

— Nu ca acesta. Acesta are anexat la el cea mai mare lună din lume.

— Mă abţin de la comentarii, până ce-ţi expui toate, ideile, am rostit eu rar.

— Bine. Lacul nu-i prea mare. Acolo mai este şi o cabană, la douăzeci de mile de cel mai apropiat magazin. Este un loc excelent pentru pescuit, înotat sau pentru a sta, pur şi simplu, să leneveşti la soare.

— Şi-ţi aparţine. Am făcut să sune ca o constatare.

— Îmi aparţine, a confirmat ea cu capul. Apoi, şi-a deschis poşeta, şi a pus ceva pe masă, între noi doi. Era o cheie grea, de modă veche.

— Maşina mea-i afară. Am putea fi acolo în mai puţin de trei ceasuri. Avem nevoie de câteva lucruri, alimente, ţigări şi altele asemănătoare. Eu n-am la mine nici măcar o para găurită.

Cântăream, gânditor, cheia în mână.

— Eşti sigură că asta vrei?

A afirmat grav cu o înclinaţie a capului.

— Sigură. Aş fi preferat să fie ideea ta, dar...

— Nu vorbi aşa. Aceasta a fost ideea mea, încă de la-nceput. Dar m-am temut c-o să te sperii şi-o să fugi.

— Deci, ne-am înţeles. A adăugat timid: Ştii... ştii de ce n-am luat bani la mine, nu-i aşa?

— Da. Pentru că eu sunt un nevropat bigot care nu poate vedea nimic dincolo de lungimea naşului său.

Am zâmbit amândoi. La uşa biroului din afară, am spus:

— Oh, miss Digby, anchetez o problemă pentru un prieten de-al domnişoarei Freeman. La San Diego.

— Bine, domnule Preston. Şi pe când credeţi că veţi reveni?

— Destul de greu de precizat. S-ar putea să-mi ia ceva vreme.

Ea a privit-o pe Lois, după care şi-a întors ochii către mine.

— Înţeleg.

A pufnit în asemenea fel, încât bănuiesc că s-a auzit până-n celălalt capăt al coridorului.

EDITURA AMB MAEŞTRII ROMANULUI POLIŢIST

NIMENI NU MOARE DE DOUĂ ORI

„... era la vreo şase picioare de mine. Şi-a vârât mâna-n buzunar. Când şi-a extras-o, s-a auzit un declic şi patru inci de oţel au ţâşnit printre degetele sale. Mi-a zâmbit:

— Ai avut noroc. Poliţia ar fi trebuit să te-nchidă pentru uciderea lui Wiener.

— Chiar că sunt un om norocos, l-am aprobat eu, urmărindu-i atent expresia feţei. Dacă vor să mă-nchidă vreodată, o vor face într-o celulă şi nu-ntr-o cămaşă de forţă.

— Ar trebui să-mi vorbeşti astfel, a rostit el mânios. Eu [illegible]

— Eşti doar nebun, i-am şuierat. Eşti nebun de legat... Ce-i cu tine, chiar nu ştii ce se face cu o femeie?"

PETER CHAMBERS

Celebrul scriitor englez Peter Chambers ne prezintă un nou caz complicat de omucidere, pe care trebuie să-l rezolve Mark Preston — faimos detectiv particular, cunoscut deja cititorilor noştri din alte scrieri poliţiste *(Despre morţi numai de rău, Recviem pentru o roşcată)*. Tradusă pentru prima dată în limba română, această carte, care aduce în prim plan dragostea, banii, puterea, adică principalele motivaţii ale unei crime — este încă o dovadă a talentului de povestitor excepţional care l-a consacrat pe autor. Este cartea unui mare măestru al romanului poliţist!

ISBN 973-47-0036-7 550 lei